POLIROM

Bogdan Răileanu

Tot spaţiul dintre gândurile mele

EGO
proză

Bogdan Răileanu

Tot spațiul dintre gândurile mele

povestiri

POLIROM
2017

© 2017 by Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6000-1
ISBN PDF: 978-973-46-6001-8
ISBN print: 978-973-46-7124-3

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: George Popa, *Sky Trap* (detaliu)
Foto autor: © Andrei Pungovschi

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

BOGDAN RĂILEANU s-a născut pe 11 iunie 1980 la Buftea. A absolvit Facultatea de Jurnalism din cadrul Universităţii din Bucureşti. În 2014 a participat la o serie de cursuri de scriere creativă organizate de *Revista de Povestiri*, sub îndrumarea lui Florin Iaru şi Marius Chivu. În 2015 a debutat cu o povestire în revista *Iocan*. *Tot spaţiul dintre gîndurile mele* este cartea sa de debut.

„As a man on a cross I have no fear
I can’t belive these words I’m saying.“

John Frusciante

Tot spaţiul dintre gândurile mele

Ştiu că zilele îmi sunt numărate şi că nu mai am nicio şansă să am copii aici unde am ajuns, dar drumul pe care am apucat-o acum douăsprezece zile este fără întoarcere. O simt în fiecare curent de aer care îmi scutură părul de pe abdomen. *The winter is coming*, cum spun unii vizitatori, dar, ah, abdomen, ce noroc pe tine! Cadavrul din care m-am târât acum o vreme nu se compară cu firimiturile pe care le găsesc în acest loc pe care l-am ales drept casă şi mormânt. Secretul meu e că ştiu să-mi ţin gura şi nu fac atâta caz când mi se face foame, ca alte înaripate ale ordinului meu. În primele trei zile eram mai multe pe aici. Aveam ocazia chiar să-mi găsesc pereche, fiind primul mascul ieşit din carcasa scheletului de câine. Eram încă arătos, dar miile de ochi pe care am realizat că îi posed mi-au arătat că sunt mai rapid decât orice altă fiinţă din casa în care locuiesc şi curiozitatea m-a împins în altă cameră. Asta m-a îndepărtat de grupul meu vreo câteva zile. Când m-am întors de unde am plecat, ştiam deja să citesc, iar mulţi dintre ai mei erau morţi. Pe un perete, o verişoară mai bătrână îşi freca anxioasă palmele pe abdomen. Mi-a spus că cei mai mulţi se săturaseră de praful de pe cărţi şi începuseră să caute disperaţi de mâncare. Unul mai flămând se repezise cu peste 800 de metri pe secundă spre gura proaspăt dată cu ruj a unei domnişoare care tocmai plătea cu cardul un volum de poezii. Întâmplarea s-a sfârşit tragic, dar sacrificiul muscoiului înfometat a adus imediat pe pardoseala din faţa casei de marcat o masă copioasă pe care mulţi s-au îngrămădit să o consume. Se pare că delicatesa a ajuns pe firele unui mop şi, odată cu acesta, au ieşit din casă şi majoritatea surorilor şi fraţilor mei. Pierduţi pe veci în răcoarea toamnei de afară. Verişoara mea cea anxioasă a sfârşit două ore mai târziu. Se

pare că pe ea foamea a făcut-o să-şi pună capăt zilelor în plasa unui păianjen paşnic şi foarte strângător. În ceea ce mă priveşte, trebuie să recunosc că cititul mi-a adus numai avantaje. Odată ce am relizat că am o viteză superioară omului, nu a trebuit decât să îi privesc şi să înţeleg ce fac toţi oamenii care intră în casa în care locuiam. Mi-a luat câteva ore de stat lipit pe un perete, dar am înţeles. Oamenii veneau acolo pentru cărţi. Le deschideau şi se uitau pentru o vreme în interiorul lor. Nu-mi explic ce s-a întamplat cu adevărat, ştiu doar că într-o seară am hotărât să-mi odihnesc aripile bătrâne în camerele de la etaj. Era târziu şi lumea plecase acasă, ca de obicei, înainte să se stingă luminile. Sus era întuneric şi nu auzeam decât chiorăitul maţelor mele, când au pătruns în încăpere un bărbat şi o femeie. Ea împrăştia un miros dulceag, el trăsnea a tutun. Au pus două teancuri de cărţi pe pardoseală şi s-au aşezat să-şi tragă sufletul. Nu erau foarte obosiţi, pentru că după câteva secunde bărbatul o aşeză pe fată pe o masă şi începu să o dezbrace. S-au împerecheat îndelung pe masă. În urma lor au rămas un parfum îmbietor şi câteva căni de ceai sparte. Când au plecat, am dat un survol şi am adulmecat masa. Se vede că venise toamna, pentru că nu era aproape nicio urmă de transpiraţie. Dar printre cioburile de căni şi plicurile de ceai împrăştiate pe jos, undeva lângă piciorul mesei, am dat peste ceva care m-a transformat în cea mai cultă muscă din istoria neamului meu: două oceane de spermă luceau în lumina lunii care intra pe geam. M-am îmbăiat o noapte întreagă. La răsărit, cele două picături se evaporaseră în aer, dar eu ştiam să citesc. Parcă fusesem orb şi acum puteam să văd din nou. Literele negre aproape la fel de mari ca mine se legau în faţa ochilor mei compuşi în cuvinte pe care le înţelegeam. Librarul era dăruit cu puterea citirii. Aşa că acum stau şi privesc atent de pe tavanul librăriei cum se strâng oamenii, parcă mai mulţi ca de obicei. Mă strecor agil şi experimentat printre pletele spălate cu şampoane parfumate şi gurile rujate din belşug. Dar chiar că e o zi specială. Pe o masă în mijloc e un morman de prăjituri. Nimeni nu se apropie de ele. Simt untul în fibra furseculuicum se degradează încet-încet şi devine vechi cu fiecare secundă care trece. Ideile mi se topesc în creierul minuscul, parfumurile, culorile îşi reduc spaţiile dintre ele şi se suprapun unele peste altele în jurul farfuriei. O planetă nouă pe

care trebuie să aterizez. Oricum, lumea e ocupată cu tipul bărbos care explică ceva. Mâinile lui încă mai miros a unt şi zahăr vanilat. Sunt rapid şi ştiu să-mi ţin gura, iar masa are culoare neagră. O-ho, dar cât zahăr s-a risipit în jurul acestei farfurii şi toată masa asta rămâne ignorată. Mă duc să vomit puţin pe fursecul de la margine. De cât timp locuiesc aici? De treisprezece zile, nu? Merit măcar atât. Dar nu-mi spune, bărbosului nesuferit i s-a făcut foame? De ce nu a rămas acolo unde stătea mai devreme? Trebuie să fug până nu e prea târziu. Uite aici, pe marginea mesei. Dar ce e asta? O carte. Cred că înţeleg ce o să se întâmple. Măcar am timp să văd cum se numeşte: *Tot spaţiul dintre gândurile mele*. Asta o să mă omoare? Oh, am îmbătrânit grozav în ultimul timp. Sper să mi se întindă maţele cât mai hidos pe spaţiul ăsta dintre gândurile lui.

Alex

Toată lumea a zis că era timid şi că ăsta a fost lucru' care i-a cântat marşu', că nu era şi el mai înfipt, mai tare în gură, aşa. Da' io cre' că el era aşa cum i s-a întâmplat lu' Geo brutaru' când s-a ars la buricu' de la degetu' mare acu' vreo doi ani. Făcuse o băşică mare şi a spart-o cu dinţii şi, după ce a spart-o, s-a luat pielea rău, că zicea că îl ustura locu' chiar şi când adia mai tare vântu'. Sub pielea aia, Geo nu mai avea amprenta, nu mai avea liniile alea şi din cauza asta nu a mai putut să-şi deblocheze telefonu' cu degetu' vreo câteva săptămâni. Avea un telefon jmecher care se debloca cu amprenta de la deştu' ăla. Asta cre' că i s-a întâmplat şi lu' nea Ursan, nu mai avea amprentă. El ca om, vreau să zic. Lumea era telefonu' lui mobil pe care nu mai putea să-l deblocheze. Nu mai avea acces. Era şi timid, nu zic, da' io cred că nu mai avea amprentă şi din cauza asta oamenii nu-l mai vedeau. Nu-l mai vedea lumea, pe bune. Da' îl vedeau animalele. Era bun cu animalele, le iubea şi nu se temea nici de câinii turbaţi. Într-o vreme a avut şi patru câini cu care umbla prin oraş. Dormea cu ei, mânca cu ei. Iarna nu venea la adăpost, că avea câinii, se încălzea cu ei. Îi botezase pe toţi patru Alex şi, când striga o dată *Alex*, toţi patru încremeneau şi veneau la el şi îşi băgau capetele galbene şi gri sub mâinile lui ca să-i mângâie. Îl iubeau câinii ăia şi el pă ei şi era alt om când îl vedeai vorbind cu ei. Nu era timid, cum zicea lumea. Era fără amprentă. Suferise mult şi d-asta şi-a pierdut amprenta. Mi-a povestit mai demult, când erea voie cu câini vagabonzi în oraş şi ne întâlneam în parc la Operă. Venea cu Alex după el, avea o vorbă, zicea că el umblă singur între patru pereţi, avea o pedeapsă, şi câinii ăia patru era pereţii lui. El stătea mereu în centru şi câinii de le zicea el *Alex* mergeau doi în faţă şi doi în

spate ca nişte badigarzi. Singur între patru câini, spunea şi fuma aşa de ţi se făcea poftă de o ţigară.

Fusese cineva nea Ursan la viaţa lui. Terminase o facultate şi lucrase în anii ’90 pe la nişte televiziuni. Nu s-a legat nimic, că zicea, bă, Negrule, ca să fii ziarist bun, tre’ să ai sânge în tine, să ai tupeu, şi lui nu-i plăcea asta, să fie tupeist, lui îi plăcea să scrie, da’ să nu deranjeze pe nimeni, zicea. Avusese o familie, un copil de 5 ani, şi făcea nişte bani, acolo. Nevastă-sa era mai în vârstă ca el şi îi zicea mereu că ea pusese casa la bătaie şi că el tre’ să pună mâna acu’ să facă ceva, că copilu’ creştea şi avea nevoie de haine, de una, de alta. Într-un an, după revelion, şi-a pus în cap să scrie o carte şi s-a chinuit vro câteva luni. I-a spus lu’ nevastă-sa ce voia să facă şi asta l-a luat că ce carte vrei să scrii, mă, tu? Că, dacă ştia că vrea să scrie cărţi, nu mai făcea copii, că în vremurile astea nu mai citeşte nimenea cărţi, da’ nea Ursan s-a ambiţionat, i se pusese pata cu cartea şi a plecat d-acasă vo două luni să scrie în linişte. În timpu’ ăsta copilu’ lui a fost călcat de o maşină şi a murit. Când s-a întors acasă, copilu’ era deja îngropat şi nevastă-sa în doliu. L-a dat afară din casă fără un cuvânt. A dormit în cimitir o vreme, lângă mormântu’ lu’ ăla micu’, până l-a prins Poliţia şi l-a dus la secţie. Avea acte, da’ nu mai avea casă. Aşa a ajuns să doarmă pân canale pă la gară şi vara în clădirea aia părăsită de a făcut-o Ceauşescu la Eroilor. Câinii i-a cules de pe străzi cu timpu’ şi i-a botezat pă toţi după copil. Când îl mai vedeam cu câinii după el şi-l întrebam ce mai faci, bre, nea Ursane, răspundea sec: „Aştept să crăp“, şi pleca fumând şi râzând la câini. Nu deranja. Dacă venea alţi boschetari să doarmă unde stătea el cu câinii lui, le dădea locu’, le dădea şi haine şi nu-l mai vedeau. O dată, când eram la Operă, în parc acolo au venit doo femei bete, ţigănci. Noi stăteam şi fumam şi împărţeam nişte haine pe care le lăsase cineva de pomană la un bloc. Ţigăncile s-au aşezat la banca noastră şi ne-au cerut ţigări.

„De unde ţigări?“, a zis nea Ursan şi îndesa la hainele alea într-o sacoşă.

„Dacă-ţi dau pizdă, dai şi tu o ţigară?“, a zis una şi şi-a rânjit fasolea la el.

Nea Ursan a lăsat sacoşa lui cu haine şi a stat aşa, ca o statuie, fără să facă nimic. N-a spus nimic, da’ plângea încet.

„Da’ ce-ai, fă, în sânge? Ţi s-a făcut dă pulă dă boschetar?“, a zis

ailaltă femeie şi a împins-o şi au plecat hăhăind.

Nu l-am mai văzut vreo doo zile dup-aia. L-am găsit într-o dup-amiază la Universitate la fântână. Stătea cu câinii pe o bancă. A râs când m-a văzut şi mi-a făcut semn să vin să stau cu el. Dădea de mâncare la nişte vrăbii şi m-a întrebat dacă ştiu să fac diferenţa care e vrabie şi care e vrăbioi. De unde să ştiu, bre, i-am zis, că nu ştiam, de un' să ştiu io? Şi mi-a arătat că alea care era vrăbii avea o pată maro pe piept. M-am uitat la nea Ursan aşa, puţin, şi am văzut io că era îmbrăcat cam bine. Avea un costum negru care atârna pă el ca pă gard, da' costumu' erea brici şi m-am gândit că l-o fi ciordit de undeva. M-a rugat după ce a terminat pâinea de dat la vrăbii dacă pot să stau şi io cu câinii cât merge el până la teatru. I-am zis că merg cu el până acolo dacă vrea, că nu era departe peste drum şi a râs. Mi-a zis că nu crede că-l lasă cu câinii în sala dă teatru, că el avea bilet, îi cumpărase un băiat de la care ceruse o ţigară.

„Ştii cum am făcut rost dă bilet?", m-a întrebat nea Ursan.

„Cum, bre?", am zis uitându-mă la costumu' lui.

„I-am zis o ghicitoare. Uite, ţi-o zic şi ţie şi, dacă ştii răspunsu', îţi dau biletu'. Ai fost v'odată la teatru?", a zis şi mi-a arătat biletu'.

„Da' îmi dai şi costumu' dacă ghicesc?", i-am zis. Îmi plăcea costumu', era bengos.

„Ţi-l dau mă, Negrule. Da' fii atent. Eşti atent? Ia să te văz: ce nu a văzut Dumnezeu niciodată pă pământ?", m-a întrebat şi a zâmbit aşa, cu bunătate. „Un om mai bătrân dăcât el", mi-a zis el răspunsu', că io tăceam ca prostu', habar n-aveam ce mă întrebase.

„Cum adică?", l-am întrebat ca să mă dumiresc, da' n-a vrut să-mi mai zică.

„Hai, dă o ţigare, că îţi dau ţie costumu' oricum", a zis şi m-a bătut râzând pe umăr.

Am mers şi a cumpărat un pachet dă ţigări şi p-ormă ne-am dus la teatru. Mi-a zis să-l aştept la scări acolo şi s-a dus înăuntru, da' câinii a-nceput să latre şi au vrut să intre după el. A ieşit la ei şi i-a mângâiat, le-a vorbit ceva şi a mai intrat o dată, da' câinii, hop, după el, au lătrat şi mai tare. Femeia de la intrare se uita deja urât la el când l-a văzut cu haita dă câini şi a zis că, dacă nu pleacă câinii d-acolo, cheamă paza şi a chemat paza, că unu' din câini a început s-o latre. Nea Ursan a zis o dată tare *Alex* şi câinii au tăcut. I-a mângâiat şi s-a aşezat mai într-o parte aşa cu ei, pe scări. A oftat

de două ori şi i-a mai mângâiat niţel. A scos biletu' şi mi l-a dat, ia-l, mă, a zis.

„Ce să caut io la teatru, bre?", i-am zis şi ne-a buşit râsu' p-amândoi şi am deschis pachetu' de ţigări să fumăm.

Pe urmă a venit Băsescu primar în Bucureşti şi a început cu hingherii să alerge câinii vagabonzi pân oraş. Nea Ursan stătea mai mult în canale de frică să nu-i salte ăştia câinii, da' tot n-a scăpat. Un câine i l-a omorât primăria cu bomboane cu otravă şi încă doi i-a săltat hingherii într-o dimineaţă. Îi pusese lanţ lu' ultimu' Alex. Era un câine mititel, gălbui, cu capu' mare, de lup. El zicea că e corcitură de lup, da' cine îl credea că din lup poa' să iasă pichinez. Mi l-a lăsat cu lanţu' să am grijă de el o zi, că vroia să meargă la adăpostu' unde duceau hingherii câinii să-i caute p-ăia doi. Când s-a întors d-acolo n-a vorbit nimic, îi tremura ţigara între deşte şi dădea să plângă. Nu-i găsise. Era supărat tare.

Se jigărise, că nu prea mânca şi mai mult fuma. Stătea în clădirea aia mare de la Eroilor. O tăiaseră unii odată cu buldozerele, că zicea că vrea s-o facă mol, da' au lăsat-o aşa tăiată cu găuri în ea şi Nea Ursan îşi făcuse acolo un loc. Stătea la etaju' doi şi se uita la maşini cum treceau pe stradă, îl mângâia pe Alex pe cap şi fuma. Ieşea rar să caute de mâncare. Îi mai aducea unu' şi altu' câte ceva, i-am mai adus şi io, da' mai mult cerea ţigări şi băutură. Începuse să vorbească singur cu câinele când se-nbăta.

Pe urmă a venit o iarnă mai grea, da' tot n-a vrut să meargă la adăpost. Au fost şi minus cinşpe grade în nişte nopţi. Io mă întâlneam cu mai mulţi boschetari undeva pă Dacia, lângă o casă mare, albă, unde făcuse unii de la o asociaţie un adăpost nou. Ne dădea mâncare, pijamale şi o masă. Nu era ca la adăposturile de la stat. Era altfel, că nu-i obliga statu' să ne ia dă pă străzi şi i-am zis şi lu' nea Ursan să vină.

„Hai, bre, că te lasă şi cu câinele ăştia acolo. Vrei să mori dă frig p-aci?", îi ziceam, da' n-a vrut să asculte. Zicea că îi ţine Alex de cald şi că, dacă pot, să-l ajut cu nişte ţigări. Stătea la Gară într-un canal cu nişte drogaţi bolnavi. I-am adus un cartuş, să aibă mai multe zile, şi i-am zis că-i mai aduc. Pă mine mă angajase asociaţia asta, că mă văzuse mai tânăr aşa, şi zicea că dacă vreau să muncesc pentru ei, să le ţin evidenţa la oamenii care veneau la adăpost şi să fac paturile, să aduc mâncarea, să o împart seara. Mă

plătea câteva milioane şi îmi dădea o cameră într-un subsol să dorm. Le-am zis şi lor de nea Ursan şi am mers cu ei la Gară, acolo în canal, să-l luăm, da' nu mai era decât Alex acolo. Boschetarii mi-a zis că îl luase Poliţia într-o seară că fusese o bătaie de la băutură şi murise unu'. Nea Ursan nu se băgase, da' când a venit Poliţia i-a săltat pă toţi care era acolo. L-am luat pe Alex la mine în subsol şi m-am dus cu ăştia de la asociaţie la Poliţia Capitalei să-l căutăm. A plâns când m-a văzut. L-au ţinut vreo câteva zile să confrunte declaraţiile şi i-au dat drumu'. A venit şi l-a luat pe Alex. Zicea că se duce acolo la el la Eroilor, că se mai încălzise afară, şi a plecat. S-a dus direct pă lumea ailaltă. L-au găsit unii mort, îngheţase cu ţigara în mână. Câinele lătra lângă el când a venit ăia de la IML să-l ridice.

L-au ţinut vreo cinci luni într-un frigider la morgă, că cică nu avea primăria bani să-l îngroape. Io nici atâta, ăştia de la asociaţie au vorbit şi ei la primărie şi primăria le-a tot zis că se ocupă, da' io ştiu că nu s-a ocupat, pentru că Alex stătea cu mine în subsolu' meu şi o dată la câteva zile tot dispărea. Prima oară am crezut că l-am pierdut, da' când m-am dus la IML să-i duc costumu' ăla larg lu' nea Ursan ca să aibă în ce să-l îmbrace pentru înmormântare, l-am găsit şi pă Alex acolo, păzea. Când i se făcea dor, Alex pleca. Uneori intra până jos la morgă şi stătea acolo, lângă frigiderele alea de fier. Îl ştiau deja doctorii p-acolo şi le-am zis şi io că era câinele lu' nea Ursan şi câinii simte, domne, când moare omu' care a avut grijă de ei. A durat ceva. Prin august, aşa, cred că l-au înmormântat, că Alex nu se mai ducea la morgă, da' urla noaptea de ţi se făcea păru-n cap măciucă şi seara, când veneam cu el dă la asociaţie, nu mai voia să intre în casă, nu mai voia şi gata. Dormea la uşă, da' în casă nu voia să intre. Oamenii din bloc s-au supărat că Alex se pişa în scară şi puţea şi mă certau şi ăştia de la asociaţie, da' io trebuia să am grijă de câine şi cre' că înţelegea când vorbeam cu alţii de el şi de problemele astea, că se uita la mine cu o faţă de ţi se rupea inima. În schimb, se pusese pe mâncat şi rădea tot ce-i puneam. Cre' că mânca mai mult ca mine. În vreo doo luni cre' că pusese vreo câteva kile în plus şi începuse să se lăţească în spate. Îi crescuse şi picioarele şi coada i să făcuse mai stufoasă, aşa. Când lătra, ştia tot blocu', i se îngroşase şi vocea. Cam la un an aşa după ce dăduse ortu' nea Ursan, Alex era ditai dulău'. Când se

ridica în patru labe, mai că mă dădea jos. M-am gândit că era de la mâncare. Îi luase boabe ăştia de la asociaţie şi şi ei ziceau că era de la mâncare.

Într-o dimineaţă m-a trezit cu lătratu' lui, îl apucase pandaliile. I-am deschis uşa, da' nu vroia să intre, stătea şi lătra la mine în prag. Am ieşit cu el, că n-aveam chef de scandal, şi am mers să-mi iau nişte merdenele de la Romană. Era coadă la patiserie şi stăteam cu câinele care tot lătra lângă mine. Lumea se uita, era şi un poliţist la coadă la merdenele, se uita şi ăsta, şi am plecat cu Alex la alt magazin să luăm merdenele, că aici la Romană e triunghiu' merdenelelor, se ştie, şi am ajuns la stop, stăteam să se facă verde şi nu ştii niciodată când vine ceasu' rău, că mai bine rămâneam la coada la care mă pusesem. Alex s-a uitat la mine şi dintr-odată a ţâşnit pe trecerea de pietoni. A trecut de maşinile care veneau din stânga, dar pe partea ailaltă n-a mai avut noroc. Praf l-a făcut. Maşina care l-a lovit s-a oprit în stâlpu' de la semaforu' din intersecţie, unde era crucile alea de la revoluţie. Imediat a venit Poliţia. Din maşina care l-a călcat pe Alex se auzeau nişte gemete. Era o femeie. Poliţistu' care fusese la coadă la merdenele i-a zis să stea liniştită că vine imediat SMURDU'. Femeia avea nasu' spart sau ceva, că era plină de sânge pe faţă. Mă uitam la merdenelele pe care le ţinea în mână poliţistu' şi pe urmă la maţele lu' Alex, care era întins pe asfalt mai încolo, şi m-a luat borala. Poliţistu' m-a văzut şi mi-a făcut semn să mă apropii. Şi pe urmă am ajuns aici şi cam asta e toată povestea cu câinele Alex şi cu nea Ursan. Adică ce ştiu io. Dacă vreţi, pot să sun la asociaţie să le spun la oamenii d-acolo că-s la Poliţie, că aveam nişte treabă pe la prânz, aşa. Să ştie dă mine că nu am fugit pă undeva.

*

„Bă, ce frig e, să moară mă-sa!“, spune un poliţist cu părul lins, dat pe spate şi prins într-o codiţă scurtă.

„O să faci meningită, băi, Oprina, cu atâta gel în păru' ăla“, spune un alt poliţist aşezat la un birou.

„Bă, mânca-ţi-aş, fumăm în birou, că nu mai pot. Îngheaţă sufletu-n mine“, îi răspunde Oprina.

„Dacă ne prinde comandantu', o să ne ardă", spune poliţistul de la masă.

„Lasă că am mai fumat şi altă dată şi nu ne-a prins. Păi, ce-o să facă, o să cheme un poliţist de la locală să ne dea amendă?", spune Oprina şi râd amândoi.

E bine în biroul de Poliţie. Un miros de fum de ţigară amestecat cu cafea pluteşte în aer. E cald. Oprina se aşază şi el la birou şi deschide computerul. Merge greu. Deschide un document nou şi îşi pune ochelarii ca să vadă mai bine ce scrie pe ecran.

„Ai îmbătrânit, băi, Oprina, zici că eşti o bunicuţă dată cu gel", râde celălalt poliţist de la biroul său.

„Hai, mă laşi, mânca-mi-ai. Bunicuţa a dat aseară la buci două ore pă ceas", răspunde Oprina privind pe deasupra ochelarilor în ecranul computerului.

„Băi, eşti nebun, tu vrei să nu mai apuci pensia aia?", răspunde celălalt poliţist.

„Vreau să ajung la IML cu pula sculată, băi, Petrică, să n-aibă ăia loc să mă bage-n frigiderele alea", spune Oprina, apăsând cu grijă pe butoanele tastaturii.

„Apropo de IML, a fost azi un accident la Romană", spune Petrică, închizând un dosar.

„Mortăciune?", spune Oprina.

„Nu chiar. O maşină a lovit un câine şi pe urmă a intrat în semaforul din intersecţie. Câinele a fost făcut praf. Femeia de la volan are o fractură de piramidă nazală şi maşina făcută praf în faţă", spune Petrică.

„Asta e! Doamne-ajută. Dacă avea deviaţie de sept, s-a scos femeia, îi repară doctoru' nasu' mai bine ca-nainte", spune Oprina indiferent.

„Dar să vezi chestie, când au venit ăia de la SMURD, s-au uitat la ce mai rămăsese din câinele ăla şi l-au trimis la IML, că li s-a părut ceva suspect la organele lui", spune Petrică.

„I-auzi, ce avea, SIDA?", spune Oprina.

„Ai să râzi. La IML, când l-au verificat, au stabilit că câinele avea o inimă, ficat, rinichi, splină de dimensiuni şi aspect foarte apropiat de cel uman. Practic, iniţial ăia de la SMURD au crezut că înainte de accident câinele mâncase nişte organe umane, d-asta l-au trimis la IML", spune Petrică.

Oprina se opreşte din scris şi îşi dă ochelarii jos.

„Da' era mare câinele ăsta, nu?“, spune ofiţerul uitându-se la Petrică.

„Băi, era ditamai dulău'“, răspunde Petrică.

„Dar să vezi una şi mai tare“, continuă Petrică, „câinele era al unui boschetar. Ăla de murise anu' trecut şi i-a dispărut cadavrul din frigiderul de la morga IML, de i-ai făcut tu dosar. Ursan Vasile, mai ştii?“

„Parcă îmi aduc aminte“, spune Oprina.

„Şi şi mai tare e faza cu femeia care şi-a fracturat nasu' în accident, e fosta soţie a lu' Ursan Vasile. Joac-o p-asta!“, spune Petrică dând din cap încet, aşa, ca pentru sine.

„Păi, vezi, mă, Dumnezeu nu bate cu paru'“, spune Oprina uitându-se la colegul său mai tânăr şi mai burtos cum verifică o foaie de hârtie din dosarul pe care îl avea deschis pe birou. Ia o gură de cafea rece. Ar mai fuma o ţigară, dar e încă îngheţat de la ultima ieşire în frigul de afară. Se uită pe fereastră. E soare cu dinţi. Câţiva porumbei se opresc la pervazul ferestrei şi îi înjură încet printre dinţi, apoi îşi pune ochelarii pe nas şi începe să tasteze mai departe cu grijă.

Mâncare pentru lesbiene

Oraşul ăsta e un infern. Nimeni de aici nu mai prinde un loc în Rai. Dacă există Raiul, nimeni nu are vreo şansă să se apropie de poarta lui trăind în acest oraş. Nicio şansă. Chiar şi copiii sub 6 ani. Am auzit o dată unul de 5 ani zicându-i altuia că vrea să-i ia morţii în pulă. Cum să zici aşa ceva la 5 ani? Nimeni nu scapă.

Uite la ăştia doi care au blocat strada de zece minute. Stau ca doi idioţi şi se ceartă cine trebuia să acorde prioritate. Unul din ei e roşu la faţă şi ţipă şi arată spre maşina din care a coborât, un Mercedes alb. De aici nu-mi dau seama cât de tare s-au lovit. Of, şi copiii au început să bâzâie. Nu am timp de stat în trafic. La 10 am o prezentare. Dau geamul jos. Răcnetele celui cu faţa roşie intră în maşină ca nişte animale turbate şi mă zgârie pe urechi. Copiii se sperie şi încep să plângă. Futu-i!

— Nu vă supăraţi, spun şi îmi dreg vocea că nu mă pot auzi. Nu vă supăraţi, puteţi să trageţi maşinile mai pe margine ca să deblocăm strada? continui şi regret că nu am claxon în loc de gură, pentru că nu mă aude nimeni. Nu vă supăraţi, strig şi bag un claxon lung. Haide, mami, că plecăm imediat, mă întorc spre Mara, care e toată numai lacrimi şi bale şi urlete în scaunul de bebeluş.

— Ce vrei, fă, ţi-a luat mă-ta stradă? aud din stânga.

Mă întorc şi dau să spun ceva, dar o flegmă mă loveşte pe obraz şi îmi intră în gură.

— Nu vezi, fă, că a fost accident? Ce claxonezi, în morţii tăi? răcneşte animalul burtos şi roşu la faţă care vine spre mine.

Mă blochez o fracţiune de secundă. Închid ochii. Nu-mi vine să cred. Văd în faţa ochilor imaginile pe care mi le-a trimis Ema. Starea vremii. În păduri au înflorit toporaşii, miroase a natură care revine la viaţă şi eu sunt scuipată în gură în acest oraş de căcat în

care ne înecăm cu praf şi miros de eşapament. Simt gustul flegmei. Ceva cu tutun. Mi-e greaţă. Animalul! Îmi smulg eşarfa de la gât şi mă şterg cu ea. Caut în geantă după spray-ul paralizant şi-l scot, dar e spray-ul cu apă de la Avène. Simt că explodez. Îl arunc cât colo şi răstorn geanta pe scaunul de lângă mine. Tubul mic şi roşu apare printre chei, farduri şi cărţile de rugăciuni. Nu l-am folosit niciodată. Nici nu ştiu cum. Probabil că apăs şi gata. Copiii urlă. Mă uit cu coada ochiului la ei. Doamne Isuse Hristoase, ţine-mă! Telefonul începe să bipăie. E un mesaj de la Ema. Animalul loveşte cu palma în capota maşinii. Închid geamul şi blochez portierele. Îmi bate inima tare. Am încremenit cu spray-ul paralizant la piept. Mă uit la copii: e sfârşitul lumii în spate. Nu pot să mai stau aici. Dau înapoi şi ating maşina din spatele meu. Se aude un claxon ascuţit. Animalul burtos se dă la o parte şi răcneşte spre mine. Demarez şi îl ratez la milimetru pe bou, intru pe o străduţă care nu ştiu unde duce, dar intru ca să nu-l mai văd. Telefonul sună încontinuu. Nu pot să mă uit. Sunt pe contrasens. Reuşesc să ajung la o intersecţie cu strada Ghiocei. Trag pe dreapta să liniştesc copiii. Telefonul s-a oprit. Mi-e sete. Trebuie să mă spăl pe faţă.

— Ce faci, mami? Hai, nu mai plânge, că ajungem acum la grădi, îi spun Marei, care e toată numai muci.

Rareş urlă şi el. Are o nară din care îi iese un balon de muci care se umflă în ritmul plânsului. Îmi vine să râd. Mă dau jos şi trag aer adânc în piept. Deschid portiera de pe partea lui Rareş şi îl ajut să-şi sufle nasul. Îmi tremură mâinile şi îmi vine să-mi aprind o ţigară. Nu ştiu ce să fac cu tubul de spray paralizant. Fir-ar să fie, ce târziu e!

— Rareş, ia spune-i tu Marei ce fel de dinozaur eşti? zic.

Îmi tremură vocea de nervi.

— Cu pene, spune Rareş printre lacrimi şi Mara începe să râdă.

— Şi cât de mare eşti tu, mama?

— Uite-atâta, spune şi îmi arată cu mânuţele desfăcute ceva mic cât un şoricel şi râdem cu toţii pe strada Ghiocei cum n-o să mai râdem, probabil, niciodată pe această stradă.

Grădiniţa e asediată de maşini. Pare că toată lumea a prins câte un Mercedes alb în intersecţii. Parchez la intrarea din Parcul Ioanid. E o ambasadă arabă aici, mereu uit ce ţară e, dar e păzită de zici că a fost atac terorist. Jandarmii ăştia oare chiar or şti să se

bată? Sunt plini de arme, dar unii au ditamai burta. În fine, îi salut şi le spun că nu stau mult, duc copiii şi mă întorc. Ne ştim deja şi îmi zâmbesc şi ei. Rareş se dă jos şi rămâne blocat în faţa unui jandarm pe care îl priveşte încruntat şi începe să strige DE-MI-SI-A! cu vocea lui piţigăiată.

— S-a mers la proteste cu copiii, doamnă? mă întreabă jandarmul cu un zâmbet în colţul gurii. Ştiţi că se dă amendă, Protecţia Copilului, astea.

— Ştiu, ştiu, îi spun grăbită şi îl iau pe Rareş de o aripă şi pe Mara de alta.

Numai de discuţii cu jandarmii nu am timp acum.

Rareş are 5 ani. Mara, 3. Doi îngeraşi cu picioarele pe pământ.

În casa mare în care au făcut grădiniţa e o energie bună. Mă duce cu gândul la Harry Potter. Tavanul înalt şi scara interioară din hol îmi dau senzaţia unui castel. Clasele în care stau copiii sunt la etaj. Au ferestre mari, luminoase şi podele de lemn. Nişte dinozauri din hârtie colorată sunt atârnaţi de bârnele din clasa lui Rareş. E luna dinozaurilor. Înainte să-i înscriu aici, am stat jumătate de zi în casa asta. Am vrut să mănânc mâncarea pe care o primesc copiii, să ascult educatoarele, să văd clasele. Ei spun că mâncarea e bio, dar nu mi s-a părut cine ştie ce. Casa m-a făcut să aleg grădiniţa. Tavanul înalt cu bârne de lemn care te bagă în poveste imediat. Locul creează amintirile, nu gustul mâncării din grădiniţă, ci locul. Eu nu îmi aduc aminte niciun joc de la grădiniţă, nicio porţie de mâncare, nimic. Îmi aduc aminte în schimb de dormitoarele reci cu paturile de metal, de sălile de clasă şi toaletele turceşti care miroseau a cloramină.

Rareş intră strigând DE-MI-SI-A în curtea grădiniţei şi o tuleşte repede spre clasă. Azi grupa lui merge la Antipa să vadă dinozauri. La intrarea în clădire, educatoarea lui Rareş mă roagă să rămân o clipă.

— Vedeţi că v-a lăsat asta mică nişte bale pe rochie, îmi spune educatoarea.

— A, da? spun şi văd şi eu petele mici şi lucioase de pe bluza mea neagră.

Le şterg cu silă, pentru că ştiu că nu sunt balele Marei.

— Voiam să vă mai întreb încă o dată dacă sunteţi de acord să-l lăsaţi pe Rareş astăzi să meargă la Antipa, continuă educatoarea pe

un ton scăzut.

— Da, cum să nu? Am tot zis să-l duc eu, dar am amânat. E vreo problemă? spun căutând un şerveţel în buzunar, dar în buzunar nu am decât spray-ul paralizant.

— Nu e nicio problemă. Sunt doi copii care nu merg. Nu-i lasă părinţii, pentru că a apărut zilele trecute un articol pe Facebook cu nişte schelete de dinozaur care ar fi radioactive şi s-au gândit că e periculos. Eu vreau să vă spun că nu e nimic periculos. Am sunat de dimineaţă la Antipa şi am întrebat dacă e vreun pericol şi mi-au spus că oasele nu sunt în muzeul lor, ci la muzeul de lângă, la Geologie, spune femeia.

— Păi, şi e vreo problemă? Am citit şi eu articolul cu radiaţiile. E o greşeală, din ce am înţeles.

— Nu e nicio problemă. Voiam doar să mă asigur că nu aveţi nimic împotrivă.

— Da, nu am. Să meargă. Abia aşteaptă. De câteva săptămâni numai de dinozauri vorbeşte, îi spun şi dau să plec.

— Şi mai voiam să vă întreb ceva, mă opreşte. I-aţi zis dumneavoastră de dinozauri cu pene?

— Da, o distrează pe Mara cu asta, spun.

— Ştiţi că dinozaurii cu pene chiar au existat, îmi spune cu un zâmbet misterios.

— Da? Nu ştiam, eu i-am zis în glumă.

— A, înţeleg, spune şi face o faţă uşor dezamăgită. Am încercat să le explic colegelor că Rareş are dreptate când spune că dinozaurii aveau pene şi au început toate că să nu le mai spun copiilor asta, că ne sar părinţii în cap. O colegă, mai în glumă, mai în serios, a zis că poate de la radiaţiile alea or fi făcut dinozaurii pene.

— Nu vă faceţi probleme, îi spun, zilele astea oamenii cred multe chestii, numai adevărul se pare că e mai greu să-l creadă. Auziţi, aş vrea să merg până la baie să-mi dau cu puţină apă pe bluza asta, că am o întâlnire la birou şi nu vreau să merg aşa.

Merg pe stradă cu dinozauri şi pene şi Mercedesuri albe în gând. Încă mai simt scuipatul pe faţă, deşi ştiu că nu mai e acolo. Vântul adie uşor. E călduţ. Îmi cumpăr un pachet de ţigări şi mă urc în maşină. Mă uit la lucrurile răsturnate din geantă pe scaunul

din dreapta. Rujul, un set de unghii false, tampoane, două cărţi de rugăciuni, una luată de la o mănăstire din Grecia şi alta din biblioteca mănăstirii Crasna de lângă Vălenii de Munte, cheile de la casă, gel antibacterian, cremă de mâini, parfum şi, lângă portofel, micuţ, albastru, lucios, un prezervativ. Îl iau. Mă uit la el. Oare de când l-oi avea în geantă? Telefonul începe să sune din buzunarul pantalonilor. Ema.

— Hai, că nu am putut să vorbesc, spun. Am avut o dimineaţă de coşmar. M-a scuipat un bou în trafic. În fine, îţi povestesc la birou. Ce faci? Cum a fost la ai tăi?

— A fost OK, cum să fie? îmi spune. M-a sunat Anghel. Vrea să vorbim.

— Despre *pitch*? Ce vrea să vorbiţi?

— Vrea să vorbim, repetă şi pune accent pe *vorbim*. El şi noi.

— A-ha, despre ce? întreb.

— Despre situaţia noastră.

— Adică? întreb iritată, ştiind la ce se referă, şi îmi aprind o ţigară.

— Hai că vorbim la birou. Ce faci, iar fumezi?

— Da, mor de draci. Simt că explodez dacă nu trag un fum, şi trag un fum.

Maşina porneşte leneş, cu sunetul specific motoarelor Diesel. E un BMW seria 3 din 2011, pe care l-am primit de la Anghel acum doi ani – bonus pentru un contract pe care l-am adus în agenţie. Tot cu maşina a venit şi o iconiţă mică din argint atârnată la oglinda retrovizoare. Iconiţa e cu faţa lui Isus şi am senzaţia că ori de câte ori Anghel are ceva serios să-mi reproşeze sau are chef de ceartă, iconiţa se întoarce cu spatele la mine. Pe spate e gravat în argint textul „Să nu iei numele Domnului Tău în deşert“. Am râs cu Ema de multe ori pe chestia asta, dar uite că acum iconiţa mă tratează cu spatele.

Anghel este patronul agenţiei, şeful meu, omul care a crezut în mine şi care mi-a dat aproape tot ce am acum, dar uneori poate fi de-a dreptul imposibil. Are toane, visează lucruri noaptea şi vrea să le vadă în realitate. Şi mai e un lucru, Anghel este genul de antreprenor român care crede că Dumnezeu i-a dat tot ce are şi că, oricâte contracte a semnat cu statul sau oricâte parandărături a luat, biznisul lui tot pe voinţa lui Dumnezeu se bazează. De asta a şi

împânzit birourile cu icoane, cheamă preoţii la fiecare început de an să facă slujbă de sfinţire a birourilor, organizează excursii la mănăstire pentru angajaţi sau pune afişe cu rostul postului în sala de mese. Uneori am senzaţia că nu-l cunosc deloc. Că e dubios. Are o moralitate alunecoasă. Simt că toată treaba asta cu Dumnezeu e un joc perfid dus între două personaje care îl compun pe Anghel, dar uneori pur şi simplu omul pare să creadă sincer că Dumnezeu e singura cale. Mai ales atunci când îi merge rău. Şi se lasă în mâinile lui. Nu dă oameni afară. Cumva lucrurile se aşază şi cade în picioare de parcă Dumnezeu chiar îi pune pământul sub picioare cu mâna. Mă fascinează, dar mă şi scoate din sărite, pentru că uneori pare să se folosească de lucrurile pe care le ştie despre mine sau le-a făcut pentru mine şi îmi forţează mâna spunând că vrea să mă salveze, că asta e misiunea lui, să ia oamenii aşa cum sunt şi să-i salveze, să-i aducă pe calea binelui. În fine, astăzi pare o zi în care o să mă scoată din sărite. Întorc inconiţa cu faţa spre mine, dar nu vrea să stea.

Parchez maşina în curtea agenţiei şi mai fumez o ţigară cu cafeaua pe care mi-am cumpărat-o de la McDonald's (îmi place cafeaua lungă pe care o fac la McDonald's), apoi intru în clădire. Merg direct la toaletă şi îmi verific încă o dată bluza, totul pare în ordine. Spray-ul paralizant e tot în buzunar. Ce nebunie ieşea dacă începeam să dau cu spray paralizant spre umflatul cu Mercedes alb! Probabil că acum eram la Poliţie şi copiii încă plângeau. Ema bea o cafea pe terasa de la etajul I. E singură. E îmbrăcată în rochia pe care i-am adus-o din Barcelona pentru că seamănă cu capul unei pisici, umerii sunt ca nişte urechi ascuţite, iar sub pieptul ei frumos are nişte mustăţi lungi gri, care tremură de câte ori face o mişcare. Ei nu îi place în mod special rochia asta, mai ales pentru că eu râd de ea uneori când îi spun că dă limbi ca o pisicuţă, dar ştie că o ajută când are prezentare la client, pentru că bărbaţii nu se pot uita decât la mustăţile care tremură sub pieptul ei sfidător în timp ce explică strategii de comunicare sau împărţiri de bugete. E frumoasă. Mi se pare că a mai slăbit astea trei zile cât a fost plecată la părinţii ei la Cluj. Părul negru îi străluceşte în lumina soarelui. Se uită în telefon şi soarbe din cafea fără să mă vadă.

— Hei, bună, ce faci? îi spun ca şi când aş vorbi cu o colegă oarecare şi mă uit în jur să văd dacă mai sunt colegi.

— Bună, Dana! îmi răspunde şi zâmbeşte îngrijorată. Ce s-a întâmplat? Ai avut accident?

— Nu, m-a scuipat un dobitoc, îi răspund cu ochii la mustăţile ei. În fine, n-are rost să-ţi mai povestesc. Era un bou care blocase strada şi, când am dat geamul jos să-l rog să tragă maşina într-o parte, m-a scuipat.

— Lasă că îmi povesteşti după, spune şi se ridică repede.

Chiar a slăbit.

— Hai că ne aşteaptă Anghel la el în birou şi nu prea avem mult timp.

— Deci e ceva urgent, zic.

— O fi visat ceva azi-noapte, râde şi dispare pe uşă.

— Dar de ce nu m-a sunat pe mine dacă era aşa important? zic, dar nu cred că mă mai aude.

Trec prin birouri, nu prea e multă lume la ora opt jumate într-o agenţie de creaţie. În lift, Ema îmi pune o mână pe spate şi o afundă în pantalonii mei negri de stofă pe sub breteaua chiloţilor tanga. Are mâna rece. Mă sărută cu poftă şi cu multă salivă în gură. Are gust bun de cafea. În trei secunde sunt udă fleaşcă. Îi simt limba cum îmi sfredeleşte cerul gurii pentru câteva clipe. Liftul se opreşte. Anghel are biroul la ultimul etaj al clădirii. Practic tot etajul e un sanctuar al credinţei şi naturii. Multe icoane şi cruci pe pereţi, cărţi religioase pe care le-a primit de la diverşi, dicţionare – e pasionat de semnificaţia cuvintelor –, cărţi de istorie, cărţi de literatură de mâna a doua, cărţi despre plante şi Crinul Păcii. Mult Crinul Păcii. E obsedat de aer curat, de asta s-a şi mutat din Bucureşti la periferie şi tot de asta a depozitat pe tot etajul peste 40 de ghivece cu Crinul Păcii, o plantă de apartament care purifică aerul. E ca o seră când se deschide liftul. Plantele sunt aşezate peste tot, pe jos, pe dulapuri, pe biroul secretarei, pe rafturi, pe lângă cărţi. Holul care duce spre biroul lui este străjuit de ghivece de o parte şi de alta. Crinul Păcii, mi-a povestit, e o plantă care creşte în pădurile tropicale la baza copacilor, printre ferigi şi alte plante, şi nu e foarte pretenţioasă. A citit într-un roman de-ăsta de mâna a doua despre un cămătar care avea saloane de masaj erotic în Bucureşti. Era singurul care avea thailandeze adevărate care făceau masaj erotic şi fetele astea îi spuseseră cămătarului că, dacă vrea să aibă armonie în viaţă, să aducă Crinul Păcii în salonul de

masaj, că în Thailanda în saloane aşa era tradiţia. Pe urmă a citit şi el pe Internet şi a văzut că într-adevăr există planta asta şi a început să cumpere.

Secretara lui ne zâmbeşte şi ne indică uşa biroului. Mustăţile Emei dansează în faţa mea. Intrăm în biroul lui Anghel. E mare, luminos şi cu mult Crinul Păcii pe pervazurile ferestrelor. Soarele intră din stânga peste scena din faţa noastră. La biroul lui stă Anghel, care se uită la noi sever. În faţa biroului, pe un fotoliu, mai stă cineva, dar nu-mi dau seama cine e. Un miros de ouă ochiuri combinat cu cartofi prăjiţi mă ia cu asalt. Anghel ne face semn să ne apropiem şi să luăm un loc. Ne apropiem şi pe fotoliul mare din faţa lui o descoperim pe doamna Tereza, una din cele două bucătărese ale agenţiei. Doamna Tereza a plâns sau ceva de genul ăsta, pentru că se uită la noi cu ochi înceţoşaţi.

— Ce s-a întâmplat? încep eu alertată. Doamna Tereza, sunteţi bine?

Doamna Tereza îşi lasă ochii în jos.

— Dana, Ema, avem o problemă, spune Anghel. Adică nu ştiu dacă voi aveţi o problemă, dar eu sigur am o problemă şi trebuie să o rezolvăm.

— Ce problemă? spune Ema.

— Doamna Tereza nu mai vrea să facă de mâncare, spune Anghel sec.

Mă uit la Ema. Ema se uită la mine şi zâmbeşte. Pare o glumă.

— Nu că nu mai vreau să fac de mâncare, spune doamna Tereza cu răceală în voce, că vreau să fac, Doamne fereşte, dar nu mai vreau să fac mâncare de post. Am vorbit şi cu Melania şi nu mai vrem.

— Suntem în postul Paştelui, spune Anghel rar, şi doamna Tereza nu mai vrea să facă mâncare de post.

— De ce, doamna Tereza? întreb zâmbind. Ce s-a întâmplat?

— Ia spuneţi, doamna Tereza, de ce, completează Anghel, lăsându-se pe spate pe scaunul lui din piele.

Doamna Tereza frământă un şervet de bucătărie între degete şi se uită la Anghel.

— Deci nu e vorba de mâncarea de post, spune Tereza, da' eu nu mai cred, domnu' Anghel, în treaba asta care se întâmplă aici.

— Spune-le lor, nu-mi spune mie, că mie mi-ai spus deja. Spune-

le lor, că de-asta le-am chemat, zice Anghel enervat.

— Deci nu mai cred, începe doamna Tereza. Nici eu şi nici Melania. Toată treaba asta cu icoanele, cu Dumnezeu, cu credinţa, cu preoţii care vin p-aici, cu fă Tereza şi mâncare de post când începe postu' Crăciunului, hai, Tereza, să facem şi în postul Paştelui mâncare de post, că ţine lumea. E multă muncă pentru ceva care, nu ştiu cum să vă spun, nu mai credem. O să ajungem să facem mâncare şi pentru lesbiene acu'? spune Tereza uitându-se la mine.

Simt cum mi se ridică părul în cap. Cuvântul *lesbiene* în gura doamnei Tereza e ca un ciocan care mă loveşte drept în piept. Nu ştiu ce să spun. Mă uit la Anghel. Zâmbetul mi-a îngheţat pe faţă. Încerc să fac legăturile şi totul îmi scapă printre degete. Ema, în schimb, întreabă foarte relaxată:

— Cum adică, doamna Tereza? spune şi pare că o bufneşte râsul.

— Păi, uite aşa, spune Tereza, că umblă vorba, toată lumea vorbeşte de la petrecerea de Crăciun încoace că v-a văzut cum vă pupaţi şi că mergeţi în vacanţe împreună şi c-o fi, c-o păţi, că sunteţi lesbiene, cum se zice.

Ema izbucneşte într-un râs uşor exagerat. Eu am faţa îngheţată. Anghel se uită la mine. Încep să înţeleg. Simt cum mă enervez.

— Nu râdeţi, că nu e de râs, spune doamna Tereza, că nu veniţi niciuna de la şase dimineaţa aici să vă apucaţi să faceţi mâncare pentru o sută şi ceva de persoane în fiecare zi şi de două ori pe an să trebuiască să faceţi şi mâncare de post. Deci, practic, câte trei-patru feluri de mâncare când e post. Nu ştiţi câtă muncă e. Şi nu e posibil, domnu' Anghel, ca într-o firmă în care stau numai icoane pe pereţi şi se presupune că lumea e creştină şi cu frică de Dumnezeu, să se întâmple ce se întâmplă. Adică de ce ne mai închinăm la icoane când stăm în sala de mese, dacă acasă unii sunt pidosnici? Chemăm preoţii să ţină slujbă, da' la petrecere ne dăm arama pe faţă. Şi nu vreau să fac mâncare de post pentru lesbiene, homosexuali şi alte probleme d-astea. Noi ne muncim aici şi alţii se distrează.

Pauză. Mă uit la Ema. Zâmbeşte şi oftează. Mă uit la Anghel. Stă cu braţele încrucişate pe piept şi are o grimasă de nemulţumire pe faţă. Priveşte undeva sub birou. Doamna Tereza este o femeie micuţă, pătrată, cu păr vopsit roşcat prins într-un coc mic la spate.

Are o pereche de ochelari rotunzi mereu unsuroşi, care o fac să pară chinezoaică sau tătăroaică. Nu e frumoasă, dar când e binedispusă poate să fie simpatică. Are peste 60 de ani şi nu-i place să comenteze lumea despre mâncarea pe care o face. E alergică la piper, de asta nu pune niciodată în mâncare. Odată era să moară pentru că Melania a pus piper într-un gulaş. Noroc că e spitalul aproape. Adevărul e că nu-i iese mereu mâncarea cum trebuie, poate din cauză că nu pune piper, şi când nu-i iese mâncarea e foarte ursuză. Nu-i place să muncească. Ar sta toată ziua la cafele şi la ţigară pe terasa bucătăriei, iar când vine postul devine irascibilă. Nu-i place că e pusă la treabă şi că trebuie să facă mai mult decât e plătită, dar acum câţiva ani Anghel a dat câteva mii de euro pentru soţul ei care făcuse un cancer la colon şi nu prea are de ales, face şi mâncare de post.

— Doamna Tereza, începe Ema pe un ton foarte cald, nu mai fiţi supărată. La petrecerea de Crăciun a fost o glumă ce s-a întâmplat. Recunosc că m-am pupat cu Dana, dar a fost o joacă, ce, n-aţi mai auzit fete să se pupe la petreceri în glumă? Nu e nimic serios. Uitaţi-vă la Dana, are doi copii acasă, are 46 de ani, e femeie serioasă. Merge la biserică. Doar nu a făcut copiii cu vreo femeie sau cu mine! Au râs colegii de dumneavoastră şi dumneavoastră i-aţi crezut.

— Ei, lasă, Ema, spune doamna Tereza, că v-am văzut şi eu o dată că vă ţineaţi în braţe aici pă terasă şi dimineaţa aţi venit de multe ori cu aceeaşi maşină. La ora opt jumate eraţi amândouă aici. Ce mai vorbim aici?

— Doamnă, continuă Ema, suntem prietene bune. Ne ştim de ani de zile. Asta e, prietenele se mai strâng în braţe, mai vin cu maşina împreună dimineaţa. Dacă nu era Dana, poate că nici nu mă angajam aici, cine ştie? Oricum, de luna viitoare o să mă mut la Cluj pentru vreo câţiva ani. Fac un master acolo. Deci puteţi să staţi liniştită şi să vă vedeţi de gătit mâncare de post în continuare la bucătărie.

Încerc să-i prind privirea Emei, dar se uită la Anghel. Nu-mi vine să cred. Până la urmă a făcut-o. Pleacă. E numai mâna lui Anghel aici, sunt sigură. Futu-ţi gura mă-tii, Anghel! Şi p-asta bătrână, bucătăreasa asta unsuroasă şi puturoasă, îmi vine s-o dau cu capul de birou.

— Pleci? întreb mai deranjată decât vreau să par. Nu ştiam.

— Da, îmi răspunde Ema şi zâmbeşte, apoi o ia pe doamna Tereza de mână şi o mângâie amical, haideţi, doamna Tereza, că au făcut colegii glume. Nu mai credeţi tot ce auziţi.

Doamna Tereza se uită chiorâş la ea. Anghel se uită la mine în continuare supărat.

— Deci cum rămâne, doamna Tereza? spune Anghel. V-am spus că nu sunt probleme aşa cum credeţi. Deci faceţi mâncare de post?

— Domnu' Anghel, un singur fel de post, se codeşte doamna Tereza. Nu mai putem nici noi să facem atâta mâncare. S-a mărit şi firma şi noi tot două suntem la bucătărie. Poate ne facem şi noi lesbiene şi ne mutăm aici, începe să râdă baba.

— Bine, spune Anghel zâmbind. Hai, că trebuie să mergem la *pitch*. Dana, tu mergi cu mine în maşină.

Mă uit la Anghel cu o ură amestecată cu amărăciune. Nu spun nimic. Mă ridic şi ies. Am nevoie de aer, de încă o ţigară. Ce dimineaţă de căcat! Aş vrea să dispară toţi sau să mă evapor eu. Nu ştiu cum să fac. O iau pe scări, cobor un etaj şi ajung la bucătărie. Ies pe terasa de lângă sala de mese. S-a încălzit bine afară. Un elicopter medical aterizează în curtea spitalului de lângă agenţie. Mai mulţi brancardieri aşteaptă lângă platforma cu H-ul mare pe ea, probabil că vine de la *Helicopter* H-ul ăla? Pe o targă, un corp învelit în staniol este preluat în grabă de brancardieri. Dispar toţi în clădirea spitalului. O femeie plânge şi aleargă după ei. Uite că cineva are o dimineaţă mai de căcat decât a mea. Sting ţigara şi mă uit la cerul albastru limpede de deasupra Bucureştiului. Probabil că aerul e mai curat la Cluj, îmi spun şi intru în sala de mese. Doamna Tereza e singură prin bucătărie, pune o oală mare pe aragaz. Nu mă vede. Scot spray-ul cu piper din buzunar şi las o dâră lungă în urma mea, ieşind din sala de mese. O să fie o zi lungă astăzi.

Ce mai face Vincent Gallo

În primele ore de schi, corpul meu, obişnuit să stea într-un scaun de birou aproximativ şapte ore pe zi timp de cinci zile pe săptămână, este total nepregătit. Aproape că pot simţi clăparii grei încinşi în jurul gambelor moi cum extrag acidul lactic şi îl împrăştie în fâşiile muşchilor. Seara, după şase ore de efort fizic prin frig, toate gândurile mi se amestecă într-un glob de cristal. Nu pot pune mâna pe nicio idee. Am senzaţia în aceste momente că pot gândi chiar şi cu degetul mic de la picior, că fiecare parte a corpului meu are o conştiinţă proprie care se admiră singură într-o oglindă a minţii. Nu pot prinde nicio idee şi îmi place. E o agitaţie peste care torn încet câteva pahare de whisky. Sunt pe balconul unei pensiuni austriece în care miroase a tămâie. Toate hainele din dulap miros şi ele a tămâie. În alt an am locuit într-o pensiune a unor ţărani austrieci care ţineau şase vaci într-un grajd la parterul cabanei şi din cauza asta totul mirosea a bălegar de vacă, prosoapele, aşternuturile. Totul. Patroana pensiunii din acest an este o femeie care pare să facă parte dintr-o familie de nazişti religioşi. Uniforma ei albă cu influenţe tiroleze îmi aduce aminte de un film al lui Haneke. Ceva rău aflat în stare latentă e îngropat între munţii înalţi ai Austriei, sub fustele patroanei cu şorţ imaculat care împrăştie discret în jur o aromă de tămâie.

În faţa hotelului de vizavi, un băieţel de aramă fără haine pe el stă în genunchi pe o piatră în mijlocul unui mic heleşteu îngheţat. Pe creştet are un smoc de zăpadă, iar mâna stângă o ţine pâlnie în dreptul gurii. Pare imaginea extenuării în faţa iernii. Privirea o are îndreptată spre fereastra prin care pot vedea un bătrân tolănit pe un pat alb imens. Îşi aranjează părul rar, dându-l pe spate, şi îşi caută locul în pat. În cameră intră o fetiţă în halat de baie care se

aşază pe marginea patului. Din spate i se vede părul blond cârlionţat. Bătrânul o mângâie pe creştet şi îi face loc lângă el în pat. Fetiţa se aşază cuminte şi îşi sprijină capul de umărul bătrânului.

— Crezi că statuia asta poate să excite un pedofil bătrân? îi zic lui Tudor, urmărind bătrânul cum îşi trecea gânditor mâna prin părul fetiţei.

— Trebuie să fii un pedofil foarte stătut ca să ţi se scoale la o statuie care stă în frig, îmi răspunde ridicându-şi privirea pentru o secundă din telefonul mobil spre băieţelul din mijlocul heleşteului îngheţat.

— Păi, tocmai, pedofilii cred că sunt foarte stătuţi. Începi să empatizezi şi ţi se face milă de bietul copil care stă fără haine pe el în mijlocul unui lăcuşor îngheţat şi începi să-ţi imaginezi lucruri cu statuia. Unde mai pui că stă în genunchi şi îşi ţine mâna în formă de pâlnie în dreptul gurii, zic, încercând să-i distrag atenţia de la *feed*-ul de Facebook.

— Ce pâlnie, mă? Aaa, păi, pe acolo scoate apă vara, când probabil că statuia se transformă într-o fântână arteziană, îmi zice.

— Poate că jetul ăla de apă face statuia să aibă un sens vara, dar iarna, un băieţel dezbrăcat, aflat în genunchi şi cu o mână pâlnie în dreptul gurii, uitându-se spre ferestrele hotelului poate să spună altceva unui bătrân pedofil aflat în vacanţă la schi, nu?

— Ce tâmpit eşti, îmi zice şi începe să râdă în timp ce în camera de vizavi intră o bătrânică în halat de baie şi se cuibăreşte în pat alături de fetiţă şi bătrân.

Iau încă o gură de whisky rece ca gheaţa şi o trimit în adâncul în care gândurile mi se amestecau cu senzaţia de foame care creştea.

În living, Miruna citeşte cu voce tare instrucţiunile în limba engleză pe care frau Hitler le lipise pe un perete din bucătărie.

— *We offer you the possibility to dispose waste for free. If it is not possible for you to separate the waste as on the demand of the community, we have to charge a fee of 40 Euros.* Deci pe lângă ăia 70 de euro pe care îi dăm pentru *final cleaning*, baba ne amendează cu 40 de euro daca nu suntem în stare să separăm gunoiul pentru reciclare.

— Dar măcar putem să lăsăm vasele nespălate când plecăm?

zice Matei, care îşi turnă Cola peste whisky-ul meu pe care îl lăsasem pe masă.

— Ce faci, frate? întreb. De ce îmi pui Cola?

— Aşa beau eu, cu Cola, răspunde el.

— Aşa bei tu whisky-ul meu cu Cola?

— Aaa, scuze, şi luă alt pahar în care îşi turnă whisky cu Cola.

— Păi, şi ăsta cine îl bea? întreb iritat.

— Păi, aruncă-l, zice.

— Aruncă-l tu, că tu mi-ai stricat băutura.

Matei îmi ia paharul şi iese cu el pe balcon. După câteva clipe se întoarce cu el gol.

— Ia, frate, fă-ţi viaţa! şi trânteşte paharul pe masă.

Nu mă deranjează tipul, în mod normal. Tot ce ştiu despre el este că e mult mai tânăr ca mine şi că Miruna este însărcinată cu el. Miruna însărcinată cu el este totuşi un gând care mă face mai agresiv decât aş vrea, aşa că pun mâna pe sacoşele de cumpărături şi intru în bucătărie. Desfac şi încep să umplu frigiderul. Cârnaţi cu brânză, cârnaţi simpli, wurşti, frankfurteri, brânză cu mucegai, brânză feta, muştar, hrean proaspăt, somon fumé, unt austriac, unt elveţian, ouă, ulei de măsline, măsline, pâine neagră, pâine feliată, lapte, iaurt, cafea, ceai de mentă, ceai de fructe de pădure. Mă opresc la ceai.

— Miruna, tu ai voie să bei ceaiuri în timpul sarcinii? strig eu din bucătărie.

— Nu sunt pentru mine. Matei are nişte probleme cu stomacul, răspunde Miruna.

Iau ceaiurile şi le arunc în spatele frigiderului, după care ies din bucătărie cu un sandvici în dinţi.

— E bun parizeru', gras? întreabă Tudor cu ochii în telefon. Nu faci şi tu un platouaş să mănâncă şi gura noastră ceva?

— Eu nu sunt cu gătitul, răspund sec.

— Tu eşti cu mâncatul, completează Miruna, făcând aluzie la proporţiile pe care le-am luat în ultimii ani.

— Auzi, tu ai voie să schiezi aşa gravidă? o întreb muşcând din sandvici.

— Medicul zice că, dacă sunt atentă, nu păţesc nimic.

— Dacă era mai atentă, nu era însărcinată, îmi şopteşte Tudor la ureche în timp ce-mi rupe jumătate din sandvici.

— Ce zici, mă, Dorele, acolo? întreabă Miruna.

— Zic că trebuia să pună şi nişte unt pe sandvici.

A doua zi îmi simt încheieturile ca nişte balamale ruginite. Mă întreb dacă mi-am luat tuburile de Voltaren şi Bengay. Mă trezesc greu şi încep să cotrobăi pe întuneric în bagaj. E încă noapte în satul austriac. Găsesc o pungă de medicamente, dar fără unguente. În cameră se simte mirosul acru de alcool combinat cu damful de usturoi pe care Tudor îl degajă din patul lui. S-a băut destul de mult azi-noapte. Mă ridic şi bâjbâi pe hol spre baie. În living aud zgomot. Mirosul de cafea mă duce spre living. Miruna împinge o cană de cafea spre Matei, care stă cu capul sprijinit pe marginea mesei.

— Ce faci? întreb.

— M-am trezit şi l-am găsit aici. Au băut toată noaptea şi acum îi e rău, îmi spune Miruna în timp ce îl mângâie pe cap. A vomitat pe balcon. Nu vrei să ştii. Ajută-mă să-l duc în pat, te rog.

Matei pare distrus. Îl duc târâş până în pat. Camera lor e dezordonată. Lucrurile Mirunei stau claie peste grămadă la marginea patului, pe pat, pe scaunele din jur, ca la o percheziţie. Sutiene, chiloţi, şosete, tricouri, ochelari de schi într-o devălmăşie totală. Îmi aduc aminte apartamentul în care locuiam amândoi acum mulţi ani. Nimic nu prevestea un viitor. Nimic nu era vreodată la îndemână. Totul era provizoriu. Toate lucrurile din viaţa Mirunei puteau fi împachetate într-un geamantan care să încapă în compartimentul de sus al avionului. Viaţa ca în filme, spunea mereu. Astăzi chelneriţă într-un bar, mâine în rol principal într-un film din noul val, *baby*. Exact! Doar că din actriţă s-a transformat în PR, pentru că improviza întotdeauna foarte bine. PR-ul era şi el o rampă în lumina reflectoarelor. Roluri mai servile, dar plătite mai bine decât majoritatea actriţelor din România. Şi în cele din urmă sentimentul matern de împlinire a fiinţei a răzbit. Nu m-ar mira să aflu că Matei lucrează prin vreun bar, dar ce mai contează dacă serveşte scopul rasei?

— Ai nevoie de ceva de la farmacie? o întreb, uitându-mă cum îl înveleşte pe Matei.

Îi văd sânii cum stă aşa aplecată. Doi pepeni galbeni care stau să explodeze.

— Farmacie la ora asta? se uită la mine.

— Până mă spăl, până mă îmbrac, până ajung, se deschide. Ăştia deschid devreme, spun.

— Ai băut şi tu?

— Nu, mă doare un genunchi şi am uitat Voltarenu' la Bucureşti, răspund din living. Ar fi trebuit să rămân şi eu la Bucureşti.

Cafeaua e tare şi are zahăr. Îmi place. Aş fuma o ţigară, dar mi-e silă să ies pe balcon. Mintea îmi fuge la sânii ei. Mă simt bătrân şi gras. Ar fi trebuit să-mi fac un RMN înainte să-mi pun clăparii în picioare şi, de altfel, nici n-ar fi trebuit să fiu aici în dimineaţa asta. Era de o mie de ori mai bine la Bucureşti. Fără zăpadă, 12 grade afară, plus că puteam să mă ţin de nenorocitul ăla de regim alimentar pe care îl începusem pe 1 ianuarie. Aici ce pot să fac, să mă pun la masă cu o sălăţică şi nişte somonel şi să râdă toată lumea de mine? Parcă nu ştiu. Asta îmi mai lipsea. Şi nu-mi face nici o plăcere să mă uit la sânii Mirunei aşa, de parcă am fi nişte cunoştinţe vechi şi nu ne mai împiedicăm în detalii d-astea anatomice. Miruna care e însărcinată, o, Doamne! Sau să-l ajut pe Matei să se întindă în pat pentru că-i e rău de la băutură? *Fuck off!* Nu-mi face plăcere nici să schiez cu genunchii ăştia varză, şi nici pensiunea asta nu e ce părea să fie pe Internet. Bani aruncaţi, în pizda mă-sii! Chiar am nevoie de o ţigară.

— Dacă aşteptţi puţin, vin şi eu cu tine, scoate capul Miruna de după uşa dormitorului ei.

— Da, zic, nu plec chiar acum. Mă duc să fumez.

Cerul e rozaliu deasupra muntelui. Oare câte grade or fi în vârf la ora asta? În hotelul de vizavi, turiştii se trezesc unul câte unul. Poate ar fi fost mai bine dacă stăteam acolo. Aveam camera mea, nu mă deranja nimeni. Micul dejun inclus. Puteam să umblu cum aveam chef prin cameră, să o frec seara uitându-mă la băieţelul de aramă. Îmi aprind ţigara şi mă scutur de ideea asta. La fereastra unei camere îl văd pe moşneagul de aseară. Se uită la mine şi îmi zâmbeşte cu o faţă amabilă. Îşi aprinde o ţigară şi trage din ea. Lângă el apare fetiţa, care îi aduce cafeaua. Moşul o sărută pe frunte, ia ceaşca de cafea şi soarbe o gură. Mai trage un fum. Ce idiot! Smocul de zăpadă de pe creştetul băieţelului de aramă s-a topit.

— Te superi dacă nu mai vin cu tine? se aude vocea Mirunei din

spate. Matei a vomat iar. În pat. Dacă te duci, să iei şi ceva pentru stări de vomă. Poate îl ajută.

— Nu, cum să mă supăr? mă întorc spre ea. Iau.

E tot în tricoul de dormit. Sfârcurile i s-au întărit de la frig. Of, Miruna, şi tu mă trimiţi după ceva pentru stări de vomă.

— Cum se spune *stări de vomă* în engleză? întreb cu ochii la tricoul ei insuportabil.

— *Vomitive feelings*, habar n-am, îmi zice râzând şi se strânge în braţe de frig. Hai că intru.

Mă întorc la moşneagul din hotelul de vizavi cu *vomitive feelings* umblându-mi prin creier. Cu ce voce ai vrea să te rog să-ţi scoţi sutienul? Ce preferi între Christopher Walken şi Hunter S. Thompson? Prefer Vincent Gallo, îmi spunea ea. Şi prefer să mergi cu 180 la oră, să mi se scurgă gândurile pe parbriz. Ştii de câte ori m-am gândit că atunci mai bine muream într-un accident? Dar nu aşa se încheie cea mai fericită perioadă din viaţa unui om. Sunt doar gânduri pe parbriz, cum spuneai tu. După fericire nu urmează nefericirea. După fericire începe o nouă căutare a fericirii. Asta înseamnă să fii optimist. Şi crezi că Vincent Gallo e optimist? o întrebam. *Who the fuck is Vincent Gallo anyway?* Vincent Gallo e Vincent Gallo, zicea. Îşi vinde sperma cu un milion de dolari dacă alegi inseminare *in vitro*, dacă vrei inseminare pe cale naturală, te costă cinci sute de mii în plus. Vincent Gallo e Vincent Gallo, *baby*. Spermograma lui arată mai bine decât a ta, ăsta-i adevărul. Şi până la sfârştiul săptămânii a trebuit să-mi fac bagajul. Am traversat strada cu dinţii strânşi. Cu ochii strânşi. Aveam *vomitive feelings*. Oare ce o face la ora asta Vincent Gallo? Verific telefonul. E aproape 8. Îndrept camera telefonului spre hotel şi fac o poză. Bătrânul trage perdeaua repede. Pun poza pe *wall* şi scriu: *Cu Vincent Gallo la schi*. Probabil că au deschis la farmacie deja. Sting ţigara. Trebuie să plec.

Muşcă şi taci

Simţea nisip sub pleoape. De fiecare dată când făcea ceva greşit sau ascundea vreo faptă la spovedanie, se simţea rău toată ziua şi până nu mărturisea nu scăpa. Acum se simţea iar rău, o dureau capul, ochii, dar nu ştia dacă de la nesomn sau fiindcă nu se culcase imediat după slujbă, cum îi spusese părintele să facă, şi stătuse până noaptea târziu la telefon cu fratele ei plecat în Spania, cu care nu mai vorbise de câteva luni.

— Hai mai repede, soră, că îndată răsare soarele şi ne prinde căldura pe drum, spuse părintele pornind motorul maşinii.

— Iertare, părinte, dar n-am găsit încărcătorul telefonului unde mi-aţi spus că l-aţi lăsat şi am aruncat o privire şi în strană, spuse fata.

— Sper că nu ai îndrăznit să intri în altar, o opri părintele cu o voce gravă şi se uită în ochii fetei încruntat, apoi izbucni în râs repede. Am glumit, hai, că e târziu, încărcător găsim şi la Iaşi. Ne aşteaptă Maica Filofteia.

— Binecuvântează, părinte! îşi aplecă fata privirea, urcându-se în maşină.

Maşina era plină de resturi de ambalaje de biscuiţi, napolitane, eugenii, firimituri, chitanţe, facturi şi hârtii mototolite. Un miros dulceag de tămâie şi vanilie plutea în interior, ca şi când cineva ar fi gătit o prăjitură într-o cădelniţă uriaşă. Turtă dulce, gândi fata, privind la gunoaiele de pe scaunul pe care trebuia să se aşeze.

— Adună şi tu alea într-o parte, făcu părintele semn spre resturile de pe scaun.

Porniră. Vânticelul rece al dimineţii intra prin toate încheieturile maşinii. Drumul prin pădure era în întuneric total. Pe jos i-ar fi fost frică să-l facă singură. De o parte şi de alta se vedeau

copacii deşi ai pădurii. O vulpe ţâşni din tufişurile de pe margine şi se opri în mijlocul drumului, cu ochii în farurile maşinii. Părintele încetini. Vulpea căscă o dată lung şi porni mai departe, ţopăind prin întuneric. Fata îşi făcu o cruce.

— Ascultă, Ană! spuse părintele după ce porni iar.

— Ascult, părinte.

— Ăsta e un semn, spuse părintele. Vulpea înseamnă veşti bune. Tu ai să ajungi la Iaşi şi mare binecuvântare ai să primeşti. Nu ai ţinut în zadar post şi rugăciune la mănăstire. Harul lui Dumnezeu e acum cu tine.

— Binecuvântează, părinte, spuse fata.

— Dar tu ştii, Ană, de ce la mănăstirea Moldoviţa e mai multă putere şi har şi milă de la Dumnezeu decât la noi la mănăstire? Că ştii doar câtă lume se vindecă acolo de boală trupească şi sufletească şi câţi credincioşi vin şi lasă acatiste şi se roagă pentru cei dragi.

— Ştiu, părinte, spuse fata, urmărind tufişurile de pe marginea drumului cum pier în întunericul nopţii.

— Ce ştii? spuse părintele, zâmbind ironic la ea.

— Că vin oamenii, părinte, şi se vindecă şi se roagă la slujbă şi primesc ajutor de la Domnul.

— Nu ştii nimic, Ană, râse preotul.

— Nu ştiu, părinte? se miră fata, privindu-l pe preot.

— La Moldoviţa e lucrare mare de la Dumnezeu şi Maica Domnului, Ană, spuse părintele, făcând nişte rotocoale în aer cu mâinile grăsuţe.

— Binecuvântează, părinte, spuse fata cu evlavie, aşa am auzit şi eu, că a fost o vecină din satul meu acolo şi s-a rugat pentru bărbatul ei bolnav şi bărbatul ei s-a făcut bine. Doar că după aceea bărbatul a început s-o bată că de ce a dat toţi banii din casă pe la mănăstiri şi femeia a rămas beteagă.

— Taci, tu, Ană, că vorbeşte Diavolul acum prin tine şi îţi dă ispită, spuse părintele lovind uşor volanul.

— Iertare, părinte! spuse fata cu umilinţă şi se aruncă să pupe mâna părintelui de pe schimbătorul de viteze.

Ieşiră din pădure. Pe dealuri se vedeau luminiţe prin căsuţele răzleţe. Oamenii îşi începeau ziua alături de animalele înfometate care îşi aşteptau porţia de fân sau găleţile de apă.

— Ascultă, Ană, să-ţi spun o taină mare, făcu preotul cu o voce joasă.

— Ascult, părinte. Binecuvântează, părinte! spuse fata şi îşi lipi fruntea de mâna preotului fixată pe schimbătorul de viteze.

— Ridică-te, că nu pot să conduc.

— Binecuvântează, părinte, şi fata eliberă mâna preotului din încleştare.

— La mănăstirea Moldoviţa e stareţ Părintele Evdochie. Îl ştii, nu?

— Îl ştiu, părinte.

— Mare har de la Dumnezeu s-a pogorât asupra părintelui acum opt ani.

— Cum asta? întrebă fata.

— A visat-o părintele într-o noapte pe Cuvioasa Parascheva, spuse preotul.

— Minune mare, părinte!

— De fapt, în prima noapte a visat un deget al Cuvioasei Parascheva şi degetul i-a vorbit în vis părintelui să-i facă raclă mică în altar şi să ţină post, adăugă părintele.

— Doamne Dumnezeule! spuse fata cu adoraţie.

— Şi a doua noapte, părintele a visat degetul Cuvioasei Parascheva cum plângea, dar degetul nu era în raclă şi părintele doar auzea plânsul degetului. Şi a treia noapte la fel şi a patra la fel, tot auzea plânsul, dar nu mai vedea degetul.

— Ăsta e semn mare, părinte.

— După câteva zile de post şi rugăciune, a pornit părintele la Iaşi cu două măicuţe după el. Şi au ajuns la Iaşi şi era într-o vineri când se ţinea slujbă mai mare şi s-au dus la raclă să se-nchine. Lumea era la rugăciune şi când i-a venit rândul stareţului să pupe sfintele moaşte s-a pornit ca un iureş între credincioşii care aşteptau rândul la raclă şi l-au împins pe părintele cu capul în sicriu şi s-a trezit cu un deget al Cuvioasei drept în gură.

— Vaaai! ţipă fata, uitându-se la părintele care conducea maşina.

— Părintele nu s-a speriat, continuă preotul. A ţinut degetul în gură până au ajuns la mănăstire înapoi şi nu a scos un cuvânt. Măicuţele credeau că primise ascultare de la mitropolitul. Dar când a ajuns în mănăstire, părintele s-a oprit drept în altar şi a pus

degetul Cuvioasei şi Sfintei Parascheva în racla mică de argint, a făcut o cruce mare şi s-a dus să se culce, că era obosit de pe drum.

— Doamne, părinte, ce minune mare!

— Da, soră, oftă părintele, şi de atunci au început minunile. Doar mie mi-a povestit părintele şi într-o zi mi-a arătat şi racla în care stă degetul mic al Cuvioasei Parascheva. Racla e din argint masiv, a fost făcută la un meşter de la Bucureşti. Foarte frumoasă lucrare.

— Binecuvântat eşti, părinte!

— Mare e puterea lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului, spuse părintele şi se închină.

Fata îşi făcu şi ea o cruce şi începu să se roage pentru sănătatea familiei ei şi pentru sănătatea părintelui, cerându-şi iertare în gând pentru faptul că stătuse prea mult la telefon azi-noapte şi parcă simţea deja durerea de cap cum o mai lasă. Părintele luă mâna de pe schimbător şi începu să pocnească din degete în aer de câteva ori, apoi o întrebă pe fată:

— Tu cu ce degete pocneşti din degete, Ană?

— Poftim, părinte? întrebă fata cu inocenţă.

— Ce degete foloseşti când pocneşti aşa din degete? spuse părintele şi pocni repede din degetele-i butucănoase ca să vadă fata.

Fata se uită la el neîncrezătoare şi încercă să pocnească din degetele ei mici şi subţiri.

— Nu ştiu, părinte, că nu prea pocnesc.

— Păi, ia pocneşte, o îndemnă părintele.

Fata încercă de câteva ori şi reuşi la un moment dat să le pocnească. Părintele sări ca ars:

— Aşa! Asta a fost! Cu ce degete ai pocnit acum?

Fata repetă mişcarea neîncrezătoare, după care spuse timidă:

— Cu inelarul şi cu degetul mare.

— Minune mare, spuse părintele şi îşi făcu cruce. Eu asta visez de câteva nopţi, cum îmi apare Cuvioasa şi îmi pocneşte din degete şi râde la mine. Eu văd în vis cum pocneşte cu inelarul şi degetul mare, dar mie nu-mi iese decât cu degetul mijlociu şi cel mare. Am vorbit şi cu părintele Evdochie şi mi-a spus că ăsta e semn mare, mai mare ca la dânsul.

— Ce vrei să spui, părinte? întrebă înfricoşată fata.

— Ce vreau să spun, soră, e că eşti binecuvântată între femei şi că Preacuvioasa Parascheva mi-a trimis un vis pentru tine şi că în tine îmi pun acum toată nădejdea şi speranţa ca să ajungă şi mănăstirea noastră binecuvântată şi făcătoare de minuni.

— Dar, părinte, ce am făcut? spuse fata îngrijorată.

— N-ai făcut nimic, spuse preotul. Stai liniştită. Fă-ţi rugăciunile şi azi, când om ajunge la racla Sfintei Parascheva, să fii pregătită şi să nu ai frică. Maica Filofteia o să-ţi facă vânt şi eu o să fiu lângă tine.

Părintele se închină, după care pocni o dată din degete şi puse ambele mâini pe volan. Maşina trecu de un hop şi legănatul se opri. Ajunseseră la asfalt. Gândurile şi rugăciunile se auzeau parcă mai bine, îşi spuse fata, privind prin parbrizul maşinii cum se crăpa de ziuă. La orizont apărea Iaşul.

Pe plaja Maroma

Autostrada era goală. Silueta neagră a maşinii aluneca tăcută pe asfaltul umed. Din când în când, prin ceaţă, în copacii de pe marginea şoselei se vedeau păsări de pradă care se odihneau impunătoare şi aşteptau să iasă soarele. O nouă zi de vânătoare începea. De pe bancheta din spate a Bentley-ului negru Radu Andrews privea la pădurea din zare. Era mahmur şi mintea îi fugea aiurea de la una la alta. Simţea că ceaţa de afară se continuă şi în capul său. În urechi avea un ţiuit surd, iar faţa şi-o simţea de hârtie şi dogorea ca şi când ar fi avut în el un foc care mocnea. Gura îi era îmbâcsită de la ţigări şi alcool. Era prea dimineaţă pentru el. Acum câteva ore avusese o conversaţie despre Sean Penn şi îi tot revenea în minte expresia pe care o folosise fata la ieşirea din club: *Vreau să mă fuţi ca Sean Penn*. Simţi o furnicătură în stomac care îi urcă până în cerul gurii. Cum o fute Sean Penn? se gândi privind căsuţele sărăcăcioase ale unui sat de pe marginea autostrăzii, în timp ce-şi mirosi palma cu care în urmă cu doar două ore îi frecase fetei clitorisul alunecos. Ce-o face Sean Penn la ora asta? *Whatever*. De la Sean Penn sări la Bill Gates şi la bani. 87 de miliarde de dolari, investiţii *off-shore*. Sigur are bani în *off-shore*. De la Bill Gates ajunse imediat cu gândul la Steve Jobs, cancer de pancreas, apoi David Rockefeller, 101 ani, transplant de inimă. Imaginea miliardarului american îi apăru în faţa ochilor. Pentru el arăta ca un cerşetor pe care, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă, n-ar fi dat doi bani. Gândurile îi zburară la lucrurile pe care le vedea pe geamul maşinii. La marginea pădurii, un bărbat alerga un cal care fugea speriat, trăgând o căruţă după el. Calul intră pe câmpul proaspăt arat şi căruţa începu să sară din brazdă în brazdă ca o şalupă pe valuri. La una din mişcările bruşte ale căruţei, ceva

alb sări în aer şi ateriză la câţiva metri în faţa bărbatului care alerga. Bărbatul se opri lângă grămăjoara albă de pe brazdă şi o ridică de la pământ. Era un bebeluş. Îl ţinea în braţe ca pe un bebeluş. Se uită după cal, care rupsese hăţurile şi acum alerga în voie cu viteză spre autostradă. Bărbatul privi în spate şi-i făcu semn să se grăbească unei femei care venea agitată spre el. Imaginea ieşi din raza vizuală a lui Radu, care îşi suci gâtul să vadă dacă animalul intră pe autostradă.

— Vrei să oprim? întrebă şoferul.

Pe telefonul lui Radu apăru un mesaj. „*Baby*, vrei să mă ţii doar pentru tine? M-ai încuiat în casă…“ Radu zâmbi, apoi se uită în retrovizoare la ochii oblici ai şoferului care aştepta un răspuns.

— Nu, spuse tânărul, zâmbind la mesajul din telefon. Nu vreau să întârziem. Se supără tati.

Îşi mângâie manşeta cămăşii albe, căutând monogramele numelui său brodate cu mătase neagră. Se apropiau de Ploieşti. Până la fabrică mai aveau cam jumătate de oră. Ştia bine asta, pentru că tatăl său, Paul Andrews, convoca deseori *board*-ul direct la birourile din fabrică. Ura Bucureştiul, chiar dacă avea multe investiţii imobiliare acolo, o vilă mare pe bulevardul Kiseleff şi birouri în Pipera, dar credea că lumea poate fi mai punctuală venind din Bucureşti spre periferia Ploieştiului. Mai ales Radu, care dădea mereu vina pe trafic când întârzia.

Paul Andrews era un fizician englez pasionat de origami, care inventase un mod eficient de împachetare a *airbag*-urilor pentru maşini, inspirat de tehnicile japoneze de împăturire a hârtiei. *Airbag*-ul lui Andrews se deschidea cu o jumătate de secundă mai rapid decât orice alt *airbag* din lume şi asta îl făcuse multimilionar. În urmă cu 29 de ani ajungea în România cu o bursă de cercetare la Institutul de Fizică de la Măgurele şi, ca mulţi alţi studenţi din Bucureştiul anilor ’90, îşi găsise femeia visurilor în Club A. După câteva beţii în clubul din Centrul Vechi al Bucureştiului şi alte câteva plimbări pe marginea râului Dâmboviţa, a cerut-o pe Maria de soţie pe o bancă din Piaţa Operei. Ea a acceptat imediat, chiar dacă el nu era cel mai frumos bărbat din Club A, dar, la doar 28 de ani, Paul moştenise o casă în Londra din partea unui unchi bogat, iar casa valora o mică avere. Tot de la acest unchi luase şi pasiunea pentru origami.

Limuzina opri pe locul care era marcat cu numărul 1 în parcarea fabricii. Nu prea erau multe maşini în parcare, cum erau de obicei la întâlnirile de *board*. Radu coborî şi trase aer în piept bucuros că a ajuns primul la întâlnirea pe care o convocase tatăl său, nu avea stare. Urechile încă îi mai ţiuiau. Şoferul îl bătu uşor pe spate şi îi spuse că îl aşteaptă jos, la cantină.

— N-ai o gumă? îi spuse privindu-l cu ochi sticloşi în care se vedea oboseala.

Şoferul îi întinse pachetul de gumă de mestecat. Soarele sclipea în geamurile clădirii de birouri. Îşi puse repede ochelarii de soare şi intră în clădire. Scara interioară care ducea la sala de conferinţe de la ultimul etaj urca în jurul unor cabluri de care erau atârnate diverse forme de origami supradimensionate, făcute dintr-un material opac în nuanţe de gri şi roşu care imita aspectul de marmură. Diverse păsări, dragoni sau forme geometrice cu muchii ascuţite păreau ca nişte blocuri sculptate în marmură care plutesc. Instalaţia era făcută de o artistă britanică, Susan Pearlbuck, pe care Radu o cunoscuse cât studiase la Londra. Fata a fost prima iubită oficială prezentată familiei de junele Andrews. După mai puţin de un an s-au despărţit. O relaţie nefericită, cum o numise mama lui Radu. Cât Susan lucrase la seria de sculpturi *Origami* pentru galeria de artă a fabricii de *airbag*-uri, Radu fusese într-o mică vacanţă la Ibiza cu prietenii din facultate, de unde s-a întors cu un sifilis foarte contagios. Susan a vrut să-l dea în judecată când a aflat că a îmbolnăvit-o, dar Paul a intervenit şi i-a plătit artistei o mică avere în contul sculpturilor şi neplăcerilor pe care i le provocase Radu. La doi ani după experienţa cu Radu, Susan a realizat o serie de sculpturi care reproduceau la o scară uriaşă diverse bacterii sau viruşi cu transmitere sexuală. Una dintre lucrări înfăţişa o spirochetă înaltă de doi metri care avea în partea superioară ataşat un trandafir din marmură neagră cu muchii ascuţite, inspirate de tehnica origami. Sculptura era scufundată în Tamisa, la flux rămânea la suprafaţă floarea trandafirului, iar la reflux ieşea la iveală corpul spirochetei, care arăta ca un arc supradimensionat cu mulţi spini pe el.

Radu se opri la ultimul etaj şi se apropie de balustrada scării, uitându-se la obiectele de artă suspendate. Se aplecă şi rămase pentru două secunde în echilibru, sprijinit cu burta de balustradă

şi cu o mână întinsă spre una din sculpturi. Desenă un penis pe suprafaţa acoperită de praf.

— Lăsaţi cafelele alea şi mai ştergeţi şi voi praful de pe artele astea, spuse Radu trecând pe lângă biroul secretarelor, care zâmbiră crispate.

În sala de consiliu, Paul Andrews stătea într-un colţ al mesei şi răsfoia o carte. Mirosea a cafea în sală şi a lemn de santal. Părul grizonant al bărbatului strălucea în lumina dimineţii. Încă nu chelise. Fruntea înaltă şi pătrăţoasă i se prelungea lucioasă mult spre zona scalpului. Radu traversă camera şi se aşeză vizavi de tatăl său, care era absorbit de cartea pe care o ţinea în faţă. Tânărul zâmbi, gândindu-se ce norocos era totuşi că nu semăna cu tatăl său la înfăţişare.

— Ce faci, tati, ce citeşti? spuse Radu. Am ajuns primul?

Paul Andrews îşi ridică privirea şi îi zâmbi părinteşte pe deasupra ochelarilor. Închise cartea şi se frecă la ochi pe sub ochelari, ca şi când ar fi vrut să-şi alunge oboseala.

— Singurul, spuse bărbatul, privind spre fiul său.

— Cum adică? se miră Radu, frecându-şi mâinile cu o uşoară nervozitate de care nu ar fi putut să scape decât dacă ar fi fumat o ţigară.

— Vrei o cafea? Cheam-o pe Laura să-ţi aducă o cafea şi vorbim, spuse Paul, ridicându-se de la masă.

Puse cartea în biblioteca din spatele său, doldora de exemplare despre arta origami, şi luă în mână o statuetă mică pe care o cântări de câteva ori într-o mână. Statuia era o reinterpretare după *Gânditorul* lui Rodin. Bărbatul gol îşi sprijinea bărbia în mâna dreaptă, dar stătea picior peste picior. Spatele îl avea perfect drept.

— Vreau o apă, spuse Radu.

— Aha, spuse Paul, întorcându-se spre el, ai avut o noapte lungă.

Se aşeză la masă cu statueta în mână şi o puse lângă intercom. Apăsă un buton şi ceru apă de la secretare.

— Ştii ce e asta? spuse, împingând statueta spre fiul său.

— Ce să fie? O statuetă, spuse Radu, nedumerit de comportamentul tatălui său.

— Cum se numeşte? spuse Paul.

Radu puse mâna pe statuetă şi o întoarse cu faţa spre el.

— *Gânditorul* lui Rodin? spuse Radu, privind nesigur spre tatăl lui.

— Da, *Gânditorul* lui Rodin, dar ştii ce simbolizează? spuse Paul.

— Auzi, m-ai chemat aşa de dimineaţă aici ca să discutăm despre statuia asta? spuse Radu iritat.

— E important să înţelegi la ce te uiţi, spuse Paul, punând accent pe cuvântul *înţelegi*. Să înţelegi lucrurile, contextul în care sunt puse aceste lucruri.

— A, iar contextul, spuse Radu, dându-şi ochii peste cap şi împingând cu silă statuia spre mijlocul mesei.

— Când a sculptat Rodin statuia asta s-a inspirat din *Infernul* lui Dante, ştiai? spuse Paul, arătând spre statuetă. Gânditorul e persoana care stă la porţile Iadului şi se gândeşte la greşelile celor din Iad. Unii cred că îl reprezintă pe Dante la porţile Infernului, poetul, ştiai asta? spuse Paul. Contextul îi schimbă semnificaţia, înţelegi ce vreau să spun?

Radu îşi deschise telefonul. Se gândi iarăşi la Sean Penn. De data asta ca la un prieten bun. Şi-ar fi dorit să apară acolo din senin şi să-l întrebe dacă tatăl său îi ţinea la fel discursuri. Căută repede pe Google. Wikipedia spunea că tatăl lui Sean Penn fusese regizor şi actor. Îl bufni râsul.

— Ce e aşa de amuzant? întrebă Paul.

— Nimic, spuse Radu, mă gândeam la Sean Penn.

— Ce legătură are?

— Păi, nu are nicio legătură cu Rodin, în mod sigur, spuse Radu.

— Dar cu ce are?

— Cu tine şi cu mine, poate.

— Adică?

— Adică mă întrebam dacă şi tatăl lui Sean Penn îi ţinea predici cum îmi ţii tu mie uneori, spuse Radu, privindu-şi tatăl. Nu de asta m-ai chemat azi?

— Nu văd legătura.

— Mă rog, Wikipedia spune că tatăl lui Sean Penn a fost regizor. Sean Penn a jucat prima oară într-un film regizat de taică-su, spuse Radu, zâmbind nervos. Cam cum joc şi eu în filmul regizat de tine. Înţelegi legătura?

— Ar fi fost bine să joci într-un film regizat de mine, îi răspunse zâmbind Paul.

— Exact. Un film despre context, spuse Radu ironic.

Una din secretare aduse o carafă de apă şi puse trei pahare pe masă.

— Trei? se miră Radu, privind la paharele de cristal de pe masă.

— Mai vine cineva pe la zece, spuse rece tatăl.

— Păi, şi ce a fost aşa urgent de a trebuit să ajung aici la opt dimineaţa, măi, tată? spuse Radu şi se ridică enervat de la masă.

Se apropie de fereastră. Soarele îi intră în ochi până la lacrimi.

Două lacrimi mari i se iviră în colţul ochilor şi asta îl făcu să se simtă bine. Undeva, departe, nişte ulii dădeau rotocoale largi deasupra unui câmp.

— Îţi mai aduci aminte când i-am cumpărat mamei tale prima ei maşină scumpă? începu Paul Andrews cu o voce în care, din ce în ce mai des, i se putea citi vârsta pe care o avea şi o oarecare amărăciune pe care oamenii o capătă cu trecerea timpului. Aveai cinci sau şase ani, nu mai ştiu, nu cred că erai la şcoală. Eram toţi trei în maşină. O mai ţii minte? Un Mercedes CLK roşu, decapotabil. Făcusem primul milion de dolari în anul ăla şi atât m-a dus capul să fac, să-i iau maică-tii un Mercedes roşu, decapotabil. Ce fericită a fost când a văzut maşina!

Radu îşi căută ţigările în buzunar şi scoase una, întorcându-se spre tatăl său.

— Era într-o duminică în mai, continuă Paul. Picura afară. N-am putut merge cu maşina decapotată. Şi nu ştiu dacă îţi mai aduci aminte, eram la Piaţa Victoriei la stop, toată lumea era veselă şi ne uitam la dotările maşinii, când în dreptul geamului mamei tale a apărut un cerşetor şi s-a făcut linişte dintr-odată. Maria nici nu s-a uitat la el. Era un băiat de vreo 15-16 ani. A vrut să blocheze repede portierele maşinii şi a apăsat din greşeală pe butonul care decapota maşina. Ce s-a mai enervat! Ea mereu blochează portierele maşinii când apare vreun cerşetor.

— Aşa, şi? făcu Radu, căutându-şi bricheta în buzunar, şi eu fac la fel.

— Da, şi tu faci la fel, spuse tatăl. E un gest care spune multe despre cel care îl face, despre generozitatea lui, dar şi despre deschiderea lui la lucrurile din jur. Stai într-o maşină de minim o sută de mii de euro şi singurul lucru pe care instinctul îţi spune să-l faci e să te blochezi în ea. Sunetul ăla sec şi sigur, fără putinţă de

întoarcere, ca şi când ai apăsa un trăgaci imens din spatele căruia nu te mai simţi ameninţat. Ştiu că te-am întrebat şi pe tine odată de ce faci asta şi nu ai ştiut să-mi răspunzi.

— Hai, mă, tată, ce te-a apucat? spuse Radu cu un zâmbet încurcat. Îmi ţii discursuri despre cum blochez maşina? Nu mai am doi ani.

Linişte. Un nou mesaj intră pe telefonul lui Radu cu un clinchet de clopoţel.

— Ai dreptate, spuse Paul. Nu mai ai doi ani. Să trecem la subiect. În jumătate de oră trebuie să sosească aici viitorul CEO al companiei pe care am condus-o în ultimii douăzeci de ani. M-am gândit bine şi nu vei mai prelua tu operaţiunile. Ţi-am pus în cont un milion de euro. E mai mult decât am avut eu vreodată în propriul meu cont.

Radu se uită perplex la tatăl său. Mâna i se încleştă pe telefon.

— Cu banii ăştia poţi să-ţi porneşti propriul tău *business*, continuă Paul, ca un avocat care citeşte un testament neplăcut auditoriului. Poţi să faci ce vrei. Dacă îţi faci un plan serios şi noul CEO îl aprobă, poţi să iei o linie de credit prin companie, dar creditul va trebui să-l dai înapoi.

— Uau, făcu Radu, lăsându-se pe spate pe scaun. Cine e noul CEO? Îl cunosc?

— Nu îl cunoşti, spuse Paul. E un tip din Londra care a administrat un ONG mare. Are rezultate.

— Un ONG? spuse Radu, scuturând din cap ca şi când ar fi vrut să alunge veştile pe care tocmai le primise.

— Tot profitul pe care îl va înregistra compania de acum încolo se va duce către acest ONG, care desfăşoară activităţi de cercetare şi stopare a încălzirii climatice, spuse Paul imperturbabil.

Radu se ridică de la masă şi îşi aprinse ţigara. Mâinile îi tremurau vizibil. Trase un fum adânc şi spuse:

— Bănuiesc că eşti pe moarte sau ceva, că altfel nu-mi explic. Mama ştie?

— Nu sunt pe moarte, răspunse Paul, dar asta e singura cale.

— Singura cale să ce? făcu exasperat Radu.

— Tu ai nevoie de propriul tău proiect. Ai nevoie să înţelegi singur ce înseamnă succesul.

— Dar pe mine m-ai întrebat? spuse Radu cu vocea tremurată şi

roşu la faţă.

— Ce să te întreb? Dacă eşti de acord să merg pe drumul ăsta? Nu era cazul, compania este problema mea personală. Tu ai alte probleme pe care trebuie să le rezolvi. Ai lucruri la care trebuie să te gândeşti.

— La ce să mă gândesc, măi, tată? făcu Radu. De ce crezi că sunt la ora asta aici? Pentru că mă gândesc la *business*, pentru că vreau să-ţi arăt că pot. Şi tu ce faci? Nu îmi dai nicio şansă.

— Îmi pare rău că ţi-am creat aşteptări, spuse Paul. Aşa cum am avut şi eu căutările mele, şi tu trebuie să le ai pe ale tale. Sper să înţelegi.

Tatăl şi fiul se priviră câteva secunde stăruitor. Unul îşi dorea să explice mai bine lucrurile pe care le simţea, celălalt ar fi vrut să se evapore, să nu mai audă nimic şi cu privirea aia să spună ultimele cuvinte. Radu strângea ţigara între dinţi de parcă ar fi fost un băţ de îngheţată pe care căuta cu limba ultimele rămăşiţe dulci. Ochii îl usturau de la fum. Luă ţigara şi o strivi de marginea mesei, zicând:

— De ce m-ai mai făcut?

Ieşi lăsând în urma lui o dâră înecăcioasă. Paul oftă adânc. Toţi anii în care fusese prea departe de fiul său se întorseseră în camera asta de consiliu. Simţea cum îl sufocă, cum îl îneacă în fumul ţigării care încă mai pâlpâia pe marginea mesei. Se ridică obosit şi strânse ţigara în mână, simţind arsura mică din palmă ca o gură de apă rece. Deschise fereastra şi o aruncă. Aerul dimineţii îl simţi răcoros, năvălind peste faţa lui împietrită, pe dinăuntru simţea o arsură. În depărtare, nişte păsări mari dădeau roată deasupra câmpului şi pentru o clipă avu senzaţia că simte damful unui hoit. Poate era cadavrul unui animal sau poate era cuibul unui animal, atâta timp cât nu eşti acolo, nu vei şti, gândi paralizat de vină. Rămase adulmecând aerul în timp ce sunetul motorului de la limuzina fiului său se topea în liniştea dimineţii.

*

Într-un pahar de sticlă pe care scrie *Bacardi* stau câţiva trandafiri înfloriţi. Se uită la ei. Sunt nişte explozii de petale catifelate, albe, crem, roşii. Au ceva obscen şi pur în acelaşi timp în

felul în care arată, ca nişte adolescenţi în care musteşte sexualitatea şi curiozitatea. Paul Andrews adulmecă. Patroana pensiunii la care stă îi zâmbeşte iarăşi de pe terasă, la fel de exagerat, señor Adrews, ca trandafirii de pe masă care nu-l lasă în pace să-şi simtă nefericirea în voie. Eleganţa parfumului îl face să se simtă nepotrivit. Îi aduce aminte de vremurile care au trecut, limuzine, birouri somptuoase, totul curat şi parfumat discret, la fel ca florile din pahar. Cămaşa de pe el e transpirată şi miroase. În rucsacul din cameră mai sunt câteva lucruri năclăite de transpiraţie. Ar trebui să se spele. Ar trebui să mănânce. Când a plecat din Bucureşti acum doi ani, avea 95 de kilograme. Acum are puţin peste 70. Gazonul din curtea pensiunii e verde şi liniştitor. Un bătrân înalt, slab, cu ochelari de soare şi pălărie pe cap piaptănă resturile de iarbă uscată de pe gazon cu o greblă deasă, specială. Îi place bătrânul ăsta. Are pielea bronzată şi ridată frumos, mâinile puternice îi inspiră încredere, dar şi teamă. Cine ştie câte morminte o fi săpat moşul în pustietăţile mexicane, îşi spune şi scutură din cap ca să alunge gândul. Ar fi putut să-şi cumpere şi el o pensiune în Grecia sau în Franţa şi să pieptene acum gazonul verde de rămăşiţele uscate. Să piardă timpul făcând o muncă de uzură, meticuloasă, care la final să-i ofere o mulţumire concretă şi un gazon perfect, pe care ar fi putut să calce nepoţii săi. Bătrânul înalt şi slab smulge nişte plante care s-au căţărat pe zidul casei, apoi le plantează la gard şi împleteşte vrejul plantei printre ochiurile plasei de sârmă. De undeva, din senin, se aude *Valsul nr. 2* de Dmitri Şostakovici în mod surprinzător, ca şi când melodia ar fi intrat din întâmplare la radio şi cineva cu chef de dans a dat volumul tare. Asta înseamnă că undeva în apropierea lui acest cineva dansează. Nu ar putea fi un bărbat. Mai ales în Mexic, pe căldurile astea. E probabil o altă doamnă care îşi taie trandafirii într-o curte alăturată. Entuziasmul ritmului şi melancolia muzicii îl strivesc în scaun. Îi e sete. Sunetul trece printre petalele tradafirilor şi devine greţos. Sub mâna lui dreaptă, laptopul vibrează constant ca un puls electric foarte rapid. Rememorează fragmente din ultima discuţie pe care a avut-o cu Radu acum aproape trei ani în biroul de la fabrica de lângă Ploieşti şi caută pe Wikipedia detalii despre Sean Penn şi tatăl lui. Nu mai ştie exact cum a fost discuţia atunci şi de unde a apărut Sean Penn în peisaj,

dar avea legătură cu tatăl lui şi cu el. Valsul lui Şostakovici are un moment de paroxism, bătrânul grădinar insistă acum cu grebla asupra gazonului, chiar dacă nu se mai văd fire de iarbă uscată. E adâncit în gândurile sale. Patroana îi spune ceva cu o voce ascuţită, iar bătrânul dă din cap blazat. *No iglesia*, reţine Paul Andrews din vorbele repezite ale patroanei. A mai auzit cuvântul ăsta pe plaja Maroma, în apropiere de Cancún, acum un an. Era o plajă pustie cu un nisip alb, fin ca o pulbere, câţiva palmieri se aplecau spre valurile oceanului. Bătea un vânt puternic în ziua aia. Un mexican burtos şi mic de înălţime i-a arătat locul în care fusese găsit fiul său mort şi tot repeta *no iglesia, no iglesia*. Paul dădea din cap încet, surd, privind trunchiul copacului lângă care Radu îşi dăduse ultima suflare. Vântul îi răscolea hainele şi gândurile, şi lacrimile îi fugeau în spate ca nişte stropi de ploaie pe geamurile unei maşini în viteză. A aflat mai târziu că Radu era considerat sinucigaş de Poliţia mexicană şi de aici *no iglesia, no iglesia*. Mulţi străini veneau în Mexic să se sinucidă, spunea Poliţia, şi de aceea toate cazurile de supradoze la turişti erau considerate automat sinucideri. Dar Radu nu lăsase nicio scrisoare de adio, niciun semn, era doar foarte slab şi cu venele făcute praf. Valsul lui Şostakovici se termină în aplauze. Gândurile lui Paul sunt împrăştiate între plaja Maroma şi Sean Penn. Sună telefonul şi asta îl face să redevină alert. E Susan Pearlbuck. El e obosit.

— Hei, Susie. Ce faci, draga mea, totul în regulă? spune Paul încet la telefon.

— Nu-mi mai spune Susie, se aude de partea cealaltă a telefonului.

Zâmbeşte obosit. Când a reîntâlnit-o pe Susan la înmormântarea lui Radu, a strâns-o în braţe ca pe o fiică pe care şi-ar fi dorit s-o aibă şi i s-a făcut ruşine şi greaţă de el. Susan nu avea nicio vină. Radu nu avea nicio vină. El era cel vinovat. Nu vorbise niciodată mai mult de cinci minute despre viaţă şi moarte cu fiul său. Îl observase de la distanţă, ca şi când s-ar fi uitat la un meci de fotbal la televizor, îl lăsase să se lovească cu capul de pragul de sus, cum spunea maică-sa. Nu fusese lângă fiul său decât când era prea târziu şi, de obicei, ca să repare daunele. Şi nici atunci nu vorbeau decât despre afaceri şi viitorul fabricii. I s-a părut mereu că lecţiile de *business* pe care i le dădea aveau o legătură şi cu viaţa

personală, chiar dacă *airbag*-urile nu se îmbolnăveau de boli venerice şi nici nu prizau cocaină, întotdeauna a crezut că Radu înţelege că e vorba despre viaţa lui când îi spune să fie atent. Credea că îşi făcea datoria de tată ţinându-i predici despre afaceri. Nu era nici măcar ca tatăl lui Sean Penn, care îl distribuise în filmul său. El era un spectator la un film în care apărea din când în când fiul său, de fiecare dată mai străin şi mai singur.

La înmormântare au venit mulţi cunoscuţi de-ai lui Radu, dar dintre toţi doar cu Susan a putut sta de vorbă. Au vorbit ore întregi pe terasa casei după ce s-a încheiat toată nebunia cu cimitirul. Ea era singura legătură pe care o avusese în realitate cu fiul său. Prin intermediul ei aflase de problemele reale ale lui Radu şi încă se simţea vinovat faţă de ea pentru ce păţise din neglijenţa lui ca părinte. Voia s-o ajute pe ea măcar, dar nu s-a gândit vreodată că se va întoarce în locul în care a murit Radu, la dracu-n praznic, însă acum era aici, într-o mică pensiune plină de trandafiri mexicani de la marginea plajei, şi avea o problemă.

O ascultă de câteva minute bune pe Susan la telefon şi dă din cap mormăind câte un *da* din când în când. Cu degetul mare îşi mângâie încet băşicile din palmă şi zgârieturile.

— Eu de acolo vin, intervine Paul. Sunt câţiva agenţi de poliţie care păzesc locul şi nu m-au lăsat să torn betonul pentru soclu.

— Da, îmi imaginez, spune vocea mică din telefon a lui Susan. Am vorbit cu primarul şi cu şeful Poliţiei. Se rezolvă cu bani. Diseară.

— Bravo, Susie. Eşti de milioane, îi spune şi râd amândoi la aluzia lui.

Seara vine răcoroasă la malul oceanului. Plaja e pustie pe kilometri întregi. Paul şi Susan stau unul lângă altul şi privesc tăcuţi la cofrajul uriaş de lemn cum se umple cu betonul cald adus de la şaizeci de kilometri distanţă. La un moment dat, unul din muncitori strigă ceva spre şoferul cifei de beton şi îi face semn să se oprească. Cofrajul a cedat într-unul din colţuri, iar betonul se scurge ca un sânge negru plin de cheaguri groase. Cei doi muncitori care au făcut cofrajul nu reuşesc să oprească scurgerea. Şeful Poliţiei locale le face semn poliţiştilor să-i ajute pe muncitori. Sângerarea e oprită şi lucrarea continuă. Generatorul de curent e

un model Ford vechi, care se zgâlţâie din toate încheieturile, horcăie de parcă urmează să moară şi acoperă strigătele oamenilor peste care bat cele trei reflectoare montate în jurul cofrajului.

— Parcă ar fi o scenă dintr-un film, spune Susan din întuneric.

— Adevărul e că am fi putut să facem un film bun cu banii pe care i-am băgat în treaba asta, spune Paul.

— Păi, e un film şi ăsta, spune Susan, sorbind dintr-un termos, doar că nu o să-l vedem decât noi şi poate alţi sinucigaşi care se aventurează pe plaja asta. Primarul, după ce i-am dat banii, nu a mai vrut să vină aici să vadă ce facem.

— Era de aşteptat, spune Paul.

— Dar gândeşte-te că au totuşi dreptate, spune Susan. Cum ar fi fost să vină un mexican în România sau în Anglia şi să planteze o statuie în mijlocul unui câmp sau pe marginea prăpăstiilor din Dover în memoria fiului decedat? Toate bisericile ar fi sărit ca arse, autorităţile, toţi.

— Nu ar fi venit, spune Paul. Când faci aşa ceva, cauţi un loc cât mai pustiu. Nu cauţi public. E ca lucrarea unui ucigaş care îşi ascunde crima în mijlocul deşertului.

— Păi, atunci poate ar fi trebuit să săpăm o groapă aici şi să îngropăm statuia, spune Susan. Nu am mai fi avut atâta bătaie de cap.

— Oricum peste câţiva ani probabil că va fi înghiţită de ocean, spune Paul trist, gândindu-se la eforturile şi banii pe care îi aruncase pe geam cu încălzirea globală.

Susan îi pune o mână pe umăr lui Paul. La marginea luminii împrăştiate de reflectoare, printre câţiva palmieri gigantici, veghează în întuneric silueta de metal a lui Radu în poziţia în care a fost găsit pe plajă. Pare că mirosul de beton lichid l-a adormit, cum stă aşa, întins pe-o parte.

Ultimul rinocer alb

Era august. Fiul meu se născuse de câteva săptămâni şi simţeam că trăiesc într-un vis din care aş fi vrut să mă trezesc. Trăiam cu toţii după un program strict. Bebeluşul se trezea din trei în trei ore ca să mănânce. Uneori chiar mai des. Noi, părinţii lui, ne ridicam din pat ca nişte maşini bezmetice şi puneam în funcţiune un mecanism complicat al îndestulării. Ce fericire când în cele din urmă nou-născutul adormea! Era sătul. Încă trei ore de linişte. Încă trei ore de timp, pentru că nu mai înţelegeam alternanţele nocture şi diurne, nu mai aparţineam de vreun teritoriu. Ştiam doar când era timpul sau că venea timpul sau că timpul trece. Timpul ieşise ca lanţul unei biciclete din locul în care învârtea roata şi acum zăcea în mijlocul unui pătuţ de bebeluş care mirosea a lapte praf şi cremă de oxid de zinc. Nu m-aş fi gândit niciodată că zincul poate fi atât de grijuliu cu fundul unui bebeluş. Dar ce ştiam eu despre chimie? Mai nimic. Abia trecusem pragul vârstei de 35 de ani şi singurele lucruri care mă interesaseră vreodată erau planeta şi schimbările care se petreceau cu ea.

Erau zile şi nopţi fierbinţi, cu soare arzător şi întuneric dogoritor. Încetasem să mai exist după regulile mele. Ziua devenea noapte, noaptea devenea zi. De multe ori, pe la 3-4 dimineaţa stăteam treaz lipit de plasa de ţânţari de la fereastră şi adulmecam orice adiere a vântului. Erau momente foarte scurte în care de afară se simţea o uşoară răcire a aerului. Mă învăluia şi dispărea de parcă aş fi aspirat-o sub pielea mea însetată. Cu ochii închişi, îmi imaginam cum mă ridic prin tavanul apartamentului spre straturile superioare ale atmosferei unde era răcoare. Din întuneric auzeam şoapte care mă chemau în patul care dogorea leşinător. Aş fi vrut să fug, dar nu aveam unde. În spatele meu era

o lume care abia se contura, în faţa mea, o lume care se degrada.

— Nu te mai fâţâi atâta prin cameră, se auzi murmurul Soniei.

Dimineaţă trebuia să merg la birou, prima zi după un concediu de vreo lună şi jumătate. Nu eram pregătit. M-am întors cu faţa spre întuneric şi am făcut un salt înainte în pat, căutând cu mâinile sub pernă un loc răcoros în care să-mi încep următoarele ore de somn. Am rămas nemişcat, întins pe patul cald şi aşteptând bătăile inimii să se netezească pe saltea.

— Cred că mâine la serviciu o să-mi întind canapeaua şi o să dorm primele două ore, i-am spus cu gura scofâlcită în perna transpirată.

— Păi, şi de ce te mai duci? a întrebat Sonia după o pauză lungă.

Cuvintele au rămas atârnate în aer, plutind ca şi somnul meu care nu mai venea. Sonia era într-un fel de depresie post-partum. Avea deseori momente în care ceda şi rămânea cu privirea agăţată de lucruri ce-i aduceau aminte de viaţa de dinainte de copil, viaţa de profesor la Universitate. La capul patului avea un morman de cărţi din care lua şi îi citea copilului ore în şir. În realitate, ştiam că citea pentru ea, că nu voia să piardă legătura cu ea, cu munca de la facultate şi cu doctoratul pe care îl începuse cu doi ani în urmă. Începuse să fumeze. Cred că se chinuia să nu cedeze şi mai mult în faţa gândurilor pe care le avea. Nu prea vorbea despre asta. Nu era cazul, spunea, dar, când şi-a dat seama că urmează să mă întorc la serviciu, a devenit mai irascibilă şi mai nesuferită.

— Pentru că trebuie, am răspuns într-un final. Vin austriecii mâine.

A oftat. Îi simţeam ochii cum se dau pe spate, repetând în gând „vin austriecii“.

— Ce prostie, spuse plictisită. Românii îi aşteaptă pe austriecii de la Greenpeace ca să protesteze împotriva defrişărilor din Carpaţi făcute de o firmă austriacă. Voi nu eraţi în stare să faceţi asta şi singuri? Mare activist mai eşti şi tu!

Pauză. Nu ştiam ce să spun şi, chiar dacă aş fi ştiut, probabil că orice răspuns ar fi enervat-o. De două zile, de când primisem e-mail-ul cu sosirea austriecilor la Bucureşti, se enerva foarte repede dacă aduceam subiectul în discuţie.

— Şi oricum, continuă Sonia, trăgându-şi perna mai bine sub cap, dacă ar vrea să facă ceva cu adevărat, ar trebui să facă la ei

acolo, în Austria, adică să pună poliţia să-l aresteze pe Şvainhofăr ăla, să-l ancheteze măcar. Aşa, ce o să facă? O să mergeţi tot voi şi o să vă legaţi de nişte copaci în pădure sau ceva de genul ăsta. Câinii latră, ursu' trece. La final, adevăratul responsabil, Şvainhofăr, nu păţeşte nimic.

— Schweighofer, am adăugat încet.

— Şi eu ce am zis? se întoarse Sonia spre mine.

— Şvainhofăr. *Şvain* înseamnă „porc", am spus.

— Dar nu am dreptate? Ştii că n-o să rezolvaţi problema aşa, a spus Sonia pe un ton mai calm.

— Deocamdată asta e tot ce putem face. Vom vedea. Auzi, mâine când vine mama ta? am întrebat-o, încercând să schimb subiectul.

Din camera bebeluşului se auzi un scâncet mic. Conversaţia, respiraţiile şi gândurile noastre au încremenit într-o tăcere scurtă, urmată de o explozie de urlete. Colici.

După ce am început lucrul, Sonia s-a închis şi mai mult în ea. Oboseala o făcuse să fie paranoică şi trăia cu impresia că mă duc la serviciu doar ca să scap de responsabilităţi. În primele zile m-a întrebat insistent despre ce făceam la birou. De fapt, era mai mult un interogatoriu. Stăteam în bucătărie şi beam un pahar de vin seara. Ea fuma şi îmi punea întrebări legate de serviciu. O simţeam depărtându-se de mine cu fiecare zi. Apoi a devenit indiferentă. Abia dacă schimbam câteva cuvinte seara sau dimineaţa. Mă făcea să mă simt vinovat şi nu aveam curaj să o abordez. La insistenţele mele, a început să iasă seara să se vadă cu câte o prietenă de la facultate. Rămâneam eu cu copilul până pe la 12. Când ajungea acasă, mirosea pătrunzător a alcool şi fum de ţigară. Eu mă culcam imediat, ca să pot funcţiona a doua zi la serviciu. Ea rămânea să mai fumeze şi să mai bea un pahar. Zicea că aşteaptă să se trezească copilul ca să-i dea porţia de lapte praf. Într-o seară am ajuns mai târziu acasă. Plângea în bucătărie. Când m-a văzut, s-a ridicat şi a trecut pe lângă mine ca şi când nu aş fi fost acolo. Am încercat să vorbesc cu ea, zicea că nu-i nimic, e doar o fază. S-a schimbat şi a ieşit afară. S-a întors dimineaţă. Eu dormeam cu bebeluşul lângă mine. M-a trezit. A luat bebeluşul în braţe şi l-a dus în camera lui. S-a culcat fără să spună un cuvânt. Pe urmă am aflat că la facultate colegii ei de doctorat au omis să o informeze în legătură cu o conferinţă la care ar fi trebuit să meargă în

septembrie. Conferinţa avea loc la Paris, iar colegii au lăsat-o acasă, în noul ei rol de mamă.

Austriecii nu au făcut mare lucru la început. Ne-am uitat pe nişte hărţi, am discutat de câteva ori cu compania de stat care se ocupă de administrarea pădurilor şi am petrecut mult timp brainstormând ce ar trebui să facem. Au fost plecaţi câteva zile pe Valea Arieşului, să vadă nişte zone în care era prăpăd, au trecut prin Retezat şi s-au întors la Bucureşti vorbind singuri. Nu-şi imaginaseră cât de gravă era situaţia. Nu am putut să merg cu ei, evident, deşi eu ştiam cel mai bine zonele în care se făceau defrişările ilegale. Oricum nu erau încă siguri ce fel de acţiune trebuie să facem. Urmau să ia o decizie la Viena şi pe urmă să acţionăm. Între timp, Sonia începuse să iasă în oraş şi în timpul zilei. Mama ei mi-a atras atenţia asupra problemei. Începusem să fiu şi eu puţin paranoic în legătură cu plecările Soniei de acasă, mai ales că nu voia să-mi spună ce făcea în timpul ăsta. I-am propus să căutăm un specialist, dar s-a opus. A spus că o să-şi revină şi singură şi că nu avea nevoie de ajutorul nimănui.

A venit septembrie. Încă din primele zile, căldurile au început să scadă, a plouat câteva nopţi la rând. Soarele se îmblânzise. Umbrele se lungeau mai mult la apus. Vremea mai răcoroasă părea să-i facă bine Soniei. Dimineaţa, de obicei, ieşeam pe la 8 în părculeţul de lângă bloc cu căruciorul şi plimbam copilul o oră înainte să plec la birou. Ca să ajung în părculeţ, trebuia să trec pe lângă un şir lung de maşini care aşteptau la rând să iasă în bulevard. Simţeam gazele de eşapament cum mă asaltau şi grăbeam pasul, uitându-mă la bebeluşul care dormea liniştit în cărucior. Citisem că bebeluşii respiră de câteva ori mai repede decât adulţii. Ca şi când şi-ar începe primii ani din viaţă alergând. Alergând printre maşini, mă gândeam de fiecare dată.

Într-una din dimineţi a mers cu mine în parc şi mama Soniei. Doamna Prodan, o femeie de aproape 70 de ani care trecuse cu succes printr-un cancer de sân în urmă cu câţiva ani şi care de atunci purta mereu o perucă roşcată. Tot de atunci a dezvoltat şi un cult pentru părintele Arsenie Boca şi moaşte. Asta susţinea că a salvat-o până la urmă din ghearele morţii, nu mormanul de bani pe care domnul Prodan, dezvoltator imobiliar de succes, îl băgase în tratamente şi operaţii prin străinătate.

Mergea tăcută pe lângă mine. Părea supărată. Am crezut că s-a întâmplat iarăşi ceva cu Sonia. Nu a vrut să împingă ea căruciorul. La un moment dat ne-am oprit să-mi aprind o ţigară. Eram în spatele bisericii de lângă parc. Mama Soniei luase o poziţie demnă şi privea spre turlele bisericii cum se încălzeau în soarele dimineţii. Îşi făcu o cruce privind în sus, ca şi când ar fi vorbit cu ea. Cred că spunea o rugăciune. S-a aplecat deasupra copilului care dormea dus şi i-a aranjat firişoarele de păr blond de pe frunte.

— Nu ştiu dacă ţi-a spus Sonia, dar i-am propus să facem botezul copilului la biserica de la mormântul părintelui Arsenie Boca, a spus doamna Prodan zâmbind. Ce părere ai?

— Mi-a spus, i-am răspuns scoţând fuioare de fum pe nări.

— Am vorbit deja cu stareţul mănăstirii de acolo. S-a bucurat. Pe 5 octombrie ne aşteaptă, a continuat repede doamna Prodan. Am aranjat şi cu cazarea tot acolo.

— Nu înţeleg de ce trebuie să mergem tocmai acolo, i-am spus. Dar în fine, decizia e luată.

Îmi simţeam gâtul uscat. Doamna Prodan s-a aşezat pe o bancă. Şi-a aranjat puţin peruca. Transpirase pe la tâmple. Şi-a făcut puţin vânt cu palmele.

— Vă e rău? am întrebat-o.

— Nu, nu. Mi-e doar cald. Peruca asta mă înăbuşă, spuse şi îşi sterse broboanele de transpiraţie.

Bluza cu volane pe piept nu lăsa să i se ghicească infirmitatea.

— Voiam să te mai întreb de nume, a început femeia, regăsindu-şi suflul.

— Ce anume? am întrebat.

— Am văzut şi eu azi certificatul de naştere. Suni Popescu? Ce nume e ăsta, Suni?

— Suni e numele pe care l-am ales împreună cu Sonia. E un nume de rinocer, i-am spus uitându-mă la ea.

— Poftim? Ce fel de nume e? spuse cu o privire pe care o vedeam deseori şi la Sonia când nu înţelegea sincer ceva.

— De rinocer, am zis.

— Cum adică de rinocer?

— Foarte simplu. În ziua în care s-a născut băieţelul, într-o rezervaţie din Africa a murit ultimul mascul de rinocer alb din lume. Pe rinocerul ăsta îl chema Suni, îi spun, şi ne-am gândit că e

un nume simbolic.

— Măi, voi sunteţi sănătoşi la cap? spuse tăios doamna Prodan.

— Nouă ni s-a părut frumos numele, i-am spus zâmbind.

Dar zâmbetul meu mai mult a enervat-o.

— Da' un nume românesc ce avea? Sunt atâtea nume frumoase. Nume de sfinţi, nume cu semnificaţie, spuse doamna Prodan, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Ce sens avea să îi punem un nume de sfânt? am întrebat-o.

— Avea. Sfinţii sunt exemple pentru oameni şi o ocazie pentru copil să aibă o aniversare în plus. Aşa, ce o să aniversăm? Sfântul Suni? Parcă văd ce faţă o să facă părintele când o să ne întrebe cum îl botezăm.

— Nu vrem să avem un copil cu nume sfânt. Vrem să avem un copil bun, i-am spus. Numele ăsta vine cu o semnificaţie mult mai adâncă, de bunătate, grijă pentru lucrurile care ne înconjoară, de iubire. Dacă vreţi, rinocerul ăsta alb era şi el sfânt, că era ultimul. Dar a murit. Cu el a dispărut toată specia şi asta din cauza oamenilor. E o lecţie în numele ăsta.

— Doamne fereşte! se ofuscă femeia. Te aude Dumnezeu ce prostii vorbeşti. Auzi, rinocer sfânt!

Am zâmbit iar. Se uită la mine.

— Nu e de râs, spuse. Şi puteaţi să ne întrebaţi şi pe noi ce părere avem. Părinţii tăi ce părere au? Ştiu că nepotul lor are nume de rinocer sfânt?

— Nu le-am spus, dar nu cred că e alegerea lor. Dacă nu le convine, asta e.

— Aveam mai multe pretenţii de la tine, Matei, a spus uitându-se la mine. Sonia este vai de capul ei în ultima vreme. Dar tu? Mă aşteptam la altceva. Aţi cam scăpat hăţurile, măi copii.

M-am uitat la ceas. Era târziu. Ar fi trebuit să plec.

— Cred că aveam şi noi totuşi un cuvânt de spus, a continuat înverşunată. Doar v-am ajutat atâta. Măcar aşa, din respect. Dacă îi spun lui Nicolae că pe nepotul lui îl cheamă Suni, cum crezi că o să-i pice? spuse femeia. Nu ştiu ce e în mintea voastră, dar unele lucruri nu se fac pur şi simplu. Ce, sunteţi ţigani să vă botezaţi copilul după maşina pe care o conduceţi sau după telenovele?

— Să ştiţi că trebuie să plec la serviciu, i-am spus uitându-mă la ceas. Îmi pare rău că nu vă place numele. Decizia asta am luat-o

împreună cu Sonia. Asta e.

Doamna Prodan îşi strânse poşeta în braţe şi se ridică tăcută. Porni pe aleea parcului înapoi spre casă. Am urmat-o în linişte. În faţa blocului, bebeluşul a început să plângă. Doamna Prodan l-a luat în braţe şi a dispărut cu el în scara blocului. Eu am legat căruciorul de balustrada scării şi am plecat la serviciu.

Două săptămâni mai târziu au sunat austriecii. Pe 4 octombrie era programată o operaţiune masivă de tăiere în judeţul Gorj. Sonia spăla nişte vase în bucătărie când i-am spus. S-a uitat la mine lung câteva secunde, apoi a continuat să spele mai departe farfuriile din chiuvetă.

— Deci să înţeleg că nu vii la botez? mi-a spus sec.

— Vin direct de acolo, i-am spus. E aproape. Tu şi cu copilul mergeţi cu ai tăi. Oricum ei s-au ocupat şi de organizare. Cred că ar fi mai bine să plecaţi de joi sau vineri, nu? Ca să vă instalaţi şi să faceţi toate pregătirile pentru sâmbătă. E aer curat, munte. E bine pentru Suni. Iar eu vin după ce termin treaba cu protestul. Sâmbătă dimineaţă la prima oră sunt la mormântul lui Arsenie. Avem timp să ne şi plictisim până la slujbă.

— Văd că ţi-ai făcut deja planul.

— Nu mi-am făcut niciun plan, am minţit. Haide, ştii de când aştept să facem ceva pentru pădurile astea. Sunt şi nişte jurnalişti care vin cu noi. Poate să fie o lovitură grea pentru Schweighofer.

— Va trebui să iei vinul, a spus. Nu pot să mă car şi cu vinul, şi cu copilul după mine. Mama a insistat să cumpăr un vin mai bun de la Bucureşti, că nu îi place lu' tata vinul mânăstiresc.

Am zâmbit şi am îmbrăţişat-o cu teamă că o să mă respingă, dar nu m-a respins. Şi-a pus o mână plină de detergent de vase pe după gâtul meu şi m-a sărutat. Sonia îşi revenea încet din disperarea care pusese stăpânire pe ea în urmă cu câteva luni. Urma să plece la Londra în noiembrie, la o conferinţă, şi începuse să facă o mică lucrare pe care trebuia să o prezinte acolo. Conducătorul ei de doctorat insistase să prezinte ea nişte concluzii preliminare ale studiului asupra literaturii de secol XVII sau ceva de felul ăsta. Era bine pentru Sonia. Lucra cu îndârjire şi avea grijă de copil cu dăruire. Ce fusese mai greu trecuse.

Am plecat pe 3 octombrie seara. Eu conduceam maşina noastră, un SUV Toyota RAV4 pe care îl primisem de la tatăl Soniei cu vreo

zece ani în urmă. Cu mine în maşină erau doi austrieci, un jurnalist român de la un site de investigaţii, 20 de metri de lanţuri, 10 lacăte, două bannere de patru metri lungime şi un metru lăţime cu logoul Greenpeace, nişte sandviciuri şi 18 sticle de vin roşu de Corcova. Pe la 5 dimineaţa am ajuns în satul Gureni. Era întuneric. Satul era lung, înşirat de-a lungul şoselei care mergea în paralel cu un râuleţ. Drumul era mai prost decât arătase acasă *street view*-ul de pe Google Maps, ce-i drept, fotografiile erau făcute în 2012. Eram patru maşini venite de la Bucureşti. Ne-am oprit şi am luat un localnic, omul nostru de legătură. Am trecut de sat şi am mers pe şosea până am ajuns la un baraj, barajul Clocotiş. Am parcat maşinile în curtea hidrocentralei. Aşteptam să treacă primele camioane goale spre locul defrişării ca să pornim acţiunea. Era răcoare între dealurile alea. Am ieşit din maşină şi am fumat o ţigară. Austriecii vorbeau între ei. Păreau tensionaţi. Nu le convenea ceva. M-am uitat la telefon: doar două linii de semnal. Am stat o vreme pe marginea barajului şi am fumat liniştit. Priveliştea era frumoasă. Cerul se luminase. Lacul fumega în fâşii. Şeful Greenpeace de la Viena, Werner, a venit lângă mine şi a fumat şi el o ţigară. Mi-a spus că auzise că eram proaspăt tată şi că ştie cât de greu e, dar că va fi şi mai greu şi a râs. Am râs şi eu şi l-am invitat la botez fără să mă gândesc prea mult. A zis că vine. Pe la ora şase, omul nostru de legătură ne-a anunţat că trebuie să plecăm urgent. Camioanele care cărau lemne fuseseră aduse la locul de încărcare încă de aseară. Ne-am suit în maşini şi am plecat. Localnicul s-a suit la mine în maşină cu Werner. Am luat-o pe un drum forestier. Mi s-a părut că am mers ore întregi pe drumul forestier. La un moment dat am ajuns într-o poiană largă, unde aşteptau trei camioane mari cu remorcile goale. Arătau ca nişte carcase uriaşe. Între coastele lor de metal urmau să intre buştenii ca nişte plămâni cilindrici morţi lipsiţi de demnitate. Abia când ne-am apropiat mai bine de maşinile mari am văzut şi o maşină de Poliţie parcată lângă. Şi-a aprins girofarul şi ne-a dat un *flash* cu farurile. Am oprit. În câteva secunde am fost înconjuraţi de vreo 20-30 de inşi care au început să lovească maşinile cu pumnii şi picioarele. Unii aveau nişte bâte cu care ne ameninţau. Werner a încercat să se dea jos şi să strige *police*, *police* de câteva ori, dar şi-a luat un pumn în faţă şi, când a revenit în maşină, era

plin de sânge. În celelalte maşini erau şi două fete. De obicei era bine să fie şi femei la acţiuni de genul ăsta, pentru că îmblânzeau spiritele, dar acum situaţia părea ieşită de sub control. Orice se putea întâmpla. Am pus mâna pe telefon să sun la 112, dar nu aveam semnal. Nimeni nu avea semnal în maşină. Într-un final, dintre bărbaţii nervoşi care ne înconjurau s-au ivit şi doi poliţişti burtoşi cam somnoroşi. Au venit în dreptul meu şi mi-au făcut semn să cobor geamul. L-am coborât şi o ploaie de flegme şi palme s-a abătut asupra mea. Poliţistul a început să ţipe la oamenii din jurul lui ca la nişte câini turbaţi. Oamenii îl împingeau şi pe el în portiera maşinii. S-a întors cu faţa la ei şi a mai ţipat de câteva ori să se potolească. Am ridicat puţin geamul şi m-am şters de scuipat. Îmi simţeam faţa cum arde. Mă zgâriaseră. Mâinile îmi tremurau pe volan. Poliţistul s-a întors spre mine.

— Vedeţi, domne, ce-aţi făcut? a spus cu o voce uşor piţigăiată. Agent-şef Neagu. Actele dumneavoastră, vă rog.

I-am dat actele.

— Ce căutaţi, domnu' Popescu, tocmai de la Bucureşti prin Subcarpaţii Olteniei, taman în pădurea asta? a continuat uitându-se în buletinul meu. Aţi venit la un grătar? a spus cu un rânjet pe sub mustaţă.

— Suntem de la Greenpeace, i-am spus. Aveam informaţii că în zonă au loc defrişări ilegale şi am venit să protestăm.

Un val de înjurături şi de urlete s-au pornit instantaneu. Ne înjurau şi împingeau maşina cu mâini mari ca nişte lopeţi.

— Ce defrişări ilegale, domnu' Popescu? a guiţat poliţistul. Ştiţi unde vă aflaţi? Asta e proprietate privată. Aţi venit să faceţi proteste în curtea oamenilor? Cine v-a trimis?

— Nu ne-a trimis nimeni, am spus. Am venit singuri. Dacă totul e legal aici, nu înţeleg ce au oamenii ăştia cu noi. De ce ne înjură şi sunt violenţi?

— Eu zic că aveţi noroc că eram şi noi pe aici, a spus poliţistul, băgând actele mele în buzunar.

— Nu îmi daţi actele? am întrebat.

— Ce să faceţi cu ele?

— Luaţi-mi datele dacă e vreo problemă şi daţi-mi actele înapoi, i-am spus. Domnule agent, sunt două femei în maşinile din spate, avem mai mulţi cetăţeni străini cu noi, cred că putem să vorbim

civilizat. Dacă am făcut o greşeală, ne cerem scuze şi plecăm.

— Ce caută cetăţenii străini cu dumneavoastră? a întrebat poliţistul.

— Sunt nişte austrieci de la organizaţia Greenpeace din Viena. Au venit să ne susţină, pentru că ştiu că mare parte din lemnul defrişat ilegal în România e prelucrat de fabricile lui Schweighofer, i-am spus şi am mai primit o flegmă prin geam. Simţeam mirosul de mahoarcă din scuipatul care mi se întindea pe faţă. Îmi venea să vomit.

— Haideţi să mergem la secţie, să discutăm în linişte, a spus poliţistul, făcând un semn spre celălalt poliţist.

Oamenii încă huiduiau, dar se mai liniştiseră.

Am urmărit maşina de Poliţie vreo oră aşa. Am ieşit din Gureni şi am intrat în Peştişani, o comună mai mare. Am parcat maşinile în curtea Postului de Poliţie şi ne-am înghesuit, zece bărbaţi şi două femei, într-o sală mică cu câteva scaune şi o masă descleiată. Eu şi cu Werner am intrat în biroul Şefului de Post să ne explicăm. Werner avea nasul spart bine de tot. Se umflase. Am sunat la 112 şi, până a venit ambulanţa, am ieşit afară la maşini. Şeful de Post dorea să arunce o privire în maşinile cu care veniserăm ca să se asigure că nu eram braconieri, pentru că umblă mulţi străini aşa ca dumneavoastră p-aici cu Jeepuri care vin să vâneze, ne-a spus. Maşina mea arăta cel mai bine dintre toate. Era doar zgâriată şi îndoită tabla pe laterale. Celelalte aveau farurile şi stopurile sparte. Au scos toate lanţurile din maşini şi lacătele şi sticlele de vin pentru botez şi le-au dus în incinta Postului de Poliţie. Şeful de Post a oftat lung când a văzut lanţurile cu care veniserăm şi a spus că trebuie să ne reţină.

— Domne, pe alţii i-am luat şi pentru mai puţin, ne-a spus când am încercat să-l convingem că nu suntem braconieri.

Werner s-a enervat şi a început să ţipe. Spunea că e numai vina omului de legătură. Că el ne-a băgat în situaţia asta.

— Dar unde aţi mai văzut braconieri cu femei după ei? am încercat să-i explic.

— Lasă-mă, domne, că la Ţiriac, când face vânătoarea aia mare, în fiecare an am auzit că vin o grămadă de femei. Ce, femeile nu ştiu să tragă cu puşca? a spus Şeful de Post, căutând ceva în agenda telefonului.

— Păi, şi aţi găsit vreo puşcă la noi? Aveam nişte lanţuri cu care să ne legăm de copaci ca să protestăm împotriva tăierii, doar nu ne apucam să vânăm animale cu lanţurile, insist.

— Haide, domne, lăsaţi-mă cu protestele astea, spuse poliţistul enervat. Am văzut şi eu la televizor, toată lumea protestează la Bucureşti. A venit Soros ăsta şi ne-a învrăjbit unii împotriva altora. Am ajuns să ne vindem ţara străinilor. Datoria mea e să vă ţin în custodie până vine echipajul de la Târgu-Jiu să vă preia şi să decidă ei. Până atunci, vă rog să poftiţi în sala de aşteptare. Vasile, preia-i tu pe domnii şi du-i în sală. Când vine Salvarea, să aibă grijă de rănit, da? Mulţumesc.

Vasile ne-a preluat şi ne-a condus în sală. Stăteam pe jos, sprijiniţi de pereţi de o parte şi de alta a camerei. Lângă uşa de la intrare era un morman de lanţuri şi de lacăte aliniate. Pe jos, între noi, erau întinse bannerele cu logoul Greenpeace. Am bufnit în râs. Era aproape ora prânzului, camioanele încărcate cu lemne probabil că treceau pe undeva pe lângă noi. Lumea începuse să dea telefoane. Jurnalistul care fusese cu mine în maşină ne-a anunţat că o echipă de la televiziunea publică e pe drum spre noi. Îmi era groază să o sun pe Sonia. Mai aveam timp.

Până pe la 10 seara nu a venit nimeni să ne întrebe nimic. Am primit mâncare de la soţia Şefului de Post, care s-a uitat cu scârbă la noi, şi l-am rugat pe Vasile să ne aducă două sticle din cutiile mele de vin care stăteau acum în biroul Şefului. N-a vrut. A zis că sunt dovezi. Am băut nişte apă. Am mai mâncat nişte sandviciuri. Werner a fost dus la spital. Pe la 11 au venit două dubiţe şi ne-au luat pe toţi şi ne-au dus la Târgu-Jiu. Interogatoriul a durat câteva ore. Ne-au dat amenzi pentru încălcarea proprietăţii private, pentru că se pare că pădurea în care ajunseserăm fusese retrocedată şi, pe la 8 dimineaţa, ne-au dat drumul. Ne-am întors cu un microbuz să ne luăm maşinile. La 10 dimineaţa, în clădirea postului de Poliţie din Peştişani nu era nimeni. Am aşteptat jumătate de oră să vină Vasile ca să-mi recuperez cutiile de vin din biroul Şefului de Post. Mai erau doar două, una o luase Şefu' în contul mâncării pe care o făcuse soţia. Vin de la Soros, a zis Vasile râzând cu subînţeles. I-am spus că nu e de la Soros, că e un vin românesc pe care l-am cumpărat pentru botezul copilului meu. Să vă trăiască, mi-a zis. Ce e, băiat, fată? Rinocer alb, i-am zis şi am

tras portiera de la maşină după mine.

Zero grade

Vacanţa de iarnă se termina în două zile. În ultimele două săptămâni, Tudor se trezise regulat pe la 9 jumătate dimineaţa şi prima întrebare pe care o punea soţiei sale era dacă dormise bine, a doua întrebare era dacă visase ceva, iar a treia, ridicându-se deja din pat, era dacă bea cafea. Alice de obicei mormăia nişte răspunsuri neinteligibile la întrebările lui şi apoi, chiar înainte ca el să iasă din dormitor, îl ruga să deschidă fereastra ca să intre aer curat. Îşi trăgea plapuma până sub nas şi deschidea ochii, urmărindu-l pe Tudor, care mai întreba încă o dată dacă vrea cafea. Răspunsul ei nu venea nici de data asta, dar Tudor se obişnuise să vorbească singur în toţi anii de când erau împreună. Alice ar fi vrut să iasă afară din casă la un mic dejun, dar până să organizeze toate aceste cuvinte într-o propoziţie, Tudor intra deja în baie şi se spăla pe dinţi şi pe faţă, gândindu-se cu groază că astăzi Alice o să vrea iarăşi să iasă în oraş de dimineaţă şi să facă împreună o plimbare până la una din cafenelele din centru. El nu avea chef de cafenele, mers prin zăpadă şi soare cu dinţi. El era fericit şi aşa, să stea să lenevească şi să se plictisească gândindu-se la viaţa lui, să citească cu pauze lungi şi apoi să recitească pasajele în care se pierduse în propriile lui idei. Şi pe urmă să scrie sau nu. Îi plăcea vacanţa de iarnă pentru că era singura vacanţă în care era mai plăcut să stai în casă decât să ieşi.

În timp ce se ştergea de apa de pe faţă, deschise geamul de la baie şi simţi aerul rece şi curat de afară. Ce noroc cu frigul ăsta că nu mai pornesc toate maşinile, gândi. Cu prosopul în braţe, ieşi din baie şi se îndreptă spre balconul de la living. Deschise uşa balconului şi privi sloiul de gheaţă care se formase pe streaşină. Luă un mop îngheţat bocnă şi încercă să doboare bucata masivă de

gheaţă care prinsese în interiorul ei un cablu. De când se mutaseră aici, se întrebase mereu ce era cu cablul ăsta care ieşea din podul blocului şi se ducea spre casa vecină. Probabil vreun fir TV sau de Internet al companiei de cablu, îşi spuse în timp ce împingea cu putere mopul în bucata de gheaţă. După câteva încercări, capătul mopului se rupse şi căzu peste balcon. Se propti cu cealaltă mână de marginea balconului şi urmări mopul cum cade. Treisprezece metri în gol. Un fior îi trecu din gât spre stomac. Îşi ridică privirea şi văzu sloiul de gheaţă şi zăpadă care îi picura apă pe ceafă. Temperatura ajungea pentru prima oară după câteva zile de ger la 0 grade şi se simţea deja o umezeală plăcută de primăvară în aer. Sau i se părea? Alice apăru în cadrul uşii cu picioarele goale.

— Mamă, ce iceberg a crescut pe casă! Nu poţi să-l dai jos? O să se rupă firul ăla.

— Da, văd. Am încercat, dar nu merge. Am rupt şi mopul, spuse Tudor, adulmecând mirosul de metal pe care îl împrăştiau palmele sale pline de rugină, apoi o ciupi de un sân.

Alice se retrase repede şi aruncă o mână de zăpadă spre el, apoi intră în casă.

— Astăzi e rândul tău să speli vasele, decretă Alice în timp ce alerga spre baie veselă.

— Dar ce binedispusă eşti azi, spuse Tudor încet, privind încă o dată spre sloiul de gheaţă.

Mai lovi de câteva ori cu coada mopului în el şi intră în casă. Se opri în faţa chiuvetei pline de farfurii şi pahare murdare de vin după vizita prietenilor de aseară. Începu să spele conştiincios vasele şi la un moment dat o rază puternică de soare intră pe fereastră şi trecu prin jetul de apă caldă de la robinet, iar Tudor se opri din treabă. Se şterse de apă pe pantaloni şi se îndreptă spre baie, unde Alice îşi făcea abluţiunile matinale. Bătu la uşă de câteva ori şi apoi intră. Alice stătea în pielea goală în faţa oglinzii şi avea două dâre albe de cremă pe picioare. Semăna cu un războinic care se pregătea pentru luptă.

— Ce faci?

— Nu se vede? Ce vrei? răspunse Alice cu o mină serioasă, împingându-l cu mâna afară din cameră.

— Vreau să-ţi spun ceva. Auzi, care a fost rezoluţia ta de Anul Nou? o luă repede Tudor.

— Hai, mă, că eu nu intru peste tine în baie să te întreb care e rezoluţia ta de Anul Nou, şi îl împinse pe uşă afară.

Când Alice intră în bucătărie, Tudor terminase de spălat farfuriile şi acum trecuse la pahare. Soarele arunca săgeţi de lumină strălucitoare pe fereastră, iar Alice îşi dorea şi mai mult să iasă afară.

— Ce voiai să-mi spui? se apropie zâmbind Alice de Tudor.

— Pentru că m-ai dat afară din baie, ai pierdut ocazia să afli ce voiam să spun, zise Tudor cu ochii la pahare.

— Era important? insistă Alice.

— Pentru tine era foarte important. Şi era de bine, spuse Tudor, abţinându-se să zâmbească.

— Voiai să-mi spui că mergem afară să ne plimbăm şi să bem o cafea? întrebă Alice şi se apropie de el.

— Nu ştiu ce voiam să spun. Faptul că m-ai dat afară din baie te costă.

— Hai, că n-am vrut să te dau afară. Deci zi ce voiai să-mi spui, insistă Alice.

— Voiam să-ţi propun să mergem să luăm micul dejun în oraş şi până la 12 jumate eu să mă întorc acasă şi să-mi fac treburile mele, iar tu să o suni pe Mimi sau pe cine vrei tu şi să te duci la o expoziţie, un film, ce vrei tu.

— O expoziţie? întrebă Alice contrariată.

— Da, nu ştiu. La un muzeu, la o expoziţie. De când nu ai mai fost la un muzeu în Bucureşti? Eu cred că nu am mai fost din clasa a treia.

— Da, bine, nu vreau la expoziţie. Dar vreau la plimbare şi o cafea bună, spuse Alice ieşind din bucătărie şi scuturându-şi părul umed.

Tudor aranjă paharele şi scoase gunoiul în care îndesă sticlele de vin goale rămase încă de la revelion aliniate lângă calorifer.

Afară aerul părea să anunţe instalarea prematură a primăverii. Din toate streşinele curgea apă, ţurţurii se prăvăleau peste capotele maşinilor, iarna îşi descompunea trupul alb într-un cadavru murdar şi fleşcăit. Tudor simţea kilogramele în plus pe care le pusese pe el în ultima vreme şi încerca să se simtă confortabil în hainele care îl strângeau. Aerul cald de afară îi aducea aminte de vremurile în care avea cu vreo 20 de kilograme mai puţin şi

pantalonii îi cădeau bine pe fund şi pe picioare. O vibraţie a inimii îi tăie pentru o fracţiune de secundă respiraţia şi gândurile, dar îşi reveni repede tuşind de câteva ori. Sigur e o problemă gastrică, îşi tot spunea. Alice îşi cuibări mâna mica în buzunarul lui Tudor. Zăpada scârţâia îngheţată încă sub piciorele lor.

— Auzi, îl luă Alice, mai ţii minte ce spuneai aseară?

— Ce spuneam?

— După ce ne-a povestit Dănuţ despre mătuşa lui care s-a căsătorit la 64 de ani cu prima ei iubire din tinereţe, tu ai spus că iubirea asta e ridicolă.

— Nu, eu am spus că exprimarea iubirii în public la vârsta asta devine ridicolă. Adică să vezi o babă de 60 de ani luându-şi limba în gură pe băncile din parc primăvara mi se pare o chestie ridicolă şi de prost-gust.

— Ei, asta-i bună, spuse Alice uşor enervată. Dacă aşa îţi vine, e normal să te săruţi cu cine vrei, unde vrei şi la orice vârstă. Nu e nimic ridicol în asta. Iubirea nu e ridicolă niciodată, cum poţi să spui asta?

— Adică, dacă tu vezi acum în parcul ăsta o babă care stă în braţele unui moş şi se sărută cu pasiune la vedere pentru mai mult timp, ţi se pare OK?

— Da, mi se pare OK.

— Şi dacă sunt doi *gays*? schimbă Tudor placa.

— Ce treabă are?

— Nu are, dar şi homosexualii se iubesc.

— Aşa, şi?

— Deci, dacă vezi doi *gays* bătrâni, de peste 60 de ani, că se sărută în public cu pasiune şi insistent pentru mai mult timp, nu ţi se pare ridicol şi scârbos?

— Ba da. Dar e altceva, bătu în retragere Alice.

— Deci eşti discriminatorie, izbucni Tudor. Homosexualii bătrâni ţi se par scârboşi, în timp ce o babă de 64 de ani care îşi ia limba în gură cu noul ei iubit de 65 ţi se pare ceva perfect normal, conchise el.

— Nu. Tot ce cred e că iubirea e frumoasă, spuse Alice, şi că uneori nu te mai gândeşti dacă e ridicol ce faci. Aşa e iubirea. Ai uitat cum e când eşti îndrăgostit? Nu ştii când ţi se poate întâmpla, spuse Alice, scuturând visătoare creanga unui copac încărcat de

zăpadă.

— Băi, ştiu cum e, dar, sincer, nu cred că o să mă mai îndrăgostesc vreodată. Adică îmi e greu să mă văd luând lucrurile de la început. Întâlniri, prieteni, necunoscuţi, părinţi. Cred că prefer să fiu singur şi să am relaţii pasagere decât să mă mai îndrăgostesc la vârsta asta. Adică nu mă văd cu o femeie umblând prin parcuri şi alergând la întâlniri cu flori şi chestii.

Câteva clipe de tăcere se scurseră ca nişte păsări mari care cu greu reuşesc să învingă forţa gravitaţiei şi să decoleze spre înaltul cerului.

— Auzi, dar noi unde mergem? întrebă Tudor la intersecţia dintre Calea Victoriei şi Dacia.

— Păi, nu ştiu, spuse Alice căzută pe gânduri.

— Vrei la Rue du Pain, în Floreasca? Sau la French Bakery? S-a deschis unul nou pe Victoriei. Stăm la geam. Luăm un croasant.

— Nu, că nu e bună cafeaua la French Bakery, spuse Alice alintându-se.

— Dar unde vrei? Vrei la o cafenea din Ploieşti, nu? Şi să facem o plimbare până acolo pe jos, o îngână Tudor.

Alice începu să râdă şi dădu din cap afirmativ, imitând un copil cu retard mintal.

Intrară până la urmă într-o cafenea cu nume franţuzesc şi geamuri mari, aflată la intersecţia dintre Câmpineanu şi Academiei. Ţurţuri lungi atârnau de firma luminoasă. Se topeau încet şi se ascuţeau în lumina soarelui. Înăuntru nu era foarte aglomerat, ceea ce îi plăcu lui Tudor. Cine o fi prost să iasă pe vremea asta la cafele în oraş? gândi împingând uşa de la intrare. Dădu cu ochii de vitrina cu prăjituri şi produse de patiserie care împrăştiau un miros plăcut de unt şi vanilie.

— Asta e cafenea sau e brutărie? întrebă Tudor.

— Şi, şi, spuse Alice. Ocupă şi tu o masă mai în spate, îi făcu semn lui Tudor.

Prin geamurile mari, de sus până jos, lumina soarelui de iarnă intra ţipătoare, dar într-un mod plăcut, voia parcă să trezească din somn tot ce stătea în calea sa. Cafeneaua era în formă de L, cu cea mai lungă latură a L-ului plină de scaune şi mese la care se aflau câteva cupluri. Toţi erau cuprinşi în lumina soarelui de ianuarie care trecea printre blocurile din faţa localului şi inunda cu aur cald

micul dejun, cafelele, ţigările din scrumiere şi conversaţiile leneşe. Pe latura mică a L-ului se aflau intrarea şi vitrina cu produse de patiserie strălucitoare. Alice era în faţa ei, nehotărâtă ce să-şi ia. Tudor privea de la masa lui o femeie blondă cu părul strâns la spate într-un coc elegant cum trăgea liniştită dintr-o ţigară cu ochii mijiţi, nemişcată, lăsându-se învăluită de norul de fum şi lumina aurie a soarelui. În profilul ei se citea un calm care ascundea multe gânduri. N-a dormit acasă, se gândi Tudor, privind spre nasul arcuit frumos în sus. Femeia stinse ţigara pe jumătate fumată şi îşi verifică o unghie. Alice se întoarse la masă cu un croasant pe o farfurie.

— Tu voiai ceva? îl întrebă.

— Voiam, normal, răspunse Tudor şi făcu un semn spre ospătăriţă.

O omletă şi un capuccino fără cofeină. Oricum nimeni nu ştie să facă o omletă cum trebuie în oraşul ăsta, se gândi privind la croasantul din care ciugulea Alice cu ochii în soare. Un miros proaspăt de săpun venea dinspre Alice şi se amesteca plăcut cu fumul de tutun. Blonda îşi aprinse încă o ţigară şi trase adânc în piept, eliberând un nor de fum care ajunse încet-încet până la masa lor. Particule care circulaseră preţ de câteva momente prin interstiţiile plămânilor blondei stăteau acum la masă cu ei.

— Ştii cine e? spuse Tudor arătând spre blondă.

— Cine e? întrebă Alice, alungând cu mâna norul de fum care venea dinspre ea.

— E prima femeie care a apărut în *Playboy* la noi.

— Mai există *Playboy*? se miră Alice, culegând câteva firimituri din jurul croasantului.

— Nu mai există.

— Nu cred că am deschis vreodată un *Playboy*, spuse Alice. Dar câţi ani avea când a apărut în revistă? 18?

— Nu ştiu. Dar eu eram în anul I de facultate. Deci aveam 19 ani. Probabil că ea avea cu câţiva ani mai mult, spuse Tudor. Oricum, avea nişte ţâţe cam nasoale.

— Uau, dar te-a marcat, spuse Alice, sorbind din cafea.

— Cum adică m-a marcat? întrebă Tudor, umblând pe telefon.

— Adică îţi aduci aminte câţi ani aveai când a apărut primul număr din *Playboy*. E ceva, nu?

— Da, nu ştiu. Ţin minte pentru că eram în primul an de facultate şi s-au întâmplat multe lucruri în anul ăla. Asta cu revista o ţin minte pentru că erau toţi băieţii din grupă cu câte o revistă la ei şi, na, pentru un viitor jurnalist asta era un eveniment editorial. Apăreau articole semnate de tot felul de oameni din presă şi toată lumea voia să citească revista.

— Da, clar, erau numai analize de profunzime şi antropologie în *Playboy*, spuse Alice, uitându-se pe sub sprâncene, cu un zâmbet care ieşea din ceaşca de cafea.

— Adevărul e că nu îmi aduc aminte niciun articol. De ţâţele ei îmi aduc aminte totuşi, zâmbi Tudor. Uite că are şi pagină de Wikipedia. E născută în ’70. Deci a apărut la 29 de ani în *Playboy*.

— Cam bătrânică, spuse Alice, dar mi se pare incredibil că are pagină de Wikipedia. Auzi, dar ce articole ai citit în *Playboy*? Zi-mi cel mai celebru articol pe care l-ai citit în revistă sau de care îţi aduci aminte.

— Ei, asta e. Nu ţi-am spus că nu îmi aduc aminte niciun articol? se apără Tudor.

— Deci îţi aduci aminte doar ţâţele, nu? spuse cu un zâmbet răutăcios Alice.

— Dar spune-mi tu ce îţi aduci aminte din *Dilema* sau o altă revistă fără femei dezbrăcate, o revistă serioasă, o privi Tudor în ochi, tranşând omleta pe mijloc cu o mişcare lungă de cuţit.

— Nu ştiu, îmi aduc aminte nişte articole mai proaste de ale lui Pleşu, care m-au enervat. Îmi aduc aminte un articol al lui Vintilă Mihăilescu despre dezvoltarea personală, îşi dădu capul pe spate Alice cu cafeaua în mână, încercând să-şi amintească cât mai multe detalii.

— Îţi aduci aminte vreun articol de acum cinşpe ani? întrebă Tudor, pregătindu-se să înghită un sfert din omleta din farfurie.

— Momentan nu, dar, dacă mă gândesc, poate îmi aduc, spuse Alice. E şi o chestie de context, de obicei îmi aduc aminte lucruri pe care le-am citit în relaţie cu lucruri care mi se întâmplă. Uite, spre exemplu, îmi aduc aminte acum de un articol din *The New Yorker* despre Umberto Eco şi croasante pentru că am croasantul ăsta în faţă.

— Aşa, şi ce zicea articolul? Are cinşpe ani vechime? spuse Tudor terminând omleta.

— Nu. Cred că l-am citit acum vreo doi ani, dar îmi aduc aminte de el pentru că mă uit la croasantul din faţa mea şi mintea face nişte legături, spuse Alice. Uite, croasantul ăsta e curbat, vezi?

— Şi ce dacă e curbat? se uită Tudor spre croasant.

— Păi, asta îmi aduce aminte de articol. În articol se vorbea despre declinul civilizaţiei printr-o trimitere la croasante şi evoluţia acestui produs de patiserie. Croasantul clasic franţuzesc este curbat în formă de semilună, dar CEO-ul de la Tesco a decis să le producă drepte, pentru ca oamenii să poată întinde mai bine untul şi dulceaţa pe ele.

— Numai englezii se puteau gândi la ceva de felul ăsta, spuse Tudor. Dar care e legătura cu Umberto Eco?

— Nu mai ştiu, începu să râdă Alice şi muşcă din croasant.

Soarele intră în spatele blocurilor. O umbră rece se instală peste local. Lumina deveni gri de parcă soarele şi-ar fi pus pe el o blană de şobolan. Rotocoalele de fum de ţigară nu se mai vedeau desenând forme în aer. Blonda căuta ceva pe telefon. Discuţiile se stingeau uşor. Toată lumea părea să regrete ieşirea din scenă a soarelui. Mulţi rămăseseră privind pe geam absenţi. La o masă, un cuplu mai în vârstă se ridică să plece. Bărbatul, un tip cu o chelie care strălucise până atunci ca un glob de Crăciun, lovi cu rucsacul una din ceştile de cafea, care se făcu ţăndări pe pardoseala rece. Toată lumea se întoarse o fracţiune spre el. Bărbatul puse rucsacul pe scaun şi oftă privind spre cioburile de pe jos, apoi căută cu privirea un ospătar. Tudor îi atinse mâna lui Alice. Locul era cald. Alice îşi retrase mâna.

— Te-a apucat romantismul după omletă? îl înţepă Alice, amuzată de gestul lui.

Tudor îşi înghiţi vorbele şi ar fi înghiţit şi mâna lui dacă ar fi putut, privind-o cum rămăsese inertă, întinsă pe masă între ceaşca de cafea şi farfuriuţa cu croasantul mâncat pe jumătate. Brusc a simţit un fior de frig. Şi-a tras fermoarul hanoracului până în gât.

În faţa mesei lor se termina barul în formă de L. Partea de jos a barului era făcută din două foi de plexiglas transparent. Spaţiul dintre cele două foi era umplut cu paste de diverse culori, care formau un model decorativ. Tudor cântări cu privirea pastele din geamul de plexiglas. Erau câteva kilograme probabil, poate vreo 10.

— Cât timp crezi că am putea să supravieţuim dacă am rămâne blocaţi aici? spuse Tudor, privind spre vitrina cu paste colorate.

— Cum adică să rămânem blocaţi? întrebă Alice, căutând ceva pe telefon.

— Adică să nu mai putem ieşi de aici. Să zicem că ne-ar prinde un cutremur aici şi am rămâne blocaţi sub dărâmături, spuse Tudor.

— Prefer să mor imediat decât să fiu prinsă sub nişte dărâmături, spuse Alice cu ochii în telefon.

— Înţeleg, nu vrei să facem un cutremur împreună, îi zâmbi Tudor.

— Sper că n-o s-o iei iar personal, se uită Alice la Tudor.

— Cum adică personal? întrebă Tudor.

— Ca atunci când te mai apucă să vrei copii, răspunse Alice.

— Dar să zicem că nu ar fi un cutremur, ci pur şi simplu nimeni nu ar mai putea să iasă de aici. Uşile nu ar putea fi deschise, geamurile nu ar putea fi sparte. O forţă supremă ne-ar încuia în cafeneaua asta, sau ce-o fi ea.

— Da' ce-ţi veni? spuse Alice. E ceva din povestirile tale?

— Nu, n-are legătură. Ziceam aşa, ca un exerciţiu de imaginaţie. Cât crezi că am reuşi să supravieţuim închişi aici?

— Nu ştiu. E greu de spus. Când o să realizeze lumea, o să fie panică, isterie. Probabil că unii vor decide să se sinucidă mai devreme sau mai târziu. Nu cred că e uşor de suportat izolarea, spuse Alice uitându-se în jurul său la oamenii de la mese, la geamurile mari.

— Să zicem că am rămâne doar noi doi. Cât timp crezi că am rezista aici, doar cu mâncarea care este aici? spuse Tudor, arătând spre bar.

— Aa, tu tot la mâncare te gândeai, izbucni Alice în râs. Şi eu care credeam că te referi la ceva mai palpitant.

Tudor tăcu şi începu să culeagă cu degetele câteva firimituri de pe faţa de masa. Făcu un morman, apoi îl mătură de pe suprafaţa mesei cu o mişcare scurtă, ca şi cum grămăjoara de firimituri ar fi fost propriile sale gânduri de care voia să scape. Avea mâinile reci şi i se părea că se făcuse şi mai frig în local. Blonda se uita în continuare în gol şi fuma ostenită. Îi sună telefonul. Răspunse veselă şi dădu o privire roată în jurul ei. Nu era tristă şi singură, îşi

spuse Tudor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, punând telefonul pe masă.

— Nimic. Mi-e frig, spuse Tudor, frecându-şi palmele. Hai să mergem. Nu mai am chef.

— Nu pot să cred că iar te-ai supărat, îşi dădu ochii peste cap Alice.

— Nu m-am supărat. M-am enervat, spuse Tudor sec.

Era puţin trecut de ora 11 dimineaţa. Soarele intrase în nişte nori cenuşii, joşi, care apăsau cu palme invizibile inima lui Tudor. Ieşi afară şi simţi palpitaţii. O transpiraţie rece i se prelinse pe şira spinării. Se gândi că ar fi culmea să facă un atac de cord în faţa cafenelei, dar nimic nu era imposibil. S-au văzut multe cazuri de oameni care au făcut infarct sau atac cerebral de la diferenţele de temperatură. Stătea nemişcat, cu o mână la gât, luându-şi pulsul. În faţa lui, în zăpada îngheţată, cineva scrisese MUIE. O înţepătură în piept îl făcu să se mişte câţiva paşi mai la dreapta, unde zăpada era curată. Un gras mort de inimă în zăpadă e mai demn decât un gras mort de inimă şi prăbuşit în zăpada în care cineva a scris cu jetul de pişat cuvântul MUIE, gândi. Râse. Alice ieşi şi se opri în faţa lui cu o mină serioasă.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nimic, răspunse Tudor cu o urmă de zâmbet pe faţă.

Femeia se întoarse cu spatele şi rămase nemişcată, străină de el. Nu ştia încotro trebuie să o apuce.

— Eu vreau să merg acasă. Nu mă simt prea bine, spuse bărbatul cu o voce joasă.

— Bine, eu nu vreau să merg acasă, replică rece Alice.

— Şi unde mergi? întrebă Tudor.

— Să mă plimb, spuse şi porni cu paşi mici spre celălalt trotuar.

Trecu prin faţa unei farmacii care clipea verzui din firma luminoasă. Tudor făcu doi paşi în direcţia ei. Se opri şi o urmări până dispăru pe după colţ. Sufla greu. Se simţea rău. Mâinile îi îngheţaseră. Se întoarse pe călcâie şi porni încet spre casă. Frigul şi cearta cu Alice îl extenuaseră.

Traversă Calea Victoriei. O luă pe lângă zidul Palatului Regal. Zăpada nu fusese curăţată şi îngheţase troienită, făcând mersul pe jos şi mai greu. În intersecţia de la Hilton, două maşini se claxonau isteric. Unul din şoferi se dădu jos congestionat de furie la faţă.

Vacanţa se termina. Oraşul urma să se umple iar de maşini. Un pescăruş scormonea în pungile de gunoi care nu mai avuseseră loc în tomberoane şi aşteptau pe jos în faţa scărilor de bloc. Sticle goale, pahare sparte, resturi de mâncare, coji de portocale pline de scrum de ţigară, scutece de bebeluşi revărsate din pungi reci. Probabil dinainte de Anul Nou. Gunoierii erau şi ei în vacanţă. Pescăruşul se sperie de Tudor. Dădu din aripi, dar nu reuşi să-şi ia zborul. Penele îi erau murdare. Se opri o clipă şi se uită la bărbat. Bărbatul se uită la pasăre. Un val de căldură îi trecu pe sub piele. O parte din pescăruşul ăla trăia în el şi, oricât ar fi încercat, nu reuşise niciodată să-l ajute să-şi ia zborul. Stătea acolo în el, ghemuit pe un morman de gunoi rece, şi se zvârcolea. Scoase telefonul şi o sună îndelung pe Alice. Niciun răspuns.

Ajunse acasă. Îşi scoase hainele şi se lăsă într-un fotoliu. Durerile din piept dispăruseră. Îşi trecu o mână prin păr şi pe faţă. Obrajii erau reci. Îi venea să se ia în braţe ca să păstreze binele pe care îl simţea acum în el. Se învioră puţin şi o sună iar pe Alice. Nu răspunse. Îi scrise că îi pare rău. În bucătărie găsi mopul rupt de dimineaţă şi ieşi cu el pe balcon să dea jos sloiul, dar ţurţurele imens dispăruse. Era ca o măsea uriaşă care fusese extrasă din cerul gurii balconului. Chiar dacă imaginea era mai luminoasă acum, lucrurile erau mult mai vulnerabile pe balcon. Dispăruse gheaţa care dădea senzaţia de bârlog şi rămăseseră frigul, cerul gri, vântul, gresia rece, borcanele de zacuscă acoperite de zăpadă şi rahat de porumbel, o elice de la aparatul de aer condiţionat care semăna cu un palmier acoperit de zăpadă. Stătea cu mopul într-o mână, privind zăpada albă de pe elice, cu gândul la Coreea de Sud, unde fusese produs aparatul de aer condiţionat. Albul zăpezii i se topea în ochi şi îl durea. Două lacrimi i se prelinseră încet de dragul Japoniei, pe care plănuise de atâtea ori să o vadă cu Alice. Sau era de la frig? Sau era de dragul lui. Îşi plângea de milă? Se scutură de lacrimile reci şi intră în casă.

Se auzi soneria. Din doi paşi ajunse la uşă şi o deschise. În faţa lui stăteau doi bărbaţi. Îşi şterse repede obrajii şi întrebă dacă poate să-i ajute cu ceva. Unul din bărbaţi scoase o legitimaţie de poliţist şi i-o arătă. *Alice*, fu primul gând care îi fulgeră prin faţa ochilor văzând legitimaţia şi strânse tare de clanţa uşii, aşteptând ca poliţiştii să vorbească.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Tudor Ibrăileanu, proprietarul apartamentului 19 din strada Sfinţii Voievozi numărul 52? întrebă poliţistul, citind informaţiile de pe o foaie de hârtie.

— Da, răspunse cu un nod în gât.

— Ne daţi voie să intrăm?

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un accident. O doamnă a murit lovită de o bucată de gheaţă care a căzut de pe bloc, spuse celălalt poliţist, scuturându-şi ghetele pe covorul de la intrare.

— A murit? întrebă Tudor, încercând să facă nişte legături.

Gândurile îi îngheţaseră. O văzu pe Alice căzută la pământ plină de sânge.

— Din păcate a murit în drum spre spital, adăugă poliţistul şi Tudor o văzu acum pe Alice într-o ambulanţă cu doctori în jurul ei încercând să o resuciteze. Avea hainele desfăcute şi îi făceau masaj cardiac.

— Cum ajungem pe balcon? continuă poliţistul.

— Ce balcon? spuse Tudor, uitându-se la poliţist şi, cu o mişcare scurtă din cap, alungă gândurile cu Alice şi le înlocui cu imaginea sloiului de gheaţă din balconul său.

Inima i se linişti pentru o fracţiune de secundă, dar o luă din nou la goană, ca şi când s-ar fi aruncat în gol după gândul care se repeta la nesfârşit: o doamnă a murit, o doamnă a murit, o doamnă a murit.

Merseră pe balcon. Jos, în zăpadă, se vedea o pată mică roşie. O doamnă a murit. Doamna Vasilescu de la etajul I.

— Ieşise cu căţelul în spatele blocului, spuse unul din poliţişti.

— Aveaţi autorizaţie de construcţie pentru acoperişul balconului? întrebă celălalt poliţist, inspectând acoperişul.

— Nu ştiu să vă spun, răspunse Tudor, privind spre cei doi bărbaţi care păreau să caute ceva. Aşa l-am cumpărat. Acoperişul a fost construit ca să nu curgă apa de pe streaşina blocului în balcon. O să-l întreb pe proprietarul de dinaintea mea, dacă o mai fi în viaţă. Era foarte bolnav când mi-a vândut casa.

Unul din poliţişti ridică mopul rupt din zăpada de pe balcon.

— E mopul dumneavoastră, nu? Trebuie să ne însoţiţi până la secţie să daţi o declaraţie, spuse poliţistul, privind metalul ruginit care ieşea prin plasticul mopului.

Puse haina pe el repede. Simţea iar cum îl cuprinde frigul. Încuie. Uitase telefonul. O doamnă a murit. Săraca, îşi spuse şi-şi băgă adânc mâinile în buzunarul hainei. Căptuşeala era moale şi caldă. Tot ce îşi dorea era o mână care să-l mângâie pe ceafă şi să-l bată încet pe umăr ca şi când totul ar fi fost OK.

Bastards & Sons

Stătea inert pe un scaun cu spătar în mijlocul camerei, predându-se luminii care îi explodase în faţă ca o bombă atomică. Într-o mână ţinea o mască de sudură, în cealaltă o ţigară care se fuma singură. Capul îl avea uşor dat pe spate. Zâmbea ironic în faţa luminii. De o parte şi de alta a feţei, două lacrimi i se scurgeau uriaşe şi aurii în barba grizonantă. Avea un sentiment bun, singurătatea i se cicatriza în lumina orbitoare. Forma ferestrei i se topea în faţa ochilor, silueta unui copac din aur lichid scânteia în mijlocul camerei, orbindu-l şi mai tare. Închise ochii şi aşteptă. Sângele din pleoape înroşi imaginea luminoasă pentru o fracţiune de secundă, apoi dispăru. În câteva minute, soarele se va ascunde în spatele blocului de peste drum. Sau, mai bine spus, blocul se va pune în faţa soarelui de peste drum, îşi spuse. La 18:03, Pământul se rotise suficient în jurul axei sale, şuvoiul de lumină se împuţinase, iar camera era împărţită în două, o jumătate întunecoasă şi gri, cu un relief bogat, format din diverse statui puse pe jos, pe lângă perete, pe masa mare şi scorojită, plină de ipsos şi silicon întărit, pe pardoseala de lemn şi în jurul copacului care strălucea argintiu, şi o jumătate care strălucea topită în lumina galbenă de septembrie. Bărbatul se ridică şi trase un fum, apoi stinse ţigara pe umărul unui bust diform de pe masa de lucru. Îşi şterse pleoapele cu degetul mare al mâinii drepte, dar se umplu de praf şi înjură de câteva ori. Se opri surprins de propria-i voce şi realiză că nu schimbase cu nimeni nicio vorbă toată ziua. În spatele său, o mulţime de capete sculptate îl priveau atente. Andrei Grossman nu mai era la prima tinereţe, la 46 de ani făcuse o mică cocoaşă, iar burta îi devenise insuportabilă. Mâinile-i erau mari ca nişte lopeţi, puternice, iar chipul său uşor ridat era încadrat de o

barbă neagră cu accente argintii şi un păr rar, dat pe spate. Avea un aer de mujic rus blazat. În colţul camerei rămăsese o ultimă rază de soare; îşi aprinse o altă ţigară şi se întoarse spre statuia la care lucra de câteva săptămâni. Pe un piedestal de piatră stătea silueta din lut a unui preot în sutană care avea o erecţie. Andrei suflă fumul de ţigară în faţa statuii. Era nemulţumit. Organul era supradimensionat. O erecţie nu s-ar fi putut vedea niciodată de sub o sutană. Nimeni nu ar putea avea ceva atât de mare între picioare. Luă o gură de bere şi se prăbuşi oftând pe scaunul în care mai devreme se lăsase copleşit de lumina soarelui. Fusese o zi proastă şi puţin productivă. Ideile lui veneau mai repede decât reuşea să lucreze. De unde stătea, putea să vadă câteva etaje din blocul de vizavi, multe aparate de aer condiţionat şi din loc în loc câte un banner pe care scria DE VÂNZARE, iar sub text un număr de telefon. Majoritatea erau scrise cu roşu. La etajul doi, pe colţ, apăru o fată. Cu o ţigară într-o mână, se chinuia să agaţe un banner de grilajul balconului. Fata era îmbrăcată într-un halat alb de baie. Avea părul prins la spate într-un coc. O mişcare greşită o făcu să scape bannerul din mână. Se aplecă să-l prindă, dar prea târziu. Dădu din mâini a lehamite şi se frecă la ochi. Părea abia trezită din somn. Intră în apartament şi ieşi cu o cană de cafea. Fuma cu braţele încrucişate pe piept, privind în gol. Un bărbat masiv apăru după un timp lângă ea pe balcon. Bărbatul era nervos, adusese din stradă bannerul şi îi explica ceva fetei. Îl întinse peste buza balconului şi îi făcu semn să ţină de capătul unei sfori. În câteva minute, materialul publicitar era agăţat pe marginea balconului. Pe el se putea citi: TAO MASSAGE şi un număr de telefon. Andrei se ridică şi se apropie de fereastra atelierului său. Femeia în halat se uită la el o clipă, apoi aruncă ţigara în stradă şi intră în casă enervată. Un pescăruş trecu razant printre blocuri şi scoase câteva ţipete lungi şi triste. Ziua se scurtase. Nu mai putea să lucreze nimic astăzi.

Se auzi interfonul ca o alarmă de incendiu. Gândurile îi fugiră care-ncotro. Era Bunescu, un prieten galerist despre care se vorbea că se apucase de pictură de la o vreme încoace. Nimeni nu ştia ce pictează. Umblau zvonuri. Lumea vorbea prin oraş că unele lucrări apărute în ultimele expoziţii organizate de Bunescu i-ar fi aparţinut şi că nu avea curaj să se arate cunoscătorilor.

Bunescu intră şi puse câteva beri pe masa de lucru a lui Andrei. Dădu un ocol copacului poleit cu argint din mijlocul încăperii, atingându-l cu un deget. Avea un zâmbet pe faţă care îl scotea din minţi pe Andrei. Zâmbetul ăla de exterior care nu ştia dacă e detaşare, superioritate, ironie, înţelegere sau pur şi simplu amuzament, dar pe care Bunescu îl afişa mereu când viziona lucrări.

— Mişto, spuse Bunescu cu mâna pe copacul de argint. Copacul vieţii, nu?

— Îl folosesc pentru futut, spuse Andrei, luând o bere de pe masă. Îmi place să le agăţ în copac cu nişte chingi. Îţi arăt dacă vrei.

Bunescu râse şi desfăcu şi el o bere.

— Ce mai faci, Andrei? întrebă, aşezându-se pe marginea pervazului.

— Păi, ce vezi, răspunse Andrei.

— Eşti bine? Sănătos? întrebă Bunescu.

— Sunt OK, spuse Andrei. Lucrez, beau, fumez, nu mă plâng. Peste drum s-a deschis un salon de Tao. Masaj Tao.

— Masaj Tao? Trebuie să fie ceva care se termină cu bine chiar şi atunci când pleci cu o boală venerică de acolo, spuse Bunescu.

— Poate nu e masaj erotic, spuse Andrei, deşi am văzut o domnişoară mai devreme fumând o ţigară pe balconul de la salon.

— E clar, spuse Bunescu.

— Nu e nimic clar, îi replică Andrei.

— Poate, dar nici nu cred că e un maseur orb pe nume Tao care te relaxează, spuse Bunescu.

— Vrei să afli adevărul? spuse Andrei. N-ai decât să dai un telefon. Numărul îl găseşti în spatele tău.

Bunescu se contorsionă privind la numărul de telefon al salonului şi afişă iar zâmbetul ăla care îl enerva pe Grossman.

— Asta îmi aduce aminte de o întâmplare din facultate, continuă Andrei Grossman, luând un gât de bere. Eram la mare cu trei prieteni. Eram cu Dacia lu' tata şi mergeam de la Constanţa spre Vamă, când, undeva pe la Eforie Nord, am dat peste o maşină roşie decapotabilă. Toată lumea claxona. Am trecut şi noi pe lângă ea. Mergea cu treizeci la oră. La volan era un tip blond, iar în dreapta lui stătea o fată brunetă foarte frumoasă şi foarte slabă,

care arăta muie tuturor şoferilor care claxonau. Îi durea în pulă. Erau relaxaţi şi fericiţi. Ascultau muzică la maxim. Nişte străini excentrici, plini de bani, ne-am gândit noi. Pe urmă, seara, la terasa la care beam noi în Vama Veche, au apărut ăştia doi. Ea într-o rochie roşie, cu trandafiri în păr, el la costum. Am stat şi am băut cu ei. Erau francezi, fraţi. Stăteau la o mătuşă care avea o casă de vacanţă în Neptun. Ea vroia să facă sex. Avea 19 ani. A doua zi de dimineaţă au luat-o cu Salvarea de la mine din cort. Am aflat de la fra-su că avea un cancer terminal. La sfârşitul verii am primit un telefon de la el, fata murise. Deci nimic nu e neapărat clar, chiar dacă de la distanţă poţi să-ţi faci o impresie rapidă asupra unor lucruri.

— Mda, făcu Bunescu, strivind cutia de bere. Ceva mai amuzant nu ai să-mi spui?

— Am auzit că te-ai apucat de pictură, spuse Andrei, imitând zâmbetul superior al lui Bunescu.

— Dacă vrei, poţi să treci pe la mine să-ţi arăt ce lucrez, spuse Bunescu. Văd că nu mai e un secret pentru nimeni.

— Te-am luat ca din oală, râse Andrei. Dar de asta ai venit, să mă inviţi la tine să-mi arăţi ce pictezi?

— Asta şi faptul că ştiu că ai o serie de lucrări noi şi poate vrei să expui la mine la galerie, spuse Bunescu, rulându-şi o ţigară.

Andrei îşi frecă palmele de genunchi.

— Păi, vrei să te compromiţi cu un artist despre care lumea bună zice că nu are nimic original? spuse Andrei. Un artist care are doar idei venite la beţie, dar nu şi o estetică personală? Artă de împrumut, cum spunea cineva la MNAC acum o vreme.

— Eu văd altfel lucrurile, spuse Bunescu. Plus că nu ţi-am spus unde e noua mea galerie.

— Unde e? întrebă Andrei.

— E în Berlin, spuse sec Bunescu.

— Ne-am dat dracu', replică Andrei.

— De fapt, vreau să expunem împreună, spuse Bunescu, trăgând adânc din ţigară. Vreau, dacă eşti de acord, să-mi fac debutul la expoziţia ta.

— Deci asta era, mă Bunescule, spuse Andrei râzând.

— Băi, recunosc, mi-e teamă să expun în România, spuse Bunescu. Lumea o să aibă tendinţa să mă calce în picioare. Sunt

mulţi hateri care abia aşteaptă să mă fută pe partea asta şi vreau o şansă reală, iar tu eşti consacrat şi mai ales controversat. Ai valoare, lumea o să vină să te vadă. Ştii cum e la noi, vrei să debutezi şi lumea se pişă pe tine. Nu prea avem mare artă, dar toată lumea ştie să critice puţin, iar în afară se acordă mai mult credit. Sunt mai multe şanse şi m-am gândit la tine, că ştiu că şi tu eşti sătul de critica românească de artă, iar să-mi organizez eu o expoziţie doar pentru mine ar fi fost destul de aiurea, ştii ce zic?

Andrei Grossman îl privea cu o sprânceană ridicată pe galeristul transformat în pictor care părea atât de fragil dintr-odată. Avea ceva feminin, matern în felul în care vorbea despre lucrările lui. Îi era teamă pentru nou-născutul pe care îl ţinea în palmele lui aspre, ca şi când l-ar fi născut împotriva voinţei lumii.

— Parcă ai fi în *Game of Thrones*, spuse Andrei amuzat.

— Nu înţeleg, făcu Bunescu inocent.

— Vorbeşti despre tablourile tale de parcă ai vorbi despre un bastard, spuse Andrei. Un fiu ilegitim, un copil din flori.

— Mda, nu m-am gândit, spuse Bunescu, dar cred că da, mulţi m-ar putea trece la categoria curve din cauză că am început să pictez.

— Deşi tu încerci să faci lucrul invers, spuse Andrei, să devii din curvă femeie cinstită.

Râdeau amândoi. Berile se terminaseră. Fumau şi se uitau pe fereastră la bannerul pe care scria TAO MASSAGE.

— Băi, dar să ştii că nu am foarte multe lucrări. Nu a fost o perioadă prea bună pentru mine, spuse Andrei Grossman, frecându-şi tâmplele cu podul palmelor.

— Facem la primăvară expoziţia. Nu e grabă, spuse Bunescu şi îl bătu pe umăr. Berlinul primăvara este bestial. Poate te îndrăgosteşti. Chiar, cu cine mai eşti?

— Am o muscă din când în când, spuse Andrei serios. Intră în atelier, mă bâzâie şi pleacă. Nu e o relaţie stabilă. De la astea am învăţat să nu mai pun suflet. Nu trăiesc prea mult, săracele.

Bunescu se uită la el circumspect. Nu mai insistă. Se lăsa seara. Ar fi trebuit să plece, dar îi plăcea priveliştea de la geamul lui Grossman.

După câteva zile, Bunescu îl sună pe Andrei Grossman şi îl

invită pe la el să-i arate picturile. Era în jurul prânzului. Andrei îşi bea cafeaua la fereastră. Nu mai ieşise din atelier de două zile. Vizavi, două fete de la salon fumau şi se hlizeau privind din când în când spre el.

— Băi, nu te supăra, dar n-o să vin, spuse Andrei, dacă facem chestia asta, vreau să văd lucrările chiar înainte de expoziţie, când o să fiu şi eu gata. Nu vreau să fiu dezamăgit. Mă înţelegi?

Se lăsă liniştea în telefon.

— Nu te supăra, repetă Andrei. E o chestie de principiu. Mai bine să fiu dezamăgit atunci decât acum.

— Da, bine, spuse Bunescu după încă o pauză. M-am gândit la ce mi-ai spus cu copiii ilegitimi. E o chestie aici. Un concept interesant. Mă gândeam că poate aşa numim şi expoziţia: *Bastards*. Ştii ce zic?

— Da, ne mai gândim, spuse Andrei sec.

Închise şi rămase cu telefonul în mână, uitându-se la cele două fete care discutau pe balcon. Era mahmur. În ultima vreme nu îi mai pria berea. Poate era momentul să treacă pe vin, îşi spuse. Simţi prin pantaloni o gâdilătură plăcută privind la cele două fete. Când lucra, nu făcea sex, îi lua din energie, mai ales dacă era într-o relaţie. Din cauza asta fugiseră toate femeile din viaţa lui. Fugiseră sau îşi găsiseră alinarea în alte paturi. Dar nu regreta. Erau puţine femei care nu îl plictisiseră cu adevărat. Gâdilătura se transformă într-un zvâcnet. Se uită la numărul de telefon de pe banner, apoi la telefonul din mâna sa. Formă cu emoţie, ca şi când ar fi deschis sutienul fetelor de pe balcon. Ar fi trebuit să fie relaxat, dar îşi simţea pulsul în gât. Nu fusese niciodată la curve sau la saloane de masaj erotic, dar îşi imagina femeile astea în diverse poziţii, făcând diverse lucruri pe care majoritatea femeilor nu erau în stare să le facă. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, munca în atelier oricum nu prea mergea cum îşi propusese. Poate lucrările erau prost alese, îşi spunea. Poate criticii aveau dreptate şi ar fi trebuit să se concentreze pe ceva mai personal şi pe o estetică autentică. Era epuizat. O voce veselă îl întrebă brusc în telefon cu ce poate să-l ajute. Nu se aşteptase la vocea asta. Atâta optimism? Se trezi spunând că vrea un masaj.

— Cu finalizare e 300 de lei. Dacă vreţi doar masajul, e 150 de lei ora, spuse fata, de parcă dădea cele mai bune veşti din viaţa ei.

— Şi când să vin? întrebă Andrei.

— Oricând doriţi, spuse fata chicotind.

— Pot şi acum? spuse Andrei.

— Sigur că da, răspunse fata bucuroasă. Vă aşteptăm.

Rămase câteva clipe privind pe fereastră cu telefonul la ureche. Pe balcon apăruse fata care scăpase bannerul în stradă data trecută. Stătea deoparte. Nu râdea cu colegele ei. Fuma cu braţele încrucişate pe piept şi privea peste balustrada balconului. Nu-şi dădea seama dacă se uită la el sau la acoperişul clădirii. Făcu un duş, era tot ce putea face ca să fie o prezenţă mai agreabilă, şi porni spre salon în aceleaşi haine de ieri, o pereche de pantaloni scurţi de reiat, largi şi confortabili, şi o cămaşă în carouri la fel de largă. În lift descoperi nişte ipsos întărit în barba încâlcită. Nu era o prezenţă foarte sexy.

În salonul de masaj era un miros dulceag de scorţişoară şi vanilie. Miroase a masaj, îşi spuse Andrei. Domnişoara veselă de la telefon îl conduse printr-un hol spre o cameră care părea să fie recepţia. Camera nu avea lumină naturală, era întunecoasă. Pereţii erau vopsiţi într-un negru care bătea în verde. Nişte draperii grele, roşii mascau o altă intrare în salonul de recepţie. Andrei se împiedică de un ghiveci de flori şi îl răsturnă. Îşi ceru scuze şi se aşeză într-un fotoliu de piele grena. Începu să se joace cu bobiţa de ipsos din barbă.

— O cafea, ceva de băut? întrebă fata cu voce veselă.

— Nişte apă, răspunse Andrei, numărând cafelele pe care le băuse până la ora aia.

— Dumneavoastră aţi sunat mai devreme? spuse fata.

— Da, eu, spuse Andrei.

— Pentru masaj deci, spuse fata după o pauză. Mă duc să chem fetele.

Fetele intrară pe sub draperiile roşii. Primele intrară cele două care chicotiseră toată dimineaţa la cafele pe balcon, urmă o femeie care părea destul de trecută, cu riduri şi o coafură care îi dădea un aer de femeie de serviciu. Fata cu bannerul intră ultima, era îmbrăcată într-un halat alb de satin şi avea părul ud, de parcă abia făcuse baie. Părea prost dispusă. Andrei Grossman se uită la ele fugar, scană toată scena şi arătă spre halatul alb. Fata se întoarse plictisită şi dispăru printre draperii. Recepţionera îi făcu semn lui

Andrei să o urmeze.

În cameră era şi mai întuneric. Fata îl conduse până la pat şi îi întinse două prosoape.

— Dacă vroiai doar masaj, trebuia să o alegi pe doamna Aurelia, e instructor de masaj, spuse fata plictisită. Dezbracă-te şi întinde-te pe burtă pe prosoapele astea, continuă şi îi dădu prosoapele.

Fata dispăru în altă cameră. Andrei îşi dădu pantalonii şi cămaşa jos şi le aşeză pe un scaun de lângă pat. Se întinse. La capul patului, pe o măsuţă, stăteau câteva cutii cu prezervative Durex şi o boxă din care se auzea o muzică ambientală cu accente chinezeşti. Închise ochii. Aproape că îl luă somnul.

— Fără chiloţi, spuse fata şi trase uşa după ea.

Lăsă pe marginea patului nişte sticluţe cu ulei de masaj care se ciocniră cu nişte sunete mici şi îşi scoase halatul alb de satin cu mişcări moi, uitându-se la Andrei.

— Întoarce-te pe burtă, spuse fata, frecându-şi palmele cu ulei.

Sânii tari cu sfârcuri roz, strălucind în lumina lămpilor, i se mişcau îmbietori. Avea burtică, dar nu era grasă, era albă ca laptele. Din cocul dezordonat strâns la spate îi curgeau fire de păr subţiri pe gâtul lung şi frumos. Asta îi plăcea cel mai mult, gâtul lung înconjurat de firele rebele care nu voiau să stea în coc.

— Cum te cheamă? întrebă Andrei înainte să se întoarcă.

— Melinda, răspunse fata şi îşi frecă palmele de sâni, înlăturând excesul de ulei de masaj.

— E numele tău adevărat? insistă Andrei.

— Da, spuse sec fata.

— Am pus pariu cu un prieten că aici nu se face masaj erotic, spuse Andrei. Adică el zicea că se face cu finalizare, iar eu spuneam că se face doar masaj.

— Păi, se face şi doar masaj, spuse fata.

— Da, dar eu am crezut că nu se face cu finalizare, spuse Andrei.

— De ce? întrebă Melinda.

— Pentru că se numeşte Tao Massage, spuse Andrei. Tao e o gândire, o filozofie.

— Şi credeai că facem masaj filozofic, spuse fata şi se apăsă cu toată greutatea pe şalele bărbatului, făcându-l să geamă.

— Masajul e un mod de a cunoaşte corpul uman, spuse Andrei

printre gemete. Adică exact ce spune gândirea taoistă.

— Şi dacă îţi fac cu finalizare nu mai e masaj filozofic, nu? spuse fata, lipindu-se cu sânii de spatele bărbatului.

— Ba cred că e, până la urmă, spuse Andrei, pentru că şi sexul e un mod de a experimenta în viaţă şi de cunoaştere, deşi are la bază o nevoie primară.

— Întoarce-te, făcu fata.

Andrei se întoarse. Nu era pregătit, dar se întoarse. Fata îi acoperi erecţia cu un prosop şi începu să-i maseze braţele.

— Şi dacă eram cu doamna Aurelia şi voiam cu finalizare, ce făcea? spuse Andrei, urmărind mişcarea sânilor fetei.

— Vrei cu finalizare acu'? spuse Melinda.

— Nu ştiu, tu ce zici, vreau? zâmbi Andrei.

Fata îi zâmbi.

— Eşti studentă? Câţi ani ai? întrebă Andrei.

— Nu sunt studentă, spuse fata.

— Dar câţi ani? insistă Andrei.

— 24, spuse Melinda. Zi, vrei cu finalizare?

— O să fiu sincer, începu Andrei. Mi-e frică de boli.

— Am analizele la zi, spuse fata imperturbabilă, şi oricum e cu prezervativ. Eşti căsătorit?

Andrei se gândi puţin: cum adică dacă sunt căsătorit? Ce legătură avea?

— Nu sunt căsătorit, răspunse nedumerit.

— Ţi-a spus Cami cum e cu banii, da?

— Cum e cu banii?

— Adică 300 cu finalizare, 150 doar masaj, spuse Melinda, luând o cutie de prezervative de la capul patului.

— Da, da, spuse Andrei urmărind-o cum rupe cu dinţii ambalajul unui prezervativ.

Nu i s-a părut că era o maestră a erotismului. Din contra, a avut senzaţia că e foarte începătoare. Toate lucrurile pe care şi le imaginase despre prostituate nu aveau nicio legătură cu platitudinea actului de care avusese parte şi care se termină fără prea multe variaţiuni. Cu toate astea, stângăcia fetei i se păruse seducătoare.

Ieşi din baie şi îşi puse pantalonii. Se simţea bine. Masajul chiar a meritat. Melinda dispăruse, probabil pe balcon, la o ţigară. Ieşi

din cameră şi realiză că nu avea portofelul la el. Imediat se gândi că fata îi săltase portofelul cât fusese el la baie. Dar dacă totuşi îl uitase acasă? Nu îşi aducea aminte dacă îl luase sau nu cu el. Oricum, situaţia era jenantă. Ceru să vorbească cu Melinda. Melinda apăru în halatul ei alb. Făcuse baie.

— Cred că mi-am uitat portofelul acasă, spuse Andrei.

— Şi eu ce să fac? spuse fata nedumerită.

— Păi, poate vii cu mine până acasă şi îţi dau banii, spuse Andrei. Stau vizavi.

— Da, ştiu, eşti zugravu' ăla care stă toată ziua la geam, spuse fata.

Andrei râse şi cinci minute mai târziu îi deschise uşa atelierului şi o invită să ia un loc. Fata se duse direct la fereastră şi le făcu cu mâna colegelor care stăteau pe balcon.

— O să creadă astea că, gata, mă mărit cu primul client care vine la salon, spuse fata.

— Sunt primul client? întrebă Andrei, căutându-se de bani.

— Da, nu prea a auzit lumea de *Tao Massage*, spuse fata.

Andrei îi întinse banii.

— Să-mi aduci cartea aia cu filozofia Tao data viitoare când vii la salon, spuse fata zâmbind.

— Dacă îmi spui numele tău adevărat, spuse Andrei din pragul uşii, dar fata dispăru în lift fără să-i spună nimic.

*

Cartea cu Tao nu se dovedi un succes editorial pentru Melinda. Citise câteva pagini, dar nu părea foarte entuziasmată. I-o dădu doamnei Aurelia. Andrei Grossman mergea o dată pe săptămână la salon. Doar la Melinda. După câteva săptămâni află că pe Melinda o chema de fapt Ruxandra, avea 20 de ani şi era studentă la Academia de Studii Economice din Bucureşti, la Facultatea de Business şi Turism. Era din Brăila şi după ce a intrat la facultate a cunoscut-o pe Cami, care tocmai termina Marketingul. Cami îşi deschidea un salon de masaj şi făcea recrutări. În afară de doamna Aurelia, care avea 34 de ani, toate celelalte fete erau studente la diverse facultăţi din Bucureşti. Se câştiga bine. Singurul stres erau

bărbaţii care uneori veneau beţi şi miroseau urât.

— Ce-ţi doreşti cel mai mult în viaţa asta, Ruxandra? o întrebă într-una din vizite Andrei.

— Îmi doresc să văd o floare de vanilie, spuse Ruxandra fără ezitare.

— Cum adică? făcu Andrei.

— Când eram mică, mama lucra la o cofetărie în Brăila, spuse Ruxandra. Pe pliculeţele de zahăr vanilat erau poze cu florile de vanilie şi mama îmi povestea mereu de Madagascar, de unde venea vanilia, şi era curioasă cum sunt florile astea în realitate şi ce miros au. Ştii că în Madagascar miroase numai a vanilie când mergi pe stradă? E parfumul meu favorit.

*

Atelierul lui Andrei Grossman era într-o clădire veche din centrul Bucureştiului, pe Calea Victoriei. Grossman moştenise clădirea de la un unchi, un fost industriaş evreu care emigrase după război în Israel. O recondiţionase pe ici, pe colo, dar nu se chinuise prea tare cu ea. Avea două etaje unde îşi făcuse atelierul şi un fel de galerie dezordonată. La parter era turnătoria. Clădirea fusese înainte o hală în care funcţionase o mică fabrică de tricotaje. Camera care dădea spre blocul cu salonul de masaj era camera în care îi plăcea cel mai mult să lucreze. Tavanul înalt şi ferestrele largi îi dădeau posibilitatea să realizeze lucrări sau mulaje destul de mari acolo şi nu trebuia să se chinuie să le dezmembreze. Din când în când, o maşină cu un braţ de macara se oprea şi bloca un sens de mers pe Calea Victoriei. Statuile erau ancorate, coborâte şi transportate la galeria unde avea loc expoziţia. Puţine se întorceau în camera în care fuseseră concepute. Copacul de argint, spre exemplu, se întorsese. Copacul cu băieţii veseli, cum îi spunea Grossman. Era un proiect cu temă LGBT. Copiii Evei şi ai lui Adam mâncau mere sub copacul cunoaşterii. Păcatul originar reinterpretat. Greşeala părinţilor repetată, dar în alt context. Din nefericire, copacul căzuse peste un copil în spaţiul în care fusese expusă lucrarea. Copilul a fost rănit uşor, iar comunitatea ortodoxă din România s-a inflamat şi a

început un scandal monstru. Atunci au apărut cei mai mulţi critici. Toată lumea avea o părere. Lucrarea a fost spartă în două. Copacul s-a întors în atelierul lui Grossman, iar Cain şi Abel au ajuns în grădina unui bancher *gay* din Austria. Faptul că cele mai multe critici i-au venit pe filiera creştin-ortodoxă l-a enervat pe Grossman şi a decis să abordeze şi mai multe teme religioase controversate. Făcea multe reinterpretări şi intervenţii. Pornea de la lucrări consacrate sau o situaţie şi le punea în alt context, modifica ceva, dând un alt sens. Obţinea un alt adevăr, cum spunea Grossman.

Înainte de Crăciun l-a sunat pe Bunescu şi l-a chemat la el în atelier. Până atunci, doar Bunescu îl căutase pe el. Ba îl suna, ba îl vizita inopinat. Îl cam sâcâise în ultima lună, pentru că stabilise pentru aprilie data vernisajului la Berlin. Bunescu miza pe atenţia criticilor înaintea Bienalei de la Veneţia, când lumea era mai relaxată, minţile mai limpezi şi în felul ăsta spera să atragă păreri bune şi pentru picturile sale.

Bunescu avea la el o şampanie Moët & Chandon şi două pahare. Deborda de voie bună. Andrei îl aştepta fumând în faţa copacului de argint care era împodobit cu nişte beteală şi câteva globuleţe.

— Ai slăbit! începu Bunescu.

— Arta, Bunescule, spuse Andrei, mi se împuţinează trupul atunci când sunt în prezenţa artei.

— Îmi arăţi ceva? întrebă nerăbdător Bunescu.

— Îţi arăt, că nu mai scap de tine, spuse Andrei.

— Băi, mi se pare mie sau tu ai început să ai ceva din Brâncuşi? spuse Bunescu, uitându-se la hainele lui Andrei.

— Sau poate din Moş Crăciun? spuse Andrei.

Andrei Grossman era îmbrăcat cu o cămaşă albă şi o vestă din tweed. Nu mai avea burta din vară. Pantalonii groşi de stofă cădeau foarte bine pe el. Părea pregătit pentru o ieşire în oraş. Coborâră la etajul I şi se opriră în faţa unei uşi închise cu un lacăt.

— Ţi-l imaginezi pe Brâncuşi îmbrăcat în Moş Crăciun? întrebă Bunescu.

— Mai degrabă într-un Irod, spuse Andrei, zornăind cheile. Nici nu cred că exista Moş Crăciun pe vremea aia.

— Lucrurile se schimbă, domnule, spuse Bunescu.

— Se transformă, adăugă Andrei.

— Da’ şi apar tot felul de anomalii, spuse Bunescu. Citisem un articol despre nişte maimuţe din Japonia, macacii de zăpadă, care stau în miezul iernii în nişte iazuri cu apă termală. Mă rog, acum muntele pe care stau maimuţele astea e rezervaţie şi un fel de grădină zoologică, vin turiştii şi fac poze cu maimuţa, dar e interesant că au descoperit că maimuţele astea nu mai erau pure, nu mai erau maimuţele care credeau ei că sunt, se împerecheaseră cu alte maimuţe care ajunseseră p-acolo. Şi oamenii de ştiinţă japonezi, de frică să nu strice rasa, le-au împuşcat p-alea impure. Deci cum se numeşte asta?

— Postmaimuţărism, spuse Andrei.

— Păi, hai să-l împuşcăm şi noi pe Moş Crăciun, spuse Bunescu.

Andrei deschise uşile metalice şi intrară în hală: 200 de metri pătraţi de întuneric. Aprinse luminile. Nişte neoane lungi pâlpâiră de câteva ori ca nişte molii filiforme, uriaşe, şi încremeniră albe pe tavanul înalt al încăperii. Lumina se concentra mai ales în mijlocul halei, unde stăteau cuminţi în nemişcare ultimele lucrări ale lui Andrei Grossman.

— Wow, ce e, frate, aici? Soldaţii de teracotă? murmură Bunescu cu ochii cât cepele la statuile şi obiectele răspândite în hală.

Ajunseră în mijlocul încăperii. Într-un cerc de douăzeci şi cinci de metri pătraţi stăteau şase statui asemănătoare. *Gânditorul* lui Rodin în şase exemplare: un obez, un transgender cu sâni, un somalez cu corp scheletic, un arab cu o vestă plină de explozibili, un papă şi un clovn de la McDonald’s. Stăteau pe gânduri. Bunescu se opri în faţa unei pietà negre de metal, care înfăţişa o madonă de culoare cu buze groase, foarte slabă, ţinând un copil mort în braţe. Zâmbetul galeristului era distant, pierit aproape. Formele erau neverosimile, vii şi tăcute, ca nişte martori ai luminii care se scurgea din neoanele reci. Lângă pietà era un Iron Man făcut din tabla unor cutii de Campbell’s Soup. Robotul stătea întins pe jos cu o mână sprijinită de colacul unei toalete, ca şi când i-ar fi fost rău.

— Wow, făcu Bunescu în faţa statuii. Ai stat ceva aici.

— Un an jumate cred că a durat cu totul, spuse Grossman. Două sute de cutii de supă.

— A fost bună supa măcar? întrebă Bunescu.

— O mizerie, spuse Andrei. Am aruncat-o la veceu. M-am gândit

să o dau la săraci, dar cred că e plină de conservanţi. De fapt, cred că se mai poate citi eticheta cu ingredientele pe undeva pe lucrare.

— Băi, ce bine e Iron Manu ăsta, spuse Bunescu, lăsându-se pe vine în faţa statuii.

— E o chestie cu inteligenţa artificială care poate fi dusă mai departe, spuse Andrei. Roboţii şi arta vor fi o pâine de mâncat pe viitor. Cum ar fi un robot de prost-gust? Înţelegi?

— Da, da, da, făcu Bunescu, zâmbind prosteşte. Şi totuşi, cum faci să ajungi aici? Adică ai o idee peste care ai suprapus o altă idee a lui Warhol. De ce nu ai luat-o de la zero? Nu ştiu. Ţi-o zic cu drag.

— Nu ştiu, asta iese din mine, spuse Andrei. Context. Văd lucruri pe care le conectez cu alte lucruri. Pentru mine, arta înseamnă idee în momentul ăsta, nu e stilistică. Ce stilistică aş putea să propun? Ideea e totul. Dacă aş putea să torn în metal sau piatră ideile astea din cap chiar atunci când îmi vin, cred că singura mea problemă ar fi materialul. Cred că ăsta o să fie şi viitorul până la urmă, maşini la care te conectezi şi îţi preiau viziunea din minte şi o transformă în obiect. Pentru că acum până termin o lucrare durează luni de zile, ani uneori, şi multe din gândurile mele se estompează ca un dialog pe care îl aud în fugă trecând cu bicicleta pe lângă nişte pietoni interesanţi. Până ajung acasă, am uitat jumătate din cuvinte. Am perioade în care ideile astea se nasc abundent şi încep să lucrez la una din ele.

— Şi ce faci? Le notezi? spuse Bunescu.

— Da, dar majoritatea, după câteva săptămâni, luni, nu îmi mai spun nimic. Parcă le-ar fi scris sau gândit un străin. Fac schiţe şi când le revăd nu mai recunosc nimic, nu-mi mai spun nimic.

— Din ce în ce mai valabilă mi se pare ideea cu bastarzii, spuse Bunescu, aşezându-se pe un scaun.

— Mi se pare că am omorât atâtea gânduri şi idei până acum şi că de fapt sunt un artist neputincios, spuse Grossman privind în gol. Mi se pare uneori că am ales cele mai proaste idei din alea pe care le-am avut. Aş prefera să am mai puţine idei, dar fixe. Uite, fata asta de la salonul de masaj are o singură idee, să ajungă în Madagascar ca să vadă o floare de vanilie.

Bunescu râdea în hohote şi începu să desfacă şampania. Râsul se spărgea cu ecou de pereţii halei şi se întorcea rece spre ei.

— Deci ai ales calea Tao? întrebă Bunescu.

— Mai mult de curiozitate, să văd cum se vede atelierul din balconul salonului, spuse zâmbind Andrei.

— Aha, şi stai cu fetele pe balcon la cafele şi ele îţi povestesc despre Madagascar şi filozofia Tao, nu? spuse Bunescu pocnind dopul de la şampanie.

Grossman nu avea chef să vorbească despre salonul de masaj şi Ruxandra, dar îşi dădu seama că îi spunea Ruxandra în gândurile sale. Luă un pahar de şampanie şi ciocni cu Bunescu. Se simţea bine.

*

Andrei Grossman nu mai avea prieteni de mulţi ani. Adică avea, dar majoritatea erau familişti şi lucrau la program în diverse corporaţii. Nu mai ştia nimic de ei. Orele la care putea el să iasă în oraş la o bere sau la un restaurant nu se nimereau niciodată în acelaşi timp cu orele prietenilor săi. Toţi cei cu care îşi petrecuse tinereţea prin cârciumi, făcând şi desfăcând lumea, erau acum oameni serioşi, nişte bărcuţe dichisite care pluteau în jurul său, mai departe sau mai aproape. El era pe pluta lui dezordonată, plină de statui şi sculpturi contorsionate şi hidoase. Nu reuşea să se tragă aproape de niciuna din bărcile astea şi nici nu vedea un mal la care să ancoreze. Era singur, iar pietrele şi fiarele la care lucra nu făceau decât să-l tragă la fund uneori, într-o singurătate albăstrie şi rece. Bunescu devenise, în condiţiile astea, noul său prieten. Mai văzuse lucrul ăsta întâmplându-se cu un prieten din facultate. Fuseseră nedespărţiţi câţiva ani, dar la un moment dat prietenul său a trecut printr-o depresie şi s-a retras foarte mult în el. După ce a trecut de perioada gri, şi-a făcut o formaţie de muzică rock, iar în lumea lui cei mai importanţi deveniseră membrii formaţiei. La vremuri noi, prieteni noi, spunea. Aşa că Bunescu era omul său nou acum. Nu fuseseră niciodată tovarăşi la cataramă, dar acum lucrurile se legau altfel, plus că discuţiile despre artă şi lume îi plăceau foarte mult. Entuziasmul lui Bunescu şi verva pe care o avea tot timpul îl distrau. Ieşeau la restaurant uneori sau se îmbătau în atelier printre sculpturi. Galeristul cheltuia sume enorme când intra în restaurante. Uneori apăreau din senin şi se

aşezau la masa lor diverse personaje pe care Bunescu le ştia din tot felul de contexte. Bărbaţi sau femei dintr-o lume pe care Grossman nu o frecventa, o lume plină de bani şi de discuţii care se învârteau în jurul banilor. Bunescu îi ştia pe toţi. Le vânduse multora cel puţin un tablou pe care să-l pună în casele lor scumpe şi pline de sclipici, dar în felul ăsta crease o piaţă de artă în Bucureşti. Îi cultiva pe mulţi dintre ei. Avea un fel irezistibil de a le povesti despre lucrări şi de a-i convinge să scoată din buzunar mii de euro. Din cauza asta, mulţi galerişti şi artişti români îl dispreţuiau sau se fereau de el. Era prea alunecos. Discursul elitist, de absolvent de Filozofie şi Istoria Artei, nu se potrivea cu cluburile de fiţe din Bucureşti şi nici cu barurile stângiste unde se întâlnea la dezbateri cu alţi artişti şi ideologi ai momentului. Asculta manele, recita poezie contemporană română cu toţi poeţii beţivi şi trăgea cocaină de pe tot felul de perechi de silicoane. Asta îl distra pe Andrei şi chiar începuse să fie curios în legătură cu picturile lui. Eclectismul din viaţa lui Bunescu nu putea fi decât un semn bun pentru posibila lui artă.

*

— Ştii ce e ăla un bastard? întrebă Andrei cu voce moale, trăgând dintr-o ţigară.

— Un bastard? Un ticălos, nu? spuse Ruxandra, strângând sticluţele cu ulei de masaj împrăştiate pe jos. Un nenorocit.

— Nu chiar, spuse Bunescu, bastard înseamnă copil din flori, fiu ilegitim. Poate în engleză a căpătat sensul ăsta de ticălos.

— Păi, da, cred că la sensul din engleză m-am referit şi eu, spuse Ruxandra. M-am uitat la prea multe filme, cred. Da' de unde o fi venit expresia asta cu copil din flori totuşi? Am avut o colegă la facultate care a rămas însărcinată şi zicea că face un copil din flori. Înţeleg ce înseamnă, dar nu înţeleg cum s-a ajuns la expresia asta.

— Bănuiesc că are legătură cu faptul că e ca şi când mama se trezeşte cu un copil în braţe, singură, în mijlocul unui câmp plin de flori, spuse Andrei.

— Păi, şi de ce nu le spune *copii de câmp* sau *copii de pădure*? spuse Ruxandra. Adică are mai mult sens să-i spui *copil de pădure*,

nu? În pădure e mai probabil să dai peste un copil abandonat la rădăcina unui copac.

— Câmpul de flori e o chestie legată de ideea de puritate, de înflorire, spuse Andrei, ridicându-se în capul oaselor pe marginea patului.

Stinse ţigara încet şi continuă:

— Floarea e simbolul mamei, e pură, ea nu are nevoie de altă floare ca să înflorească, iar bărbatul e ca o albină care o polenizează şi apoi o părăseşte.

— Mda, bastard ar trebui să însemne şi ticălos la urma urmei, spuse Ruxandra, trăgându-şi halatul pe ea. Are legătură cu tatăl.

Andrei se ridică, scoase trei bancnote din portofel şi le întinse fetei care îl privea serioasă.

— Ştii, mulţi clienţi nu vin şi a doua oară la mine, spuse fata. Cami îmi spune că se plâng că nu ştiu să fac sex. Tu de ce vii de atâtea luni doar la mine?

Grossman se uită la ea cu o privire blajină, îi zâmbi şi îi îndesă banii în palmă.

*

Berlinul a fost un succes. *Bastards & Sons* a atras critici bune şi mulţi colecţionari. Galeria lui Bunescu era în cartierul Mitte, într-o clădire numită Tacheles Kunsthaus. Clădirea fusese construită într-un fost cartier evreiesc, iar pe timpul naziştilor devenise închisoare. Imediat după căderea zidului, mai mulţi artişti s-au mutat acolo şi au transformat-o într-un loc frecventat de tot felul de personaje. Spaţiile largi şi simple puteau suporta orice. Andrei mai fusese la Tacheles în urmă cu vreo 20 de ani, cunoscuse o nemţoaică acolo şi de la ea aflase că în idiş Tacheles însemna „vorbire limpede“, ceea ce îl amuzase, pentru că tocmai trecutul locului părea să fie ascuns vizitatorilor. Dăduse peste nişte artişti acolo care se zbăteau într-o artă gestuală sau comercială. Nu fusese prea impresionat. Dar lucrurile se schimbaseră. Acum erau mai multe galerii organizate pe cele patru niveluri. Bunescu se ocupase bine de spaţiul închiriat şi amenajase o sală foarte mare pentru sculpturi la parter. Andrei a stat toată luna mai la Berlin. I s-au

părut interesante chiar şi picturile lui Bunescu. Erau nişte variaţiuni pe teme de fizică cuantică. Quarcii care trăiau în universuri paralele sau ilustrări ale anulării timpului cu personaje desprinse din cluburile de fiţe pe care le frecventa, plasate în context preistoric sau de război. Se potriveau cu sculpturile şi asta îl bucurase cel mai mult. Stătea mai tot timpul în barul de la ultimul etaj al clădirii, care arăta foarte industrial, dar în acelaşi timp avea un aer cald, misterios. Era printre puţinele locuri din Berlin unde se mai putea fuma la orice oră. Aici s-a întâlnit şi cu cei câţiva colecţionari care au cumpărat sculpturile una câte una, aici a dormit cu Bunescu într-o noapte după ce au băut de bucurie pentru că acesta primise o ofertă pentru două dintre tablourile sale. Erau chiar să se şi bată după ce Andrei a glumit spunându-i că el crede că de fapt şi-a înscenat cumpărarea tablourilor.

Într-o seară de la finele lui mai, Andrei Grossman stătea într-un restaurant thailandez de peste drum de galerie. Mâncase o supă foarte aromată cu fructe de mare, în care se simţea puternic ghimbirul şi *lemon grass*-ul. Aveau ceva din mirosul pe care îl simţise de multe ori la salonul de masaj şi devenise uşor melancolic. Peste drum, Bunescu se pregătea de *party*. Vânduse două tablouri cu câteva sute de euro şi luase de toţi banii vin şi bere. Nu avea chef de încă o beţie. Se săturase de atâta socializare şi alcool turnat în neştire. Îşi dorea liniştea din atelierul lui, soarele orbitor, singurătatea de dimineaţă, un masaj. Bunescu îl suna disperat. Îl vedea pe geam. Ieşise în faţa clădirii Tacheles cu telefonul la ureche şi părea foarte agitat. Andrei zâmbi şi atinse cu degetul ecranul telefonului.

— Hai, frate, unde ai dispărut? începu Bunescu cu un potop de entuziasm. Au venit nişte artizde. Sunt singur aici. Unde eşti?

— Uită-te peste drum, îi spuse Andrei şi îi făcu un semn cu mâna din spatele geamului imens.

Urmă încă o noapte de beţie. A doua zi de dimineaţă, Andrei se sui în primul avion spre Bucureşti. Rămase câteva zile în apartamentul lui din nordul oraşului. Se simţea obosit şi epuizat de atâta artă. Cu anii realizase că partea cu expoziţiile îi displăcea cel mai mult şi ar fi vrut să scape cât mai repede cu câteva aplauze sau înjurături şi să nu trebuiască să dea ochii cu diverşi colecţionari sau amatori cărora să le dea explicaţii. Totul devenise în jurul lui o

discuţie legată de lucrările sale. Rămase câteva zile în casă. Fumă multe ţigări, revizuind ideile pe care şi le notase de-a lungul timpului. Erau departe de el toate. Seara stătea ore în şir pe balcon şi se uita la luminiţele maşinilor filtrate prin coroana teiului din faţa blocului. Se strecurau ca nişte licurici care agitau şi mai tare parfumul florilor din copac şi îl încălzeau insuportabil. În câteva săptămâni urma să fie ziua lui, 47 de ani. Ar fi putut să o invite pe Ruxandra în oraş, se gândi de câteva ori, dar i se părea insuportabil. O relaţie cu o studentă care făcea masaj erotic i se părea mai greu de explicat decât lucrările sale. Cum ar putea să o scoată din context pe fata de la salon? Era expert în a băga în context lucruri, nu şi în a inventa unele noi.

Într-o după-amiază sună Bunescu. Îl căutase la studio şi nu îl găsise. Atunci îşi dădu seama că Bunescu nu fusese niciodată la el acasă, că practic nimeni nu mai fusese la el acasă de ani de zile. Dacă ar fi murit în somn, l-ar fi găsit poate doar vecinii din bloc cu Poliţia după mirosul de cadavru. Îl umflă râsul şi îi spuse galeristului să-l aştepte, că e pe drum. Făcu un duş şi îşi puse nişte haine curate. Ajunse după vreo oră la studio. Bunescu nu era de găsit. Urcă la etaj. Copacul de argint nu mai strălucea ca de obicei. Un strat de praf îl făcea să pară şters şi mai întunecat, de parcă se uscase. Se apropie de fereastra mare şi privi spre balconul salonului de masaj. Era gol. Bannerul cu TAO MASSAGE fusese înlocuit cu o casetă luminoasă. Îl sună pe Bunescu.

— Am ajuns, spuse Andrei. Ai plecat?

— Nu, vin imediat, spuse Bunescu.

— Scuză-mă că a durat atâta, spuse Andrei. Mă adaptez cam greu la Bucureşti. Era ceva urgent?

— Nu, vin imediat, spuse Bunescu.

— Eşti la vreo terasă? întrebă Andrei. Vrei să vin eu? Spune-mi unde eşti şi vin.

— Nu e nevoie, spuse Bunescu şi apăru în balconul salonului de masaj, făcându-i cu mâna.

Izbucni într-un hohot de râs. În urma lui apăru Melinda, râzând şi ea.

— Hai, frate, că au intrat banii, spuse Bunescu râzând isteric. Te aştept la salon.

Soarele ieşi din spatele blocului şi invadă faţada studioului cu o

mişcare lentă în hohotele de râs ale lui Bunescu.

*

De ziua lui, Andrei Grossman îşi puse o cămaşă albă şi nişte pantaloni de stofă gri, se bărbieri şi se prezentă la salonul de masaj fără să-şi facă programare. Melinda era ocupată. Aşteptă pe un fotoliu din recepţia salonului. Nişte beţişoare parfumate împrăştiau un miros de levănţică înecăcios. După vreo douăzeci de minute, un tip cu chelie şi ochelari, uscăţiv, cu un rucsac pe umăr, ieşi şi o salută discret pe Cami, care urmărea ceva pe telefonul mobil. Melinda apăru şi ea după vreun sfert de oră şi nu-l recunoscu de prima dată pe Andrei.

— Ce schimbat eşti! spuse fata.

— Sper să te ajute şi să te bucuri, spuse Andrei şi îi puse în mână un plic în care se aflau câteva mii de euro şi un bilet dus-întors spre Antananarivo.

Se întoarse şi dispăru printre draperii.

Capul de girafă

Mă trezisem cu un gol în stomac. Ăsta e golul în care peste vreo câteva luni aveam să simt din nou fluturii cum se zbat. Eram optimist. Ca pe vremuri, frate. Mai aveam de dat totuşi nişte kilişoare jos: burta, curul şi ţâţele. Da, aveam ţâţe. Cel mai probabil apăruseră din cauza gravitaţiei şi a statului la birou. Dacă aş fi lucrat pe o staţie spaţială, lucrurile ar fi stat cu totul altfel şi, în orice caz, probabil că şi ei i-ar fi fost mai greu să mă înşele. Sau poate că m-ar fi înşelat oricum şi pe staţia orbitală. Cine ştie? Bănuiesc că şi acolo, din când în când, trebuie să mai vină cineva care să aducă mâncare cosmonauţilor – salate, fructe, lucruri care nu cresc în spaţiu. La un moment dat, sigur aş fi prins-o cu cracii în sus peste vreun astronaut rus. Sau sub el. Cine poate spune care este susul şi josul în spaţiu? În orice caz, aş fi avut mai multă satisfacţie să o dau afară din casă pe uşa cu vedere spre lună şi să-i arunc hainele pe hublou, să plutească prin vid îngheţate, fără drum de întoarcere. În ceea ce mă priveşte, ţesutul adipos ar fi fost dispus uniform pe toată suprafaţa corpului şi nu aş mai fi avut ţâţe din cauza gravitaţiei. Dacă stau bine să mă gândesc, gravitaţia era vinovată pentru multe probleme din viaţa mea. Erau şi câteva lucruri bune totuşi în legătură cu gravitaţia. Spre exemplu, căcarea. Căcarea mergea de minune în condiţii de gravitaţie pământeană, nu era nevoie de prea mult efort sau scule speciale şi era favorizată la maxim de faptul că fusesem părăsit de iubita mea după 14 ani de relaţie. Acum puteam să mă cac oricând cu uşa de la baie deschisă.

Aşa că stăteam pe tron cu uşa deschisă. Televizorul era dat la maxim pe VH1 Classic. Făcusem deja cele 40 de flotări zilnice şi mă rugam ca după ce termin treaba pe care o începusem în baie să am

cu două kilograme mai puţin când mă voi sui pe cântar. Mă mângâiam cu o mână pe burta revărsată şi mă întrebam unde citisem prima oară despre scamele care se adună în buricul graşilor. Cam în acel moment din difuzoarele televizorului a început să se audă otrăvitor un cântec: era Madonna de acum 20 de ani. Am rămas visând cu ochii pironiţi în girafa pe care Laura o pictase pe faianţa din baie acum câţiva ani. Laura era o artistă care voia să transforme totul în jurul ei. Lucrurile normale erau banale, plictisitoare. Aşa ca baia, iar noi nu voiam o baie în care să ne plictisim atunci când ne căcam, nu, Laura? Pictase şi nişte şoricei care urcau pe cada de la baie, iar deasupra cuierului pentru prosoape pictase nişte vrăbiuţe. Girafa însă ocupa aproape tot peretele, părea naivă şi mă privea cu nişte ochi mari, la fel cum mă privise şi Laura când mi-a spus că trebuie să ne despărţim.

Când Madonna a ajuns la a doua strofă, gândurile mele pendulau între două lucruri. Primul era figura unui tip din tinereţe care publicase un volum de poezii cu o poză a artistei pe copertă. Cu tipul ăsta am avut odată o conversaţie la o terasă. El voia să mă convingă să mă apuc de scris, iar eu eram curios să aflu ce muzică ascultă şi dacă are o iubită. N-am ajuns prea departe cu conversaţia. Eu aveam chef de băut bere, iar el se săturase de întrebările mele. După vreo câţiva ani l-am revăzut într-un autobuz pe la Universitate, era îmbrăcat în haine de călugăr şi am aflat ulterior că renunţase la visul lui de prozator. Ca şi mine, care mă îndrăgostisem în cele din urmă de o fată care merita toată atenţia: Laura.

Al doilea lucru era girafa de pe perete care se uita direct în ochii mei şi care avea ceva din duioşia Laurei. Mi-am dat seama dintr-odată că girafele nu erau nişte creaturi urâte. Le văzusem mereu ca pe nişte animale amuzante cu gâtul lor lung, dar atunci, acolo, în baie, cu melodia Madonnei în urechi, am realizat cât de elegante erau animalele astea.

Am tras apa şi am ieşit nostalgic din baie. Doamne, cât de mult iubea Laura girafele! m-am gândit. Le desena peste tot, îşi cumpărase haine cu girafe, polonic cu girafă, căni cu girafe, pernă în formă de girafă. Şi chiar am fost până în Kenya într-un safari să vedem girafe sălbatice. Ţin minte că s-a supărat foarte tare când bucătarul a întrebat-o dacă i-a plăcut supa de girafă pe care tocmai

ne-o servise. A spart câteva pahare şi apoi a luat-o la picior prin savană, să nu mai vadă oameni. Zicea că vrea să doarmă cu girafele. Noroc cu şeful expediţiei, care a pus mâna pe o puşcă şi a tras două focuri în sus, spre lună. Laura s-a speriat atât de tare, încât s-a prăbuşit la pământ şi a început să se pipăie ca să fie sigură că nu a fost atinsă de vreun glonţ. A doua zi ne-am întors acasă.

Mi-am făcut o cafea şi am dat un *search* pe YouTube să mai ascult piesa o dată. Am căutat versurile şi m-am oprit la refren:

All by myself
I don't need anyone at all
I know I'll survive
I know I'll stay alive
All on my own
I don't need anyone this time
It will be mine
No one can take it from me
You'll see

Cum adică „It will be mine"? Am mai căutat pe Google şi am dat peste un articol întreg pe Wikipedia despre melodia Madonnei. *Madonna was asked whether the track was about revenge to which she replied „No, it's about empowering yourself"*, a-ha, o pulă *empowering*. Când eşti lăsat cu 30 de kile în plus pe tine şi casa plină de girafe, nu prea îţi mai arde de *empowering*, nene. De ce să-ţi fie ruşine să recunoşti că vrei să te răzbuni? De ce să sufăr doar eu şi ei să-i fie bine? Probabil că acum îşi caută vopsele să picteze girafe în alte case, nu? Şi în momentul ăla mi-a venit ideea. Cum de nu mă gândisem mai demult?

Arta trebuia răsplătită cu artă, aşa că am sunat direct la Andrei Poenaru, un vechi amic de şpriţuri şi scandal, care se credea mare sculptor. Nu reuşise să vândă nicio sculptură niciodată. Singurele sculpturi pe care le vânduse erau nişte bănci turnate în ciment pe care îţi îngheţa curul în faţă la Cărtureşti. Era mult spus că le vânduse, pentru că în realitate banii pe care i-a primit i-a băut în câteva seri pe terasa din spatele librăriei.

— Salutare, domnul Branchiuzi! Cum merge treaba cu arta? l-am întrebat.

— Oooo, ce mai face domnul jurnalist de investigaţie sportivă?

mi-a întors-o.

— Uite, o ard celibatar, am dat-o eu relaxat.

— Cum, mă? Te-ai despărţit de Laura?

— Da, *boss*, mi-a cântat marşu' acum vreo două săptămâni. Adică şi-a cântat singură marşul, că s-a mutat de la mine. În fine, te-am sunat că vreau să te rog ceva. Să nu râzi de mine, dar chiar vreau să-i fac un cadou de despărţire, aşa, să-şi aducă aminte de mine, şi m-am gândit că poate tu poţi să mă ajuţi.

— Da, mă, ia zi, din ipsos se poate orice.

— Ştii că ei îi plăceau mult girafele.

— Aha, îmi aduc aminte.

— Băi, deci vreau să-mi faci o sculptură. Un cap de girafă în mărime naturală.

— Aha, da, se poate.

— Şi vreau capul girafei să aibă gura deschisă şi din gură să-i iasă o pulă lungă în loc de limbă şi să-i atârne într-o parte.

— Băi, ce tâmpit eşti! O să se supere, mă.

— Dă-o, mă, în pula mea. Şi stai aşa, vreau să-i bagi într-una din urechi inelul ei de logodnă, ca şi când ar fi un cercel pe care îl poartă girafa.

— Mamă, da' te-a supărat rău de tot.

— Păi, s-a trezit la 38 de ani să alerge după bărbaţi, mă?

— Poate îşi revine, mă. Ai mai vorbit cu ea?

— Ce să-şi revină, frate? Şi-a pus palma în cur şi a trântit uşa după ea.

— Băi, dar fii atent, că eu nu fac girafe anatomice. La mine girafele sunt reinterpretări. Ştii doar ce sculptez eu de obicei.

— Da, mă, ştiu. Nu e nicio probelmă. Să fie în mărime naturală şi pula aia în gură contează cel mai mult să se vadă.

— Uite, dacă vrei ceva corect anatomic, am o fostă colegă de facultate care are un proiect cu mulaje după animale moarte din grădinile zoologice din Europa. Am văzut tot felul de pinguini, zebre, antilope cărora le-a făcut mulaje. Vrea să tragă un semnal de alarmă pentru speciile pe cale de dispariţie.

— Păi, ce, mă, şi zebrele sunt pe cale de dispariţie? Mai dă-le-n pula mea, că sunt nişte cai. Doar nu au vânat şi zebrele din Africa.

— Nu ştiu, frate, e foame mare în Africa şi plus că se taie pădurea ecuatorială, savanele devin deşerturi. Probleme.

— Şi crezi că tipa asta are şi un cap de girafă?

— Eu zic că poţi s-o-ntrebi.

— Şi poate să-mi pună şi o pulă în loc de limbă în gura girafei?

— Cred că asta pot eu să te rezolv dacă faci rost de mulaj. Că de fapt mie mi-e silă, frate, să fac mulajul şi să stau să calculez anatomii pentru girafe. Tu vezi dacă are tipa mulaj de girafă şi mai departe mă ocup eu şi ţi-o fac cum vrei tu.

— Arată bine tipa asta?

— Gina? E activistă d-asta cu o sută de câini acasă, salvează planeta. Nu cred că vrei să te legi la cap. Să nu-i spui la ce-ţi trebuie mulajul, că se supără.

— Bine, mă. Păi, trimite-mi numărul şi eu o sun şi pe urmă îţi spun ce am rezolvat.

Pe Gina Popescu o ştiam de fapt. Doar că atunci când am cunoscut-o eu, toată lumea îi spunea Bella, că aşa o botezaseră la New York, unde făcuse un master în artă plastică. Se întorsese de acolo vegană şi cu o iubire imensă pentru câinii vagabonzi. Laura o invitase la ziua ei pentru că se ştiau din facultate, iar Bella era în vogă. Făcuse nişte statui cu câini vagabonzi morţi pe care le împrăştiase prin oraş, iar pe piedestalul din Piaţa Presei pusese o lucrare cu o babă care ţinea în lesă un căcat de câine supradimensionat. Era un protest faţă de stăpânii de câini care nu strângeau rahatul după potăile lor, apăruse şi la televizor statuia şi autoarei i se luaseră interviuri. Era în vogă, ce să mai. Ţin minte că la petrecerea Laurei a lăudat foarte mult tarta Tatin pe care o făcusem, că îi aducea aminte de o tartă pe care o mâncase într-un restaurant din SoHo. Mi-a făcut capul calendar cu SoHo şi cu comunitatea bucătarilor *gay* din New York, dar îmi făcea plăcere să o ascult, pentru că de câte ori îmi explica ceva gesticula frumos, iar sânii ei se mişcau vizibil sub bluza de mătase pe care o purta. Oricum, am aflat pe urmă de la Laura că era lesbiană şi că singurii bărbaţi cu care putea să interacţioneze erau graşii cu simţul umorului sau homosexualii.

Evident că nu-i plăcea să-i spun Gina şi asta a iritat-o din prima secundă.

— Mă scuzaţi, am numărul dumneavoastră de la Andrei Poenaru.

— Andrei Poponaru, acest *gay* trist al sculpturii româneşti de

căcat. Lumea cumsecade îmi spune Bella Popescu. Lumea care mă cunoaşte, nu toţi labagiii din Bucureşti.

— Cred că ne-am şi cunoscut la ziua prietenei mele, Laura Georgescu, zic eu, aducându-mi aminte tot contextul.

— Aaa, Laura, da. Ce mai face? întrebă mai vioaie dintr-odată.

— E bine. Se pregăteşte de o nouă expoziţie. Tot cu girafe, am minţit eu relaxat.

— Da, ce drăguţe sunt girafele ei pictate! exclamă din ce în ce mai prietenoasă.

— De asta v-am şi sunat, că vreau să-i fac o surpriză. Vreau să-i ofer un cap de girafă sculptat şi Andrei mi-a spus că dumneavoastră aveţi un proiect foarte interesant cu mulaje după animale sălbatice, am început eu să mă bâlbâi.

— Ce drăguţ, da, dar hai să nu ne mai domnim atâta, că încep să mă simt de 60 de ani. Deci cu ce pot să te ajut? puse ea accentul pe TE.

— Vreau să-i fac cadou Laurei o sculptură frumoasă cu un cap de girafă şi mă întrebam dacă poţi să mă ajuţi, fac eu un rezumat.

— Dragul meu, în seria mea de mulaje nu am nicio girafă deocamdată, dar ai mare noroc, pentru că săptămâna viitoare urmează să fie eutanasiată o girafă foarte bolnavă de la Grădina Zoologică Băneasa. Dacă îţi doreşti aşa de tare mulajul, te invit să vii cu mine şi să mă ajuţi să imortalizez biata creatură, îmi spuse cu tristeţe în glas.

— Sigur că da. Doar să îmi spuneţi în ce zi şi vin să vă ajut cu cea mai mare plăcere, spun eu, nevenindu-mi să cred în ce mă bag şi gândindu-mă că totul se va întampla foarte de dimineaţă şi că va trebui să mă trezesc devreme, ca la tăiatul porcului.

Dar o făceam pentru mine. Era doar pentru mine.

M-a sunat într-o seară după ora 9 şi mi-a spus că miercuri urma să vină veterinarul care va face eutanasia, deci miercuri dimineaţă la ora 6 să fiu în faţa intrării de la Zoo Băneasa. Am vrut s-o-ntreb de ce pula mea omorau ăia o girafă cu noaptea în cap, că doar nu se apucau să o facă jumări şi pastramă, dar mi-a închis rapid, spunându-mi să-i transmit salutări Laurei.

Miercuri la 5 jumate dimineaţa mă suiam într-un taxi. Eram încă beat. Marţi fusese ziua unui coleg de la ziar şi băusem până pe la 3 dimineaţa, aşa că mi-a luat ceva să înţeleg de ce m-a întrebat

taximetristul dacă au mai adus animale noi la Grădina Zoologică în ultima vreme şi am izbucnit în râs abia după vreo zece minute de tăcere.

— S-a întamplat ceva? mă întrebă din retrovizoare şoferul.

— Nu, dar cred că m-aţi confundat cu cineva de la Grădina Zoologică, i-am răspuns, calmându-mă.

— Nu v-am confundat cu nimeni. Am crezut că lucraţi la Zoo dacă mergeţi aşa devreme acolo, răspunse taximetristul.

— Şi dacă eram îmbrăcat în preot şi mergeam la Zoo ce aţi fi zis? am încercat o glumă.

Taximetristul se uită la mine prin retrovizoare o clipă şi zâmbi.

— Aş fi zis că cineva a futut un cal în pizdă, răspunse.

— Interesant. Popa înseamnă necaz? am întrebat, încercând să-mi dau seama ce vrea să zică.

— Păi, ai mai văzut matale pe cineva să cheme de plăcere un popă la Grădina Zoologică, miercurea, pe la 6 dimineaţa? răspunse bărbatul imperturbabil.

— Corect. Adevărul e că azi o girafă o să fută un cal în pizdă, am răspuns gânditor.

Bella mă aştepta în faţa intrării. Când m-am dat jos, am simţit toată mahmureala cum mi se adună în sânge şi creierul cum se izbeşte de cutia craniană în timp ce calc pe asfalt. Bella arăta la fel de bine ca atunci când ne cunoscuserăm la ziua Laurei. Eu eram mai gras cu vreo 15 kilograme şi simţeam că o să leşin dacă nu beau nişte apă. Şi toate astea numai din cauza curvei ăleia iubitoare de girafe.

Ne-am salutat. Bella nu era foarte prietenoasă şi m-a rugat să o ajut cu materialele. Ne-am suit în maşina ei şi am intrat în curtea Grădinii Zoologice. Ne-am oprit în faţa unei clădiri din care au ieşit câţiva oameni. Unul din ei şi-a făcut loc pe bancheta din spate şi ne-a ghidat. Era medicul veterinar. Am trecut pe lângă ţarcurile cu feline şi zebre şi mi-am adus aminte de ce discutasem cu Poenaru.

— Zebrele sunt animale pe cale de dispariţie? am întrebat preocupat.

— Aproape toate animalele sălbatice sunt în acest moment pe cale de dispariţie, îmi răspunse medicul din spate.

— Şi ce animale sălbatice nu sunt pe cale de dispariţie? Bănuiesc că sunt câteva specii totuşi care o duc bine, am spus eu

uşor contrariat.

— Da, probabil că ciorile şi porumbeii care se cacă pe sculpturile mele sunt nişte specii de animale sălbatice în afara oricărui pericol, răspunse acră Bella.

Pe interiorul încheieturii mâinii i se vedea ştampila unui club în care probabil că se distrase până târziu după dispoziţia pe care o avea.

— Şi girafa ce problemă are? am întrebat, verificându-mi pulsul.

— Girafa e giraf de fapt, a răspuns repede veterinarul. Este singurul mascul pe care îl avem aici şi a îmbătrânit. Din cauza asta cred că a făcut un accident vascular şi are o pareză pe picioarele din spate. Cel mai bine pentru el e să fie eutanasiat, să nu se mai chinuie.

Am ajuns şi la locul faptei. Un staul înalt făcut din ţevi de metal adăpostea girafa bătrână şi câteva antilope. În momentul în care am intrat, antilopele au început să se agite şi să alerge de colo colo. Un îngrijitor le-a eliberat într-un ţarc mai mare şi am rămas singuri cu girafa care părea şi ea destul de speriată, dar nu avea deloc mobilitate. Picioarele din spate îi atârnau ţepene spre pământ. Gravitaţia îşi făcea treaba încă o dată.

— Are un nume? am întrebat veterinarul cu ochii ţintă la girafa care se târa foarte greu într-un colţ al staulului.

— Sile, spuse veterinarul în timp ce încărca pe ţeava unei puşti speciale doza de tranchilizant.

— Ce romantic, Sile! mormăi Bella.

— Da, Sile, ca pe îngrijitorul pe care l-a omorât acum câţiva ani cu o lovitură de copită direct în frunte, lămuri veterinarul.

— Sile, se pare că ai fost condamnat la moarte, începu Bella, apropiindu-se de girafă. Dumnezeul girafelor să te aibă în pază.

— Doamnă, eu vă recomand să aşteptaţi să-l adormim şi pe urmă să vă apropiaţi de Sile, spuse veterinarul plictisit şi ţinti pulpa din spate a girafei.

Trase şi săgeata se înfipse în muşchii fără simţire, dar zgomotul produs de cartuş sperie animalul. Girafa se ridică pentru o secundă pe picioarele din spate într-un spasm şi apoi ateriză pe membrele din faţă. Câteva momente rămase în picioare, sprijinindu-se pe toate cele patru membre. Fusese o girafă simpatică şi impunătoare

la un moment dat. Acum urma să-şi dea obştescul sfârşit, aşa că după două minute de echilibristică leşină şi se întinse cât era de lungă pe pământ, nu înainte s-o lovească pe Bella cu capul în cădere. Bella aterizã într-un morman de rahat de girafă, spre satisfacţia doctorului veterinar, care spuse sec un *V-am zis!* şi se întoarse cu spatele.

Am ajutat-o pe Bella să se ridice. Înjura girafa defunctă de mama focului, probabil că îşi dăduse seama că nu era un giraf *gay*. Am dus-o la maşină, unde a început să-şi dea jos de pe ea hainele murdare de rahat. Sile trecea în lumea celor mai drepte girafe făcând o nouă victimă, iar victima icnea scârbită şi stătea în chiloţi şi sutien, uitându-se plină de furie spre îngrijitorii care admirau spectacolul. Am crezut pentru un moment că o să rămână în chiloţi şi o să-i ia mulajul girafei aşa, dar din portbagaj a scos o salopetă pe care a tras-o repede pe ea.

Sile murise până am terminat de amestecat materialele pentru mulaj.

— Vă deranjează dacă îi scoatem limba afară din gură aşa, într-o parte, ca să se înţeleagă mai bine că este moartă girafa? întreb eu, deschizând gura girafei şi scoţându-i limba uşor într-o parte pentru exemplificare.

— Mă doare în pulă, fu singurul comentariu pe care l-am auzit venind dinspre Bella.

Capul de girafă era destul de greu şi ne-am chinuit ceva să-l ridicăm de la pământ ca să-i luăm mulajul. Tehnica era destul de complicată. Iar după câteva încercări de a-i imobiliza capul, Bella a cedat nervos.

— Trebuie să-i tăiem capul, că nu pot să-l manevrez şi stric materialul aiurea, spuse către veterinar.

— Faceţi cum ştiţi, nu e treaba mea. Eu doar am adormit animalul, spuse medicul, împachetându-şi sculele.

— Păi, şi mă poate ajuta cineva cu un cuţit şi un fierăstrău, că nu pot să-i tai capul cu mâna goală, se enervă Bella.

Unul din îngrijitori scoase un cuţit şi un topor dintr-o sacoşă şi i le dădu Bellei, care începu să-i taie gâtul girafei. Când ajunse la coloana vertebrală a animalului, se opri şi îşi aprinse o ţigară, obosită de efort.

— Domnule Panait, vă doriţi foarte tare o sculptură cu cap de

girafă? întrebă Bella, privind spre gâtul ciopârţit al animalului.

— Da, am bâiguit eu.

— Atunci puneţi mâna pe topor şi folosiţi forţa dumneavoastră superioară ca să terminăm dreacu' o dată circul ăsta, spuse Bella.

Am luat toporul şi am început să dau, imaginându-mi girafa din baie cum se face ţăndări. Terapie, mânca-ţi-aş, îmi spuneam. Din patru lovituri, capul girafei cu vreo 60 de centimetri de gât se rostogoli la picioarele mele. Satisfacţie maximă. Mi-aş fi făcut nişte selfie-uri ca să i le trimit Laurei.

Treaba a mai durat vreo două ore, timp în care mahmureala pusese stăpânire pe mine cum trebuie, aşa că la un moment dat am vomitat lângă un ţarc în care se aflau nişte vulturi obosiţi.

— Vai, ce sensibil eşti! exclamă Bella spre mine în timp ce mă ştergeam la gură. Chiar iubeşti animalele astea. Îmi închipui că nu ţi-a fost uşor să tai capul unei girafe.

Prin gard, vulturii ciuguleau din voma mea.

Am ajutat-o să-şi strângă materialele şi să le bage în maşină, după care s-a oferit să mă ducă acasă. Am refuzat-o politicos şi i-am spus că mai aveam nişte treabă în zonă. A plecat zâmbind, iar eu m-am întors lângă cadavrul girafei. Îngrijitorii au adus un tractor şi au legat girafa cu un cablu de picioarele din spate. Mi-au zis că urmează să o tranşeze ca să o dea la tigri.

— Şi cu capul ce faceţi? am întrebat gânditor.

— Păi, capul îl ardem, că nu putem să-l dăm la animale, că se joacă cu el şi se sperie copiii, mi-a răspuns un îngrijitor bătrân.

— Nu mi-l daţi mie? am întrebat cu o sclipire în ochi.

— Păi, ce să faceţi cu el? se sperie puţin bătrânul.

— Îl împăiez, am minţit eu.

— Cred că trebuie aprobare. Ştiţi cum e. Animalele astea sunt pă inventar. Vorbiţi cu şefu' dacă e, mormăi bătrânul.

Cu 150 de lei am obţinut aprobarea şefului, un sac de plastic şi o sacoşă de rafie imensă din care capul de girafă ieşea puţin în afară. Mi-am dat jos geaca şi l-am acoperit. Şoferul de taxi se uita la mine în retrovizoare uşor speriat. Aveam sânge de girafă uscat pe faţă şi un rânjet tâmp. Oare Sile ajunsese deja în Raiul girafelor sau era la judecată? După câte îndurase în viaţa asta, probabil că stătea la dreapta tatălui girafelor şi privea de sus cum toată lumea se pregătea de Valentine's Day.

Poezie pentru poeţi de peste 50 de ani

E 11 iunie. Mircea Cărtăreanu are o seară plăcută, ca în fiecare an de ziua lui, se pregăteşte să citească prietenilor câteva din ultimele poeme scrise de el anul acesta. A devenit o tradiţie de vreo zece ani încoace, Mircea îşi citeşte cele mai bune poezii de peste an de ziua lui. Un nou an, un nou volum, îi place să zică de fiecare dată şi explică, mai în glumă, mai în serios, despre ce urmează să citească în timp ce soarbe din paharul de vin. Toată treaba a început înainte să facă Mircea 38 de ani, când încă îl chema Mircea Cărtărescu şi lucra în publicitate, copywriter. Reîncepuse să scrie poezie la modul serios după o pauză de 18 ani, spunea că simte că ăsta e destinul lui, să fie poet. A terminat un volum consistent de poezie în care se regăseau toate crizele existenţiale şi problemele lui, mai ales problemele cardiace, şi l-a trimis către mai multe edituri, dar niciuna nu a dorit să-l publice. A primit multe motive de refuz, dar cel pe care îl auzea cel mai des a fost că nu poate exista decât un singur Cărtărescu în literatura română, Mircea Cărtărescu, celebrul poet contemporan român. A mai trimis o dată volumul, semnându-se, ca o glumă artistică, Mircea Cărtărescu II, dar editorii şi redactorii i-au zâmbit politicos la sfârşitul e-mail-urilor în care le părea rău că nu pot să publice volumul. A fost dezamăgit o perioadă. Pe urmă, un prieten, autor de proză, i-a recomandat să-şi schimbe numele şi să mai încerce, să nu se lase păgubaş, că e loc pentru toţi poeţii în rafturile librăriilor. În următorul an, Mircea a început procedurile pentru schimbarea numelui din Cărtărescu în Cărtăreanu. Nu voia să piardă definitiv legătura cu poezia pe care simţea că numele lui o avea şi a păstrat rădăcina „cărtă“. Nu şi-a imaginat însă calvarul prin care avea să treacă şi drumurile pe care a trebuit să le facă între diversele

autorităţi ale statului responsabile cu evidenţa populaţiei, la care s-au adăugat certurile cu soţia că de ce nu publică sub pseudonim, de ce are nevoie să-şi schimbe numele legal, că nu se gândeşte şi la ea, că riscă să piardă legătura cu familia lui pentru un moft. Dar Mircea se blocase în ideea aceasta, voia neapărat să-şi schimbe numele. Credea în destinul lui de poet şi i se părea prea puţin un pseudonim, legase, practic, aşa cum se întâmplă în cazurile absurde ale vieţii care le pune oamenilor beţe în roate, succesul său ca autor de succesul operaţiunii de schimbare a numelui. După multe luni de agitaţie şi stres, Mircea Cărtărescu a primit un buletin în care se numea Mircea Cărtăreanu. Un scurt moment de victorie pe calea spre succes. Ca orice schimbare din sistem, asta evident că a creat o confuzie majoră în rândul autorităţilor care nu înţelegeau de ce numitul Cărtărescu nu-şi mai plătea impoziele sau de ce noul domn Cărtăreanu apărea în evidenţa Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate cu două asigurări. Totul a culminat şi a dus problema poetică a numelui într-un plan cât se poate de real cu momentul în care distribuitorii de gaze şi electricitate au suspendat contractul pe numele fostului domn Cărtărescu până la clarificarea situaţiei. Soţia şi-a făcut bagajele şi a părăsit domiciliul conjugal, iar Mircea îl înjura din ce în ce mai des şi cu dinţii din ce în ce mai strânşi pe adevăratul Mircea Cărtărescu, pentru că nu mai lăsa loc pentru nimeni în urma sa. A vrut să revină la numele său, dar un avocat i-a spus că ar face şi mai mare degringoladă la evidenţa populaţiei şi că mai bine să încerce să clarifice situaţia noului Mircea Cărtăreanu şi să continue viaţa aşa. A divorţat şi a rămas pe veci Mircea Cărtăreanu, continuând să scrie în tot acest timp. A trimis un nou volum cu noul nume, dar nici aşa nu a avut succes. Mircea totuşi simţea că poezia lui e bună, avea încredere în ea. Mai mulţi prieteni, mari consumatori de poezie, îi spuneau că poezia lui avea viaţă. Asta îl făcea să continue să scrie. Tot timpul liber pe care îl avea şi-l petrecea scriind. Aşa a reuşit să mai termine un volum de poezie. De data asta tema centrală era încălzirea globală. Numele volumului: *Prognoza meteo*. L-a trimis şi pe ăsta la edituri şi iar i l-au refuzat. Literatura nu ar trebui să înceapă cu starea vremii, îi spuneau editorii, aşa că Mircea s-a enervat şi a plătit din banii lui tipărirea acestui volum de poezii la tipografia unei prietene şi de ziua lui şi-a făcut debutul într-un bar

de pe strada Mihai Eminescu, din Bucureşti. Dar nu s-a simţit niciodată poet plin. Nimeni nu scria nimic despre poeziile lui, chiar dacă volumele ajungeau an de an în Cărtureşti. Le ducea el. Pur şi simplu era trecut cu vederea. Un infarct miocardic uşor l-a făcut nu se mai ia aşa în serios. Nu putea să moară ca prostul din cauza poeziei. Dar a continuat să scrie. Pentru prieteni, spunea el. În fiecare an, de ziua lui, apărea un volum nou. Măcar că avea despre ce să râdă cu amicii la petrecere şi tot era mulţumit.

Acum e trecut de ora 9 seara. Priveşte pierdut pe gânduri la paharul de vin roşu plin de amprente. În fundal se aude The Cure. E o piesă de pe albumul *Disintegration* în care plouă mult, dar nu reuşeşte să-şi aducă aminte exact numele. Fosta lui soţie asculta piesa asta mult, era obsedată de ea. Scrisese şi despre asta o poezie. Poate din cauza asta divorţaseră? îşi spune şi aprinde o ţigară, privind spre noua lui soţie, care se încruntă la el pentru că el nu are voie să fumeze. Trage adânc în piept. Doar de ziua lui mai fumează. Problemele cardiace de care a tot făcut uz în poeziile lui au devenit mai serioase în ultimii ani şi doctorul i-a interzis să mai fumeze, dar azi poate să facă o concesie. Pe masă se află noul volum peste care îşi trece mâna. Vrea să simtă lăcuirea selectivă. Pe copertă este o imagine alb-negru cu inima lui de la ultima coronarografie pe care a făcut-o la Fundeni. Se văd arterele coronare, nişte dâre albicioase în jurul unui nor diafan. Pe una din ele, substanţa de contrast se subţiază dramatic la un moment dat. Este cea în care are pus un stent acum. Lăcuirea selectivă urmăreşte aceste artere. La tipografie i-au spus că nu se poate face o lăcuire selectivă exactă, mai ales acolo unde artera se îngustează foarte mult, pentru că nu permite maşina, şi acum încearcă să ghicească pipăind coperta dacă îşi mângâie artera cu probleme sau nu. În josul coperţii se poate citi cu roşu aprins titlul, *Să nu mori, Mircea!* Este un volum autobiografic care, deşi l-a luat în glumă la început, i se pare că e cel mai închegat dintre toate, cel mai cu zvâc. Este despre relaţia lui cu poezia, frântă de adevăratul Mircea Cărtărescu.

Se ridică şi îşi drege glasul. Trage un fum din ţigară şi se uită la mese. Muzica este acoperită pe alocuri de sunetul de farfurii şi pahare care se lovesc aleatoriu în agitaţia din bar. El se află într-o cameră adiacentă barului. El şi cei opt prieteni care au venit să bea

un pahar de vin de ziua lui. Stau cu toţii la o masă lungă plină de sticle de vin, hamburgeri, pizza şi salate. Lumina e scăzută în încăpere, dar Mircea are lângă el, pe masă, o lampă micuţă cu abajur.

— Gata? Nu e cazul să vă îngrijoraţi, începu Mircea cu vocea lui baritonală, nu sunt pe moarte. Nu e despre mine titlul, aşa cum aţi putea crede.

Face o pauză. Râde şi mai bea o gură de vin – un Corcova roşu. Închide uşa camerei din spatele său, ca să nu se mai audă zumzetul barului. Îi place suspansul.

— Citesc şi pe urmă discutăm ce a vrut să spună poetul, OK?

Dechide cartea şi începe:

„*Omnia Poetica*
Pe drumul dinspre intersecţia Tunari cu Eminescu
Spre librăria Humanitas de lângă Cişmigiu,
Unde îşi lansa Mircea Cărtărescu *Omnia Poetica*
Am trecut pe lângă casa
În care a trăit şi a scris Petru Comarnescu, pe o stradă,
Pe urmă, pe lângă casa
În care a trăit şi a scris Ion Băieşu, pe altă stradă,
Şi cine ştie pe lângă câte alte case am trecut,
În care au trăit şi au scris alţi oameni
Şi mă simţeam mergând pe lângă aceste case
ca un om pe care l-am văzut aşteptând
de cealaltă parte a trecerii de pietoni de la Calderon
Într-un tricou, ţinând un nou-născut în braţe,
În frigul de afară.
Ne-am intersectat la jumătatea trecerii de pietoni
Probabil cam în acelaşi timp în care
Mircea Cărtărescu a intrat în biroul lui Liiceanu spunând
Haideţi, domnul Liiceanu, să mergem, că mă
aşteaptă lumea la lansare,
Dar Liiceanu nici că s-a mişcat,
Şi-a mai aprins o ţigară Dunhill alb şi a zis blajin
Lasă-i, Mircea, să aştepte,
Că poate mai cumpără şi alte cărţi din librărie cât se învârt pe acolo,
Ştii şi tu cum e cu cumpărăturile astea de impuls,
Vii pentru o chestie şi vezi o altă chestie pe care ai tot căutat-o
Sau de care ai auzit
Şi o cumperi. Marketing.

Mda, spuse Mircea Cărtărescu,
Mă tot gândeam că tocmai din cauza asta ar trebui să ne grăbim,
Că v-am şi spus că mi se pare cam scumpă cartea asta nouă
Şi ştiţi cum sunt oamenii când au timp,
Se uită, răsfoiesc, compară şi pe urmă aleg ceva ce li se pare puţin mai ieftin.
Mircea, ştii şi tu că lumea vine pentru tine,
Iar cine alege ieftin simte ieftin,
I-a replicat Gabriel Liiceanu cu vocea lui blajină.
Şi la asta m-am gândit, să ştiţi, spuse Cărtărescu,
Când am văzut că imaginea pe care aţi pus-o pe copertă
E luată de pe dreamstime.com.
Putea să fie ceva mai autentic, nu?
Sau măcar simbolic?
Sau pur şi simplu o poză cu mine din armată.
Ştii doar ce scumpe sunt imaginile originale
şi cât măresc preţul tirajului,
am discutat doar de atâtea ori, spuse blajinul Liiceanu.
Mda, haideţi, măcar să ne grăbim, încheie Mircea Cărtărescu,
În timp ce omul cu copilul în braţe se îndepărta,
Mergând spre supermarketul de unde
Probabil că va lua
mulţi pempărşi
pe care îi va arunca cu timpul la gunoi“.

Din boxa atârnată într-un colţ al camerei se scurge ca o miere subţire peste invitaţi şi peste lucrurile din încăpere vocea solistei de la Nouvelle Vague, care interpretează un *cover* după melodia *In a Manner of Speaking*. Mircea se opreşte o secundă şi ascultă muzica. Priveşte fumul ţigării din scrumieră cum se ridică drept înspre tavan şi simte cum chiar în timpul acestei melodii, chiar acum, după ce terminase de citit noua lui poezie, împlineşte cei cincizeci de ani pe care îi serba. Nu mai simţise niciodată asta. Nici nu ar fi avut cum, îşi spune. Închide cartea şi se aşază pe scaun, expirând aerul pe care îl ţinea în el de câteva secunde privind în gol. Costi, cu care se ştie din facultate, îl aplaudă încet. Apoi toţi ceilalţi.

— Foarte mişto, Mirceo, spune Costi. Foarte tare. Pe bune, nu fac mişto.

Soţia lui, Cristina, îl prinde de mână pe Mircea şi îl întreabă la ureche dacă se simte bine. Îi pare cam palid cum stă aşa şi priveşte

în gol, deşi lumina din încăpere nu este cea mai bună pentru o observaţie de acest gen. El dă din cap că e OK şi nu se poate mobiliza să treacă peste gândul care creşte în el cu fiecare clipă. Nu-i vine să creadă că nu s-a gândit la asta până acum, în toţi anii ăştia de când trăieşte în umbra lui Cărtărescu niciodată nu a îndrăznit să-l caute şi să-i ceară o părere asupra poeziilor sale. E cel mai îndreptăţit om de pe pământ să facă lucrul ăsta. Trebuie să se întâlnească cu Mircea Cărtărescu.

Seara a continuat mai departe plăcută. Au râs, au discutat despre carte, Mircea a mai citit încă două poezii, au terminat vinul şi într-un final au pornit-o spre casă.

Drumul spre casă e o plăcere pentru poet. Se simte uşor, parcă pluteşte. E ameţit. Merge pe stradă ţinând-o pe Cristina cu o mână pe după umeri şi simte o furnicătură care îi coboară din stomac până între picioare, ca o excitaţie. Nu are neapărat chef de sex. Ştie ce are chef să facă, dar nu se grăbeşte, îi place noaptea asta de iunie, vrea să meargă pe jos şi să adulmece parfumul teilor din oraş. Sunt ultimele zvâcuri ale acestor copaci, care oricum înfloresc mai devreme parcă în fiecare an din cauza încălzirii. A scris şi despre asta. Obsesia încălzirii globale revine în fiecare volum al său de poezii într-un fel sau altul.

— Uite, vezi statuia aia? îi spune Cristinei, arătându-i o statuie mare de granit, care înfăţişează un compozitor celebru român, înalt de câţiva metri şi răsturnat pe fotoliul său de granit.

Compozitorul pare stors de efortul creaţiei muzicale.

— Da, cine e? spune Cristina.

— Nu ştiu, sincer să fiu, spune Mircea râzând, dar în spatele acestei statui am făcut sex de ziua mea acum 25 de ani. Cam pe la ora asta.

Cristina pufneşte în râs şi râsul ei se împrăştie în noapte cu ecou. Ea e mai tânără cu nouă ani ca el. Îl prinde de mână şi îl trage spre statuia de granit din parc. E un parc de pe bulevardul Dacia. În spatele statuii sunt câteva băncuţe în întuneric. E un miros pătrunzător de pământ umed, amestecat cu tei. El se aşază pe o bancă şi scapă pungile cu cadouri pe care le primise de la prieteni, Cristina se pune în poala lui şi îl sărută arzătoare, prea arzătoare pentru ritmul lui. Mircea îi bagă o mână pe sub bluză şi îi prinde un sân cu mâna. E cald. Îl simte elastic, dar el totuşi nu

are chef. Haide, haide, îi şopteşte în ureche cu respiraţia fierbinte Cristina şi se lasă în genunchi. Din întuneric se aude ceva. Mircea îi ia capul Cristinei în palme şi o ridică. Cristina se urcă pe el gâfâind agitată. Mircea îi pune mâna la gură.

— Ce? Ce s-a întâmplat? spune Cristina.

— E cineva, şopteşte Mircea. E cineva aici, lângă noi, ascultă.

Fac amândoi linişte câteva clipe. Din întuneric se aude un zgomot ca un mârâit.

— E un câine, spune Cristina.

— Nu, zice Mircea zâmbind, e cineva care doarme.

Din întuneric se aude sforăitul cuiva. Mircea se ridică şi pleacă agale spre lumină cu ochii sclipind şi hainele în dezordine. Se întoarce spre Cristina, care vine spre el despletită, şi râde cu palma la gură. Sforăitul se aude mai tare, clar. Pare că statuia însăşi sforăie.

— *...şi erau steluţe în genele ei,* recită Mircea, strângând-o la piept pe Cristina şi pleacă.

El are în minte doar bucăţi de fraze, cuvinte, începuturi de mesaje pe care trebuie să le pună cap la cap. Le tot combină, le schimbă, sare de la una la alta, vrea mesajul perfect, vrea să nu insiste cu detalii şi să trimită exact cuvintele care îl vor face pe Cărtărescu să înţeleagă situaţia la milimetru. Şi să-i ceară o părere. El ce crede despre situaţia asta?

Acasă se aşază în faţa calculatorului şi desface o bere. Cristina doarme. E târziu. A trecut ziua lui. Mâine, la birou, o să aibă iar multă treabă. O să fie mahmur, se gândeşte şi ia încă o gură de bere. Deschide profilul de Facebook al lui Mircea Cărtărescu şi citeşte ultimele postări. Nimic interesant. Se uită prin pozele lui şi dă *click* pe butonul de mesagerie din Facebook. Se deschide o fereastră în josul paginii. Începe sec cu „Salut, Mircea!“ şi apasă *Enter* din reflex. Mesajul se trimite.

— *Fuck!* spune Mircea.

A început prost. Dar la ora asta îşi spune că probabil Mircea Cărtărescu doarme alături de soţia lui. Continuă. Începe să formuleze o scurtă prezentare fără să mai dea *Enter*. Îşi prezintă scuzele că îl abordează aşa, dar nu are de ales, simte că asta trebuia să facă şi, la un moment dat, în josul ferestruicii de *chat* vede trei puncte de suspensie animate, care îi dau de înţeles că

destinatarul, Mircea Cărtărescu, e, de fapt, în faţa calculatorului. Îi îngheaţă mâinile pe tastatură. Nu e pregătit pentru o discuţie.

„Salut, Mircea“, îi răspunde Mircea Cărtărescu.

Mircea Cărtăreanu şterge tot ce a scris până atunci. I se pare inutil. Punctele de suspensie apar iar.

„Pot să te ajut cu ceva?“, revine Mircea Cărtărescu amabil.

„Vreau să mă întâlnesc cu tine de 25 de ani, dar nu mi-am dat seama decât în seara asta. În seara asta am împlinit 50 de ani“, scrie Mircea, fără să se gândească prea mult.

„Ooo, la mulţi ani! :)“, îi răspunde Cărtărescu.

„Ştii, şi eu sunt poet, dar nu am publicat cu adevărat niciodată“, spune Mircea.

„Îmi pare rău“, spune Cărtărescu.

„Şi e doar din cauza ta“, spune Mircea.

„Aoleo! Ce-am făcut?“, întreabă Cărtărescu.

„Mă rog, e vina numelui. Şi pe mine mă cheamă tot Mircea Cărtărescu, de fapt. Şi nicio editură nu a vrut să-mi publice volumele pentru că mi-au zis că nu pot exista doi Cărtărescu pe lumea asta“, scrie Mircea.

„Păi, mie îmi apare că te numeşti Mircea Cărtăreanu“, spune Cărtărescu.

„Mi-am schimbat numele, dar tot degeaba. Cred că mă urmăreşte umbra ta peste tot :)“, spune Mircea.

„Nu ştiu cum aş putea să te ajut“, scrie Cărtărescu.

„Vreau să ne întâlnim, dacă se poate. Să îţi arunci un ochi peste poeziile pe care le-am scris toţi anii ăştia şi să-mi spui ce părere ai“, spune Mircea.

„Am putea să ne întâlnim, dar nu e o garanţie că o să le publici undeva“, răspunde Cărtărescu.

„Şi oricum, să ştii că nu am mai scris de mult timp poezie“, adaugă Cărtărescu.

„Ultimul volum ar putea chiar să ţi se pară interesant :), e despre tine şi despre mine, evident“, spune Mircea şi mai ia o gură de bere. Ar fuma o ţigară. Are emoţii.

„Ar trebui să mă îngrijorez?“, întreabă Cărtărescu.

„Aaa, nu-nu, nu sunt stalker. Nu îţi face griji. Nu vreau să te omor :)))“, scrie Mircea râzând.

„Din contra, volumul se numeşte *Să nu mori, Mircea!* adică tu.

Adevărul e că m-ai inspirat şi mi-ai schimbat viaţa într-un fel. Mi s-a părut o glumă bună pe care aş putea să o fac pe seama mea. E un fel de *ars poetica* ironică la adresa mea. Nu ştiu cum să-ţi explic. Dacă vrei, îţi trimit volumul pe mail să-l citeşti şi ne întâlnim pe urmă, ca să nu crezi că sunt vreun psihopat. M-am resemnat cu ideea de poet de mâna a doua, dar ultimul volum chiar mi se pare că ar putea să prindă mai multă atenţie dacă ţi se pare şi ţie interesant. E ca un experiment“, scrie Mircea, privind în fereastra de Facebook, şi i se pare că totuşi e cam prea amabil cu marele Cărtărescu din cauza căruia a pierdut o soţie şi nişte bani cu avocaţii.

„Îmi imaginez că ar putea fi chiar o ştire de ziar faptul că există un poet de 50 de ani care se numeşte tot Mircea Cărtărescu şi, după ani de stat în umbra adevăratului poet Cărtărescu, scoate un volum de poezii despre o relaţie imaginară între cei doi“, continuă Mircea.

„Înţelegi?“, scrie Mircea cu sufletul la gură.

Se uită la ceas. E ora trei dimineaţa. În fereastra de *chat* nu se mai întâmplă nimic. Pufăie dezamăgit şi îşi dă jos cămaşa. Se mângâie pe burtă, gândindu-se că nu ar fi trebuit să-i spună lui Cărtărescu despre ultimul volum. E ca şi când i-ar fi arătat asul din mânecă. Ar fi fost mai bine să discute despre poezia lui de dinainte şi să-i ceară o părere, iar abia după ce o să-i spună ce crede despre ea să-i arate noul volum, care, evident, ar avea un impact direct şi mult mai emoţional asupra marelui poet.

„Mircea, mai eşti?“, tastează Mircea Cărtăreanu.

După o scurtă pauză apar punctele de suspensie. Mircea Cărtărescu nu a plecat să se culce şi nici nu i-a dat *block*, aşa cum se temea Mircea Cărtăreanu.

„Mă gândeam“, scrie Cărtărescu.

„Mi se pare interesant. Trimite-mi“, adaugă imediat Cărtărescu.

Mircea Cărtăreanu se ridică brusc în picioare. Îi vine să strige de bucurie.

„Da, sigur. Îţi trimit aici sau pe mail?“, scrie Cărtăreanu din picioare.

„Trimite-mi la *mircea.cartarescuu@gmail.com*“, îi răspunde Cărtărescu.

„Îţi scriu după ce termin de citit. E târziu acum, trebuie să

închid. Încă o dată la mulţi ani!“, îi scrie Cărtărescu.

Mircea îi mai mulţumeşte de câteva ori lui Cărtărescu şi îi spune cât înseamnă pentru el lucrul ăsta, e ca o şansă pe care o primeşte şi crede că niciodată nu a primit o şansă cu adevărat şi că e dispus să urmeze orice sfat, că înţelege că e cam bătrân pentru un debut adevărat, dar s-au mai văzut debuturi târzii, *late bloomerşi.*

Cărtărescu îi spune să nu-i mulţumească încă, pentru că poate nu va avea veşti bune la final, şi dispare în întunericul albastru al dimineţii în care punctele de suspensie nu vor mai apărea dansând în bara de dialog a mesageriei.

Mircea Cărtăreanu îşi aprinde o ţigară şi trage adânc. Fumul îl zgârie pe gât şi în umărul stâng angina îi dă o înţepătură, dar o ignoră. E fericit. Simte iarăşi gâdilătura cum îi coboară din cerul gurii până între picioare. Îşi aduce aminte că a uitat pungile cu cadouri pe banca din parc. Primise un *single malt* vechi de 18 ani de la Costi, ar fi mers acum un păhărel. O să-l bea altcineva. Termină berea şi îşi deschide contul de Gmail, să-i trimită lui Cărtărescu manuscrisul volumului *Să nu mori, Mircea!* Primele raze ale dimineţii luminau deja la orizont siluetele blocurilor.

Două săptămâni mai târziu, Mircea Cărtărescu îl invită pe Mircea Cărtăreanu la o cafea pentru o discuţie pe marginea manuscrisului. Mircea Cărtăreanu porneşte pe jos de acasă spre grădina de pe Calea Victoriei unde au stabilit întâlnirea. E cald afară, la ştiri au anunţat că urmează să se instaleze canicula, dar lui i se pare că s-a instalat deja. Disconfortul termic îl face să simtă iarăşi durerea ascuţită din umărul stâng, dar o ignoră. Îi e ciudă că nu este în formă, că nu e mai tânăr. Discuţia asta ar fi trebuit să o aibă acum mai mulţi ani cu Mircea Cărtărescu, poate chiar înainte de a lua decizia să-şi schimbe numele. Poate că nu ar mai fi trebuit să divorţeze şi lucrurile ar fi arătat mai bine pentru el, nu s-ar mai fi îngrăşat, dar cine ar putea spune dacă asta ar fi fost situaţia? Se opreşte la trecerea de pietoni lângă Academia Română. Peste drum se află o clădire veche, în paragină, în care, imediat după revoluţie, a fost un cazino. A şi intrat acolo o singură dată cu fosta lui soţie, erau tineri, chiar cu câteva zile înainte să se căsătorească, ea era fericită şi a vrut într-un gest copilăros să-i demonstreze că cine are

noroc în dragoste nu are noroc la cărţi. Au intrat şi au jucat Black Jack. Întâi ea, zâmbindu-i fericită cu fiecare mână pe care o pierdea, apoi el, care a pierdut până la un punct când a decis să se retragă şi să meargă cu restul de bani să ia o cină romantică. Nu a mai intrat altă dată acolo, dar cu anii clădirea a fost abandonată. Ferestrele au fost obturate cu placaje mari cenuşii, uşa de acces a fost sudată, iar în spatele clădirii o pădure de oţetari a început să se înalţe. A aflat la un moment dat povestea clădirii. De drept, clădirea ar fi aparţinut Ambasadei Germaniei la Bucureşti, dar acolo în anii războiului fusese cartierul general al Reichului la Bucureşti în timpul ocupaţiei. Acum, pentru că Germania nu mai dorea ca acest simbol al nazismului şi războiului mondial să fie folosit în vreun fel de oameni, lăsase clădirea în paragină. An de an, mai ales în primăvară, stucaturile de pe faţadă şi treptele de la intrare îşi pierdeau formele şi se fărâmiţau ca nişte bucăţi de pâine umflate de ape care încep să se destrame. Era o clădire frumoasă altfel, cu geamuri largi, cu o intrare maiestuoasă, dar care, ca şi el, trăia în umbra unui nume prea mare şi asta o afecta. Acum, după atâţia ani de paragină, el se întorcea la sursa paraginii sale, Reichul său personal. Se pomeni gândindu-se că Mircea Cărtărescu ar merita o palmă peste faţă la prima întâlnire şi apoi o îmbrăţişare, pentru că, în definitiv, el a decis să-şi îmbrăţişeze destinul de poet şi într-un fel sau altul marele poet Mircea Cărtărescu era parte din destinul acesta. Se şi vedea cum l-ar fi pocnit. O palmă peste faţă sau un pumn în burtă? Nu, un pumn ar fi fost prea mult. Doar un bădăran ar fi făcut asta, nu un poet. O palmă, în schimb, era ceva elegant, ca o acceptare a măreţiei celuilalt. O palmă şi apoi un sărut depus pe mâna unui Cărtărescu uluit. Cu siguranţă ar fi fost uluit, se gândi. Oare ar chema Poliţia? Cum ar fi? Intră în curtea terasei Green Hours. Era umbroasă şi răcoroasă. Ştia prea bine această terasă. Atâţia ani băuse sute de cafele, poate mii, şi fumase neîntrerupt ore întregi atâtea dimineţi, aşteptând momentul să plece la serviciu, scriind versuri în minte, gândindu-se la următorul volum, la teme, comparând idei poetice, căutând cuvinte şi imagini care să-l mulţumească şi să-l facă să-şi continue ziua plin de energie, pentru că reuşise să găsească încă un lucru care putea fi considerat poezie. Nenumărate carnete au fost umplute cu însemnări cu cerneală de diferite culori. Avea mereu la

el ceva de scris, toţi prietenii lui ştiau asta, că doar nu există poet fără carnet de însemnări şi fără stilou, îi spuneau şi el zâmbea. Era poet chiar şi prin acest mic lucru. Apoi carnetul şi stiloul au fost înlocuite de telefonul mobil pe care putea uşor să-şi noteze toate gândurile şi poeziile. Era mai practic. Existau atâtea aplicaţii de scris pe lumea asta, iar asta nu făcea decât să-i confirme că erau mulţi cei care simţeau nevoia să scrie. Îl caută din ochi pe Mircea Cărtărescu. Curtea e aproape goală, un cuplu stă la o masă retrasă lângă zidul curţii interioare, un tânăr vorbeşte la telefon la o altă masă în partea opusă a terasei, aşa că Mircea Cărtăreanu îşi caută acum o masă undeva între aceste două posibile poluri de indiscreţie. Are nevoie de intimitate pentru discuţia cu Cărtărescu, orice i-ar spune poetul. Se aşază şi îşi comandă o cafea privind spre cuplul de lângă perete – sunt tăcuţi şi încărcaţi de greutatea unei discuţii care a produs nemulţumiri în amândoi. Simte şi el întristarea celor doi. La fel a fost ultima lui întâlnire cu fosta soţie, tot aici, la Green Hours. Au stat ore întregi privind în jos, vorbind puţin şi la final s-au ridicat şi au plecat fiecare pe drumuri separate.

E prea cald. Câţiva porumbei stau pe streaşina clădirii în care funcţionează câteva ONG-uri şi o revistă culturală pe care nu a citit-o aproape niciodată în formatul ei tipărit, mai mult online şi mai ales autori care exprimau opinii politice. În legătură cu partea culturală, îl plictiseau repede cronicile sau analizele pompoase şi detaliate, prefera articolele concrete, în care se explicau diverse aspecte ale lumii în care trăia, ca încălzirea globală sau comportamentele speciilor şi animalelor. Spre exemplu, porumbeii din Bucureşti. Îşi aducea aminte că în timpul facultăţii singurii porumbei pe care îi puteai găsi în oraş erau cei de la fântâna de lângă Universitate. Acum erau porumbei în fiecare parc, în fiecare pod părăsit din oraş. Porumbeii suferă şi ei din cauza poluării, a încălzirii globale, şi ei mor din cauza cancerelor de tot felul, iar acum stau nemişcaţi şi se uită la el de pe streaşina clădirii. Oare şi ei îl aşteaptă pe Cărtărescu? se gândeşte. Dar, iată, poetul intră în curtea de la Green Hours şi Mircea Cărtăreanu se ridică cu un zâmbet larg pe faţă, a uitat de palmele pe care voia să i le administreze, a uitat cum s-a despărţit de soţia lui chiar pe această terasă din cauza problemelor de nume. S-a transformat într-o

gazdă care îşi primeşte oaspetele de seamă în cea mai spaţioasă sufragerie pe care o poate pune la dispoziţie. Îşi simte inima cum o ia uşor la goană de emoţie, ochii îi sclipesc, simte că o nouă şansă se iveşte undeva, la orizontul întunecat al destinului său poetic.

— Vă salut, domnule Cărtărescu, spune Mircea Cărtăreanu.

— Salut, scuze că am întârziat, dar a fost un accident şi am asistat la o scenă incredibilă, spune Cărtărescu, aşezându-se pe un scaun în faţa lui Cărtăreanu, un tip grobian, o bestie îmbrăcată într-un tricou alb mulat, a încercat să bată o femeie pentru că nu i-a dat prioritate.

— Oraşul e o bestie pe căldurile astea şi scoate ce-i mai rău din oameni, spune Cărtăreanu, sorbind ultima picătură de cafea.

— Da, problema e că am impresia că l-am mai văzut pe individ şi astă primăvară, înainte de Paşte, într-o situaţie similară. Eram pe strada Mihai Eminescu, parcă, şi două maşini se ciocniseră uşor, spune Cărtărescu. Nimic grav, dar unul din şoferi, era ăsta cu muşchi şi burtă, îmbrăcat în alb şi cu un lanţ de aur la gât, nu voia să tragă maşina din mijlocul drumului şi a blocat circulaţia. În faţa mea, o doamnă a claxonat de câteva ori lung la cei doi bărbaţi care se certau. A deschis geamul şi, când a dat să spună ceva, cel cu lanţul de aur a scuipat-o. A scuipat-o şi nimeni n-a făcut nimic. Am încremenit. Dar de data asta am chemat Poliţia.

Mircea Cărtărescu oftează şi îşi şterge broboanele de transpiraţie de la tâmple. Cărtăreanu se uită atent la el. E prima oară când îl vede atât de aproape pe cel din cauza căruia viaţa sa era cum era. I se pare atât de normal şi tangibil, vizibil îmbătrânit şi ridat pe faţă, cu totul altul decât cel din pozele de pe net sau din apariţiile TV. Doar mustaţa pare să fie aceeaşi cu ce îşi imaginase.

— Efectiv o maimuţă, repetă Cărtărescu.

— Sunt ca porumbeii ăştia, înainte nu vedeai atâţia oameni cu lanţuri de aur la gât pe străzi şi nici atâtea maşini, spune Cărtăreanu.

— Sunt ca nişte găuri negre, tot bunul-simţ care ar gravita în jurul lor este înghiţit fără urmă, spune Cărtărescu.

— Nu vă mai enervaţi, spune Cărtăreanu, făcând un semn către ospătar.

— Da, desigur, dar hai totuşi să ne tutuim, că suntem de aproximativ aceeaşi vârstă, nu? spune Cărtărescu.

— În regulă, vrei să comanzi ceva? spune Cărtăreanu cu mâna ridicată în aer spre chelner.

— O cafea, spune Cărtărescu.

— O cafea, te rog, şi o apă pentru mine, şi încă o cafea, spune Cărtăreanu vioi.

Cărtărescu scoate o cutie de tutun şi îşi rulează o ţigară pe care o aprinde. Sosesc cafelele.

— Te deranjează dacă îţi cer o ţigară? spune Cărtăreanu.

— Nu, cum să mă deranjeze? Vrei să ţi-o rulez eu? spune Cărtărescu.

— Da, răspunde Cărtăreanu după o mică pauză, gândindu-se că ăsta e un gest clar de confirmare a unei viitoare prietenii.

— Încerc să mă las, spune Cărtărescu, dând cu salivă pe marginea foiţei şi rulând ţigara pentru Mircea Cărtăreanu.

— Da, şi eu, de vreo treizeci de ani, spune Cărtăreanu.

Râd amândoi şi fumează. Cărtăreanu ia cutia de tutun şi o miroase.

— Mmm, ce miros! spune Cărtăreanu. Şi ce culoare aurie! Nu am mai văzut.

— E un tutun englezesc, spune Cărtărescu. Destul de scump, dar fumez rar, aşa că merită.

Beau din cafele. Căldura coboară de pe acoperişul fierbinte în fâşii spre masa lor, iar adierile vântului seamănă cu răsuflările unui dragon care are febră. Nimeni nu spune nimic de câteva secunde, e o tăcere incomodă, inima lui Mircea Cărtăreanu galopează de emoţie şi ar vrea să sară afară din piept pe masă, să spună o glumă la care Cărtărescu să râdă şi apoi să treacă la subiect, Cărtărescu vorbind despre poezia lui Cărtăreanu, că a citit şi i-a plăcut şi că chiar crede că poate fi un proiect interesant, cel puţin amuzant. Dar lucrurile se precipită, a doua cafea a fost parcă mai tare, se gândeşte Mircea Cărtăreanu, ducându-şi mâna în dreptul inimii şi apăsând cu degetele, încercând să potolească înţepăturile care insistă să-l deranjeaze în mijlocul acestei întâlniri cruciale. Nu sunt doar nişte înţepături, e o arsură care îi trece prin umărul stâng şi apoi îi desenează ceva pe piept, ca şi când ar avea un model care îl arde pe sub cămaşă. Întinde mâna spre sticla de apă, dar e grea. Arsura îl paralizează şi îl doboară la pământ. Dă să se ridice într-un gest de recompunere a posturii, de evitare a răului

care se produce în interiorul său, dar nu poate respira, ca şi cum căldura a evaporat şi ultimele particule de oxigen din aer. O transpiraţie rece se instalează în palmele sale cu care încearcă să se agaţe de masă înainte să cadă pe piatra cubică din Green Hours. Granitul pe care a trăit şi a scris atâţia ani. E prăbuşit şi Mircea Cărtărescu e deasupra sa. Mâinile îi miros a tutun. Apăsarea din piept a devenit mai blândă. Nu poate ţine ochii deschişi ca să-şi ceară scuze măcar din priviri. A fost o prostie, nu ar fi trebuit să bea cafeaua, nu ar fi trebuit să-i scrie, nu ar fi trebuit să scrie. Să nu mori, Mircea! Ce prostii pot să-i treacă prin minte uneori, ca porumbeii ăştia murdari din Bucureşti care fac atacuri de cord în zbor din cauza poluării sau a căldurii excesive. Simte gustul de tutun englezesc încă o dată şi îi vine să vomite, sunt buzele calde ale lui Mircea Cărtărescu, care îl sărută ca un frate poet pe gură. E sărutul morţii cu o mustaţă de un negru infinit şi înţepător. De ce nu poate să-şi deschidă ochii?

Mircea Cărtărescu e transpirat leoarcă. Îşi şterge mustaţa de picăturile de transpiraţie sărate şi se apleacă încă o dată deasupra lui Cărtăreanu. Cu o mână îl ţine de nas şi cu cealaltă de bărbie. Trage adânc aer în piept şi îl expiră în gura deschisă a bărbatului căzut la pământ. Ospătarul începe din nou masajul cardiac.

În ambulanţă, Mircea Cărtărescu zâmbeşte în lacrimi spre Mircea Cărtăreanu. Îl ustură ochii de la transpiraţia sărată care nu conteneşte să-i curgă de pe frunte. Geamurile maşinii sunt deschise larg, dar este prea cald. Sirena urlă.

— Îmi pare rău, spune Cărtăreanu în şoaptă.

— Nu-ţi fă griji, zâmbeşte Cărtărescu.

— Am visat că m-ai sărutat pe gură, spune Cărtăreanu.

— Am fost obligat, îi zâmbeşte Mircea Cărtărescu şi îl mângâie pe creştet.

— Ştiu despre ce va fi următorul volum, şopteşte Cărtăreanu. Asta dacă ţi-a plăcut volumul pe care ţi l-am trimis. Ţi-a plăcut?

Cărtărescu dă încet din cap şi îi zâmbeşte. Transpiraţia i se scurge pe braţul bărbatului întins în ambulanţă şi o şterge cu mâna. Cărtăreanu îl prinde de mână pe Cărtărescu. Îl strânge moale, râzând cu ochii închişi. Ambulanţa se opreşte. Sirena moare şi uşile se deschid. O mare de lumină inundă întreaga scenă.

Mulţumiri

Aş vrea să le mulţumesc următorilor oameni care, într-un fel sau altul, au avut încredere în ce fac şi m-au susţinut: Luiza Vasiliu, Marin Mălaicu-Hondrari, Andrei Pungovschi, Cristi Luca, Irina Georgescu, Radu Iftode, Silviu Jureschi, Marius Chivu, Florin Iaru, Mihaela Marin, Mădălina.